
Tavuk Bacaklı Ev
SOPHIE ANDERSON
GENÇ TİMAŞ
Kapak İllüstrasyon: Melissa Castrillón
İç İllüstrasyon: Elisa Paganelli

Sophie Anderson, İngiltere'de doğdu ve ailesiyle birlikte Lake District'te yaşıyor. Romanlarını çoğunlukla halk efsanelerinden ve peri hikâyelerinden, özellikle de Prusyalı büyükannesinin gençken ona anlattığı Slav masallarından ilham alarak yazıyor.

En çok satan romanlarıyla Anderson, Independent Bookshop Yılın Kitabı Ödülü'nü ve Galler Yılın Kitabı Ödülü'nü kazandı. İki kez CILIP Carnegie Madalyası, Waterstones Çocuk Kitabı Ödülü, Blue Peter Kitap Ödülü ve Andersen Ödülü'nde finale kaldı.

Sophie'nin kitapları yirmiden fazla dile çevrildi. *Tavuk Bacaklı Ev*, Les Enfants Terribles tarafından tiyatroya uyarlandı.

GENÇ TİMAŞ

Gençlik Kitaplığı
Fantastik – Bilim Kurgu | 12

Yayın Yönetmeni | Merve Okçu
Editör | Tolga Yozcu
Çeviri | Ömer Anlatan
Kapak Uygulama | Erdi Demir
İç Tasarım | Nur Kayaalp

1.Baskı | Mayıs 2023
Raf | 11+ Roman Öykü
Yayın No | 5807

Uluslararası Seri No
ISBN: 978-605-08-4736-9

TİMAŞ YAYINLARI
Adres | Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul
Tel | (0212) 511 24 24 | **Sertifika No** | 45587
E-posta | bilgi@genctimas.com

genctimas.com genc_timas
genctimas

Baskı ve Cilt | Mega Basım
Adres | Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3 Baha İş Merkezi
Avcılar / İstanbul
Tel | (0212) 412 17 00 / **Sertifika No** | 44452

Kapak İllüstrasyon | Melissa Castrillón © Usborne Publishing, 2018
İç İllüstrasyon | Elisa Paganelli © Usborne Publishing, 2018

© 2022 *The House with Chicken Legs* by Sophie Anderson orijinal adıyla Usborne Publishing tarafından yayımlanan bu eserin Türkçe hakları The Bent Agency ve Aslı Karasüil Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne geçmiştir. Tanıtım amacıyla yapılacak alıntılar dışında hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

TAVUK BACAKLI EV

SOPHIE ANDERSON

Çeviri: Ömer Anlatan

● genctimas.com ●

Sophie Anderson

Sophie Anderson, İngiltere'de doğdu ve ailesiyle birlikte Lake District'te yaşıyor. Romanlarını çoğunlukla halk efsanelerinden ve peri hikâyelerinden, özellikle de Prusyalı büyükannesinin gençken ona anlattığı Slav masallarından ilham alarak yazıyor.

En çok satan romanlarıyla Anderson, Independent Bookshop Yılın Kitabı Ödülü'nü ve Galler Yılın Kitabı Ödülü'nü kazandı. İki kez CILIP Carnegie Madalyası, Waterstones Çocuk Kitabı Ödülü, Blue Peter Kitap Ödülü ve Andersen Ödülü'nde finale kaldı.

Sophie'nin kitapları yirmiden fazla dile çevrildi. *Tavuk Bacaklı Ev*, Les Enfants Terribles tarafından tiyatroya uyarlandı.

Ömer Anlatan

1995 yılında İstanbul'da doğdu. Öğretmen lisesi eğitiminin ardından 2012-2016 yılları arasında Yıldız Teknik Üniversitesi'nde Psikolojik Danışmanlık programını tamamladı. Yine aynı alanda, Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde yüksek lisans eğitimiyle uzmanlığını aldı. 2018-2022 yılları arasında Boğaziçi Üniversitesi'nde araştırma görevlisi olarak çalıştı. 2020 yılından bu yana psikoloji ve kişisel gelişim kitapları başta olmak üzere, kitap çevirmenliği ve editörlük yapmaktadır.

Çevirmenin yayınevimizden çıkan diğer çevirileri:

- Bu Bizim Anlaşmamız, Ryan Andrews
- Toz ve Hayaller Kitapçısı, Mindy Thompson

Tavuk Bacaklı Ev İçin Övgüler

"Cesur ve güzel kurgulanmış bir macera, Anderson'ın hikâye anlatımı beni ilk bölümden itibaren etkisi altına aldı."

Kiran Millwood Hargrave, Mürekkep ve Yıldızların Kızı'nın Yazarı

"Sıcaklıkla dolu ve sihirli ipliklerle örülmüş bir kurgu. Bayıldım!"

Peter Bunzl, Çoksatan Çocuk Kitapları Yazarı

"Lezzetli, enfes bir hikâye."

Emma Carroll, Çoksatan Çocuk Kitapları Yazarı

"Çok güzel anlatılmış ve yürekten yazılmış büyüleyici bir hikâye. Saf sihir."

Claire Fayers, Çoksatan Çocuk Kitapları Yazarı

"Gece geç saatlere kadar okumamı sağlayan bir çıkış kitabı."

Fiona Noble, The Bookseller

"Sonsuza dek aklımdan çıkmayacak, gerçekten unutulmaz bir hikâye."

Jo Clarke, BookloverJo

"Çok özel bir kitap... Evren kurgusu Philip Pullman'ı aratmıyor."

Ashley Booth, The Teaching Booth

"Seyahat etmenin harika yönlerini, yaşamanın zevklerini ve ölümün (nadiren keşfedilen) önemini kutlayan büyülü bir hikâye.

Mitch Johnson, Çoksatan Çocuk Kitapları Yazarı

"Marinka'nın macerasına, sevgisine, dostluğuna ve inatçılığına kesinlikle bayıldım."

Steph, A Little But A Lot -Gençlik Kitapları Blogu

"Zarafet, güzellik ve kırılganlık dolu, pırıl pırıl bir hikâye."

Scott Evans, The Reader Teacher

"Bu kitap gerçek sihir, mucize, güzellik ve yürekle dolup taşıyor..."

Stephanie Burgis, Çikolata Kalpli Ejderha'nın Yazarı

"Tavuk Bacaklı Ev uzun zamandır okuduğum en iyi kitap. Her bölümün sizi merak içinde bırakmasına bayılıyorum... Umarım Sophie Anderson yüz kitap daha yazar."

-Zainab, on bir yaşında bir okur

"Gerçek bir kalbe ve ruha sahip pırlanta gibi bir kitap... Yas ve yalnızlık hakkındaki fikirlerden uzak durmamasına rağmen rahatlatıcı, ilham verici ve umut dolu olmasına bayıldım."

-Liz Flanagan, Ejderhanın Kızı'nın Yazarı

"Ne muhteşem bir çıkış kitabı! Büyü ve çekicilikle dolup taşıyor... Bir gençlik klasiğinin tüm özelliklerini taşıyor."

Imogen White, Çoksatan Gençlik Kitapları Yazarı

"Klasik bir Rus halk masalının güzel bir yorumu."

Chicken and Frog Kitapçısı, İngiltere

İÇİNDEKİLER

Giriş	11
Ölülere Rehberlik Etme	15
Benjamin	27
Çok Ağır Bir Battaniye	39
Çitin Ötesi	46
Çöl	57
Nina	66
Yüzmeyi Öğrenme	77
Serina	84
Sadece Birkaç Dakika Daha	93
Kumsal	98
Hakikat Ve Yalanlar	109
Sıradaki Muhafız	123
Acı Verici Bir Yarılma Sesi	133
Yaşlı Yaga	140
Salma	151

Karmakarışık	161
Geleneksel Ev	173
Genişleyen Evren	183
Keskin Kelimeler	194
Işık Hüzmeleri	203
Bağlanma Seremonisi	213
Karanlık	228
Yangın	235
Karlar Diyarı	240
Göller Diyarı	253
Geçit'ten İçeriye	260
Tohumları Ekme	274
Büyümek	280
Yaga ve Yaga'dan Daha Fazlası	290
Marinka'nın Sözlüğü	294
Sophie Anderson ile Soru-Cevap	296
Teşekkür	301

Küçük güvercinlerim Nicky, Alec ve Sammy'ye,
yıldızlara doğru gülümseyin ve kendi kaderinizi çizin.

GİRİŞ

Benim evimin tavuk bacakları var. Yılda iki ya da üç kez, hiçbir uyarı yapmadan gecenin ortasında ayağa kalkıyor ve yaşadığımız yerden uzaklara gidiyor. Yüzlerce ya da binlerce metre yürüyebiliyor ama oturduğu yer her zaman aynı. Medeniyetin kıyısında ıssız ve kasvetli bir yer.

Karanlık ve yasak ormanlara yuva yapar, rüzgârlı ve buzlu yaylalarda çene çalıp durur, şehirlerin ücra köşelerindeki harabelerde saklanır. Şu anda, çorak dağların yüksek kayalıklı bir çıkıntısına tünemiş halde. İki haftadır buradayız ve hâlâ tek bir canlı bile görmedim. Bir sürü ölü insan gördüm elbette. Onlar Baba'yı ziyarete geliyorlar, Baba da onlara Geçit'e kadar rehberlik ediyor. Ancak gerçek, canlı, yaşayan insanlar... Hepsi bizden çok uzaktaki kasaba ve köylerde yaşıyor.

Yaz olsaydı belki o insanlardan bazıları piknik yapmak ve manzarayı izlemek için buraya gelebilirlerdi. Gülümseyebilir, *merhaba* diyebilirlerdi. Benim yaşlarımda olan birileri

burayı ziyaret edebilirdi – belki bir grup çocuk. Akarsuyun kenarında durabilir, serinlemek için birbirlerine su sıçratabilirlerdi. Beni de aralarına davet ederlerdi belki.

"Çit nasıl gidiyor?" Baba, açık pencereden seslenip beni hayallerimden uzaklaştırıyor.

"Neredeyse bitti." Alçak taş duvara bir kemik daha sıkıştırıyorum. Genelde kemikleri toprağa saplardım ama burada yer çok kayalık olduğu için evin etrafına diz boyuna gelen bir duvar yaptım. Kemikleri ona sokup kafatasını tepesine yerleştirdim. Ama geceleri duvar çöküp duruyor. Rüzgârdan mı vahşi hayvanlardan mı yoksa sakar ölülerden mi bilmiyorum ama buraya geldiğimizden beri her gün çitin bir kısmını yeniden inşa ediyorum.

Baba, yaşayanları dışarıda tutması ve ölü olanlara rehberlik etmesi için çitin önemli olduğunu söylüyor ama onu neden benim onardığımı söylemiyor. Kemiklerle uğraşmayı seviyorum çünkü ebeveynlerim çok uzun zaman önce çitleri yaparken ve ölülere rehberlik ederken onlara dokunmuş olabilirler. Bazen soğuk kemiklerin üzerinde ellerinin sıcaklığının dolaştığını hissettiğimi düşünüyorum ve ebeveynlerimin ellerini gerçekten tutmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. Bu hem kalbimin çarpmasına hem de sızlamasına sebep oluyor.

Ev gürültüyle çatırdıyor ve ön pencere tam üzerime gelene kadar eğiliyor. Baba pencereden başını çıkarıp gülümsüyor. "Öğle yemeği hazır. Bir *shchi* ziyafeti ve kara çörek hazırladım. Jack için de var."

Midem lahana çorbasının kokusuyla gurulduyor, taze pişmiş ekmekler burnumun direğini sızlatıyor. "Kapının menteşesini takacağım sadece, sonra işim bitecek." Bir ayak kemiği alıp yerine takıyorum ve Jack'e bakınıyorum. Muhtemelen bir tespih böceği ya da kınkanatlı böcek bulmak için kurumuş bir funda çalısının altındaki aşınmış bir kaya parçasını kurcalıyordur. "Jack!" diye seslendiğimde başını kaldırıyor. Gümüş rengi gözlerinden biri, ışık gelince parlıyor. Uçmayla atlama arasında beceriksiz bir hamleyle bana doğru sıçrıyor, omzuma konuyor ve kulağıma bir şeyler sokmaya çalışıyor.

"Git şuradan!" Kulağımı kapamak için ellerimi kaldırıyorum. Jack her zaman daha sonrası için yemek zulası yapar. Bir şeyler saklamak için kulaklarımı neden uygun bulduğunu bilmiyorum. Bunun yerine, elindeki şeyi parmaklarıma doğru itiyor; küçük, kuru ve çıtır çıtır bir şeyi. Büzüşmüş, ölü bir örümcek bu. "Teşekkürler, Jack." Ölü örümceği cebime tıkıyorum. Niyetinin iyi olduğunu, yemeğini paylaşmak istediğini biliyorum ama hayatımda zaten yeterince ölü şey var. "Hadi." Başımı sallayıp içimi çekiyorum. "Baba bir ziyafet hazırladı, iki insan ve bir karga için."

Dönüp bizden çok aşağıdaki kasabaya bakıyorum. Dip dibe duran evlerin tümü, bu soğuk ve yalnız yerde birbirle-

rine arkadaşlık ediyor. Benim evimin de orada, yaşayanlarla birlikte normal bir ev olmasını diliyorum. Keşke ailem de normal bir aile olsaydı, diye düşünüyorum. Ama benim evimin tavuk bacakları var, büyükannemse bu dünyayla öteki dünya arasındaki Geçit'in Yaga'sı ve Muhafız'ı. Bu yüzden dileklerim, çitin üzerindeki kafatasları kadar boş.

ÖLÜLERE REHBERLİK ETME

Alaca karanlık vaktinde kafataslarının içindeki mumları yakıyorum. Boş göz çukurlarından ölüleri çağıran turuncu bir parıltı titreşiyor. Ölüler, ufukta birer sis gibi görünüyorlar ve eve doğru gelen kayalık zeminde sendeleyerek ilerlerken netleşiyorlar.

Eskiden, hayatlarının nasıl olduğunu ya da hangi evcil hayvana sahip olduklarını tahmin etmeye çalışırdım ama artık on iki yaşındayım ve bu oyundan sıkıldım. Bakışlarım şehrin çok aşağılarında parıldayan ışıklara takılıyor, bir olasılıklar evrenine.

Jack karanlıktan fırlayıp yanımdaki pencere pervazına konunca sıçrıyorum. Pençelerini tahtaya vurup tüylerini kabartıyor. Bunun sesi ağaçların arasında esen rüzgâr gibi geliyor ve havadaki özgürlüğü hatırlatıyor.

"Keşke oraya uçabilseydim, Jack." Boynunun arkasını okşuyorum. "Ve bir akşamı yaşayanlarla birlikte orada geçirseydim." Yaşayanların yapabileceği bütün o şeyleri düşünüyorum, sadece kitaplardan okuduğum ama kasabaya gitseydim gerçekten yapabileceğim şeyleri: diğer çocuklarla koşarak yarışmak ya da oyunlar oynamak; sıcak, gülen yüzlerle çevrili halde tiyatroda bir oyun izlemek...

"Marinka!" Baba sesleniyor ve pencere kapanıyor.

"Geliyorum, Baba." Eşarbı başıma geçirip kapıya doğru koşuyorum. Onunla ölüleri selamlamak ve onlara Geçit'e doğru rehberlik edişini izlemek için orada olmam gerekiyor. Ne de olsa bu "odaklanmam" ve "doğru yollarını öğrenmem" gereken "ciddi bir sorumluluk", böylece günün birinde bunu kendi başıma yapabileceğim. O günü düşünmek bile istemiyorum. Baba, bir sonraki Muhafız olmanın benim kaderim olduğunu ve o zaman geldiğinde ilk görevimde kendisine Geçit'e doğru rehberlik etmem gerektiğini söylüyor. Göğsümde bir ürperti hissediyorum ama onu savuşturuyorum. Dediğim gibi, o günü düşünmek istemiyorum.

Baba, kükreyen bir ateşin üzerinde duran *borsch* dolu büyük kazanı karıştırıyor. Odaya girdiğimde dönüp bana gülümsüyor, gözlerinde heyecanlı bir pırıltı var. "Çok tatlı görünüyorsun, *pchelka*. Hazır mısın?"

Başımı sallıyor ve rehberlik etmeyi onun kadar sevebilmeyi dileyerek zorla gülümsüyorum.

"Bak." Baba, yayları yeni gerdirilmiş ve cilalanmış bir kemanın durduğu sandalyesine bakıyor. "Sonunda onu onardım. Umarım ölülerden biri bizim için yeni bir şeyler çalar."

"Bu güzel olur." Yakın zamana kadar yeni müzik düşüncesi beni heyecanlandırırdı. Baba hangi eski enstrümanını tamir etmiş olursa olsun, bu aralar rehberlikle geçen geceler hep aynıymış gibi geliyor. "*Kvass* dökeyim mi?" Bir orduya yetecek kadar bardağın koyu ve sert içecekle doldurulmayı beklediği masaya bakıyorum.

"Evet, lütfen." Baba başını sallıyor. O bir kaşık dolusu kırmızı pancar çorbasını dudaklarına doğru götürüp anlaşılmayan bir şarkı mırıldanırken ben de çekici ekşi kokular arasında ilerliyorum. "Daha fazla sarımsak," diye mırıldanıyor ve karışımın içine bir avuç dolusu çiğ sarımsak atıyor.

Bir şişeyi açıp *kvass*'ı döküyorum. Mayalı kokusu havaya karışıp hemen çorbanın iğrenç kokusuyla birleşiyor. Koyu kahverengi sıvının içinde yükselen krem rengi baloncukların üst kısımda kalın bir köpük oluşturmasını izliyorum. Baloncukların her biri teker teker patlayıp yok oluyor, tıpkı ölülerin gecenin sonunda ortadan kaybolması gibi. Onları bir daha hiç görmeyeceğimiz için ölüleri tanımaya çalışmak çok anlamsız geliyor. Bu Yaga evinde yaşayan Yagalar olarak bizim görevimiz onlarla konuşmak ve Geçit'ten geçip yıldızlara dönmeden önce anılarını yeniden yaşamaları ve hayatlarını onurlandırmaları için onlara harika bir son gece sunmak.

"İşte geldiler!" diye çığlık atıyor Baba ve kollarını uzatarak odada ilerliyor. Yaşlı bir adam kapının girişinde havada süzülüyor. Solgun ve zayıf halde, bu da bir süredir bu anı beklediğinin kesin bir işareti. Geçit'ten geçmek onun için çok uzun sürmeyecek.

Ben masayı donatırken Baba da ölülerin dilinde onunla nazikçe konuşuyor. Kâseler ve kaşıklar, kalın kara ekmek, bir sepet dolusu dereotu, ekşi krema ve yaban turpu dolu kaplar, mantarlı börekler, çeşit çeşit küçük bardaklar ve ruhlar için bir şişe *trost* – ölüler için sert bir içecek... Baba, ölülere yolculuklarında yardımcı olduğu için bu içeceğe baston anlamına gelen *trost* adının verildiğini söylüyor.

Onları dinlemeye, odaklanmaya ve ne dediklerini anlamaya çalışıyorum ama ölülerin dili beni aşıyor. Bu dili, kolayca öğrendiğim yaşayanların dilinden her zaman daha zor bulmuşumdur.

Zihnim kasabaya kayıp duruyor. Gölün dar ucuna doğru kıvrıldığı yola. Yaşayanların sabahları ikili üçlü gruplarla küçük balıkçı teknelerine bindiğini görmüştüm. Bir arkadaşla kürek çekmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyorum. Ortada duran adaya kadar gidebilir ve orayı birlikte keşfedebilirdik. Belki bir ateş yakar ve yıldızların altında kamp yapardık...

Baba, yaşlı adamın bir sandalyeye oturmasına yardımcı olurken beni nazikçe dürtüyor. "Misafirimiz için bir kâse *borsch* getirir misin, lütfen?"

Daha fazla ölü geliyor. Ben servis yaparken, sandalyeleri ayarlayıp minderler getirirken ve gülümseyip başımı sallayarak ölüleri rahat ettirmeye çalışırken hayaller aklımın bir köşesinde bekliyor. Ölüler kısa süre içinde rahatlayıp yiyecek içecekleriyle ve şöminedeki alevlerin çıtırtılarıyla ısınıyorlar. Ev onlara enerji veriyor ve neredeyse canlılarmış gibi görünene kadar daha somut hale geliyorlar. Neredeyse.

Kalabalıktan kahkahalar yankılanıyor. Ev, ölüler gururlu ve neşeli anlarını hatırladıkça memnuniyet içinde mırıldanıyor, üzüntüleri ve pişmanlıkları karşısındaysa iç çekiyor. Ev, ölüler için yaşıyor. Baba da öyle. Misafirden misafire geçiyor, iki büklüm haldeki yaşlı bedeni şimdi bir sinek kuşu kadar çevik.

Yaşayanlar birkaç kez eve yaklaştığında onların fısıltılarını duymuştum. Baba'ya çirkin, iğrenç, cadı ya da canavar dediklerini duymuştum. Baba'nın insanları yediğini söylediklerini duymuştum. Ama onlar Baba'yı hiç bu haliyle görmediler. Çok güzel, ölülerin arasında dans ediyor, onlara keyif ve neşe veriyor. Onun geniş, çarpık dişli gülümsemesini, sivilceli kocaman burnunu ve başındaki kuru kafalı ve çiçekli eşarbının altından dökülen ince beyaz saçlarını seviyorum. Onun rahat, şişko göbeğini ve kısa bacaklarını seviyorum. Onun herkesi rahatlatabilme becerisini seviyorum. Ölüler buraya kaybolmuş ve kafaları karışmış halde gelirler ama rahat, huzurlu ve yolculukları için hazır halde ayrılırlar.

Baba mükemmel bir Muhafız. Benim olabileceğimden çok daha iyi. Ama zaten ben bir Muhafız olmak istemiyorum. Bir Muhafız olmak, sonsuza kadar Geçit'ten ve ölülere rehberlik etme işinden sorumlu olmak demek. Rehberlik etmek Baba'yı mutlu ediyor olsa da ölülerin her gece bağlarını koparıp gitmeleri beni çok daha yalnız hissettiriyor. Keşke kaderimde başka bir şey olsaydı. Yaşayan insanları içeren bir şey.

Ev kıpırdanıyor, gecenin içine iyice yerleşiyor ve tavan pencerelerini sonuna kadar açıyor. Yıldızlar üzerimizde parıldıyor, minik ışık parçacıkları yağdırıyor. "*Trost!*" Baba bağırıyor ve dişleriyle şişenin mantarını açıyor. İçeceğin tatlı, baharatlı kokusu etrafa yayılıyor ve ateş daha parlak şekilde yanıyor.

Odanın köşesinde, şöminenin yanında Geçit beliriyor. Siyah, büyük bir dikdörtgen. Bir mezarın dibindeki karanlıktan daha siyah. Bir kara deliğin ışığı içine çekmesi gibi bakışlarınızı kendisine çekiyor ve ona ne kadar uzun süre bakarsanız, sizi o kadar güçlü bir şekilde içine çekiyor.

Ona doğru ilerliyorum, ellerim önlüğümün cebindeyken onun sonsuz boşluğundan kaçınmak için yere bakıyorum. Döşeme tahtaları boşluğa doğru akıp karanlığın içinde kayboluyor gibi görünüyorlar. Gözlerimin ucuyla boşluğun derinliklerinde belli belirsiz bir ışık ve renk parıltısı görüyorum. Gökkuşağının kıvrımını, dalgalanan fırtına bulutlarının parıltısını ve Samanyolu'nun sonsuz kavisini. Çok aşağıda

bir okyanus soluk alıp veriyor ve su camsı dağlara çarpıyor. Cebimdeki ölü örümceği çıkarıyorum ve yere koyuyorum.

Örümceğin ruhu kendisini ölü bedeninin içinden çıkarıyor ve kafası karışmış halde odaya bakıyor. Hayvanların rehberliğe ihtiyacı olmaz –Baba onların büyük döngüyü insanlardan daha iyi anladığını söyler– bu yüzden muhtemelen neden bir Yaga evinde olduğunu merak ediyor.

Yine de yarısını unutarak ve diğer yarısını da yanlış söyleyerek ölüm yolculuğu kelimelerini mırıldanıyorum. Uzun ve meşakkatli bir yolda güçlü olma, Dünya'da geçen zaman için şükran ve yıldızlara dönmenin huzuru hakkında bir şeyler. Ölü örümcek başını bana doğru eğiyor ve kafası daha da karışmış görünüyor. Milyonuncu kez kaderlerin değiştirilemez olup olmadığını merak ederek içimi çekiyorum ve onu Geçit'e doğru süpürüyorum. Bir geceden daha uzun sürecek dostluk için can atarken gerçekten bir Muhafız olmak ve hayatımı elveda diyerek geçirmek zorunda olup olmadığımı merak ederek.

Baba şarkı söylemeye başlıyor ve ölüler de ona katılıyor. Sesleri ondan daha yüksek ve gürültülü çıkıyor. Ölülerden biri kemanı alıyor ve gittikçe daha hızlı şekilde çalmaya başlıyor. Baba akordiyonunu alıyor ve müzik coşuyor. Ev müziğin ritmine göre zıplıyor ve ölüler de ayaklarını yere vurup dönerek dans ediyorlar. Ancak yavaşça, birer birer yoruluyorlar ve iç çekip Geçit'e doğru sürükleniyorlar. Baba akordiyonunu bırakıyor. Ölülerin kulaklarına ölüm yolcu-

luğu kelimelerini fısıldıyor, yanaklarından öpüyor ve ölüler süzülüp giderken gülümseyerek karanlığa doğru çekiliyorlar.

Şafağın ilk ışıkları gökteki yıldızları sönükleştirdiğinde geriye sadece bir ölü kalıyor. Baba'nın siyahlı kırmızılı şallarından birine sarılmış, gözlerini ateşe dikmiş genç bir kız. Genç olanlar her zaman Geçit'ten geçmekte çok zorlanırlar. Dünya'daki zamanlarının bu kadar kısa olması hiç adil görünmez. Baba, "Önemli olan bir yaşamın ne kadar uzun olduğu değil, ne kadar tatlı olduğudur," der. Bazı ruhların buraya öğrenmek için geldikleri şeyi çabucak öğrendiğini ve bazılarının da zamana ihtiyaç duyduklarını söyler. Hepimizin neden uzun ve tatlı hayatlara sahip olup dersleri bir kenara bırakamadığımızı anlamıyorum.

Baba kıza şekerli bademler veriyor, onu sıkıca tutup kulağına anlamadığım sözler fısıldıyor ve kız en sonunda başını sallayıp kendisine Geçit'e doğru rehberlik etmesine izin veriyor. Kız uzaklaşırken altın renkli solgun güneş ışınları tavan pencerelerinden içeri süzülüyor ve Geçit kayboluyor. Tavan pencereleri kapanıyor ve ev içini çekiyor. Baba gözünün kenarındaki bir damla yaşı siliyor ama bana döndüğünde gülümsüyor, bu yüzden mutlu mu yoksa üzgün mü anlayamıyorum. "Sıcak çikolata?" diye soruyor, zihni hâlâ ölülerin dilinde takılı kalmışken.

"Evet, lütfen." Başımı sallıyorum ve bulaşıkları toplamaya başlıyorum.

"Bir yıldıza adı verilmiş gök bilimciyi duydun mu?" Her zamanki sohbetimize dönerken Baba'nın yüzü aydınlanı-

yor. "Bir yıldız gözlemcisinin yıldızlara gitmesine rehberlik ettim!"

Ölülerin yüzlerini ve kim olabileceğini hatırlamaya çalışıyorum ama hiçbir fikrim yok. "Ölülerin dili bana hâlâ çok zor geliyor."

"Sana sıcak çikolata isteyip istemediğini sorduğumda anladın."

"O farklı." Yanaklarım kızarıyor. "Sıcak çikolata sadece iki kelime. Ölülerin hepsi çok hızlı konuşuyor."

Baba, sıcak şekerli içeceği ağzına kadar doldurduğu fincanımı bana uzatıyor ve ateşin yanındaki sandalyesine oturuyor. "Bu sabah ne okusak?"

Başımdaki örtüyü çıkarıp yerdeki minderime oturuyorum ve Baba'nın dizlerine yaslanıyorum. Sabah uykumuz için yatağa gitmeden önce bana her zaman kitap okur. "Bunun yerine ebeveynlerim hakkında bir hikâye anlatır mısın bana?" diye soruyorum.

Baba saçlarımı okşuyor. "Hangisini dinlemek istersin?"

"Nasıl tanıştıklarını."

"Yine mi?" diye soruyor.

"Yine," diyerek başımı sallıyorum.

"Pekâlâ." Baba sıcak çikolatasından bir yudum alıyor. "İki ebeveyninin de Antik Yaga ailelerinden geldiğini biliyorsun, ikisinin de ataları Bozkırlar'ın İlk Yaga'sına kadar dayanıyor."

Jack eteğimin kumaşına bir parça ballı ekmeği dikkatlice bırakıyor ve ben de yüzünün yan tarafındaki yumuşak tüyleri okşuyorum.

"Annenin evi doğudaki Büyük Dağlar'dan ve babanın evi de batıdaki Dik Tepeler'den koşturarak geliyordu. Her iki ev de birdenbire kuzeye döndü ve bacaklarını suya daldırarak geceyi geçirmek üzere Batan Şehir'e oturdu."

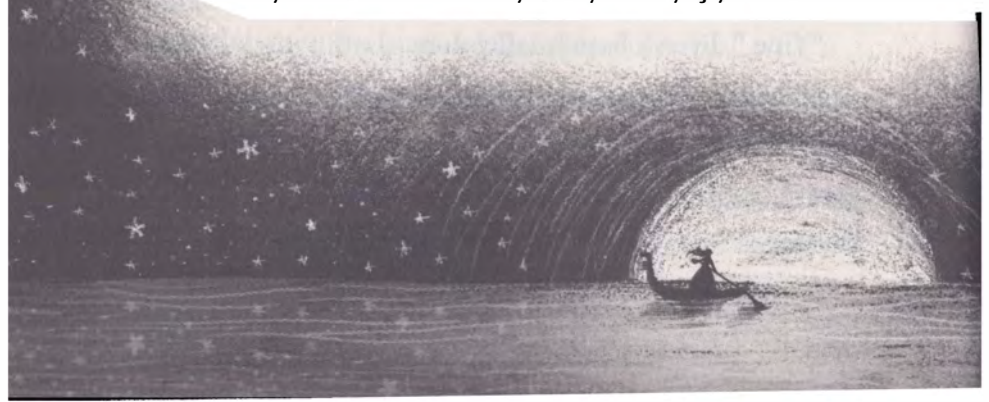
"Evlerin ayakları koşmaktan o kadar ısınmıştı ki..." diye cevap veriyorum.

"Su cızırdadı ve ay ışığında buharlaştı," diyerek gülümsüyor Baba. "Annen penceresinden dışarıya baktı ve şehrin güzelliğinden o kadar etkilendi ki gecenin sessizliğinde kanalları keşfetmek için gizlice dışarı çıkıp bir gondola bindi."

Annemin yıldızlı sularda kürek çekerek gondoluna nazikçe vuran pürüzsüz, karanlık ve suya yansıyan gökyüzüne doğru ilerlediğini hayal ediyorum.

"Çok uzaklarda olmayan" –Baba ritmik bir şekilde ayağını yere vuruyor– "ve kendisi de şehrin güzelliğinden etkilenmiş olan baban evinin çatısında dans ediyordu."

Gülüyorum. "Hâlâ ebeveynleriyle mi yaşıyordu?"

Baba başını sallıyor. "Annen bir Yaga evinde sadece birkaç yıldır yalnız yaşıyordu ancak baban hâlâ Yaga ebeveynleriyle yaşıyordu."

"Babam annemi gördü, daha yakından bakabilmek için ileri doğru eğildi..." Baba'nın cümlemi tamamlaması için bekliyorum.

Tıpkı babamın evinin çatısından eğilmesi gibi Baba da bana doğru eğiliyor. "Tökezledi ve düştü." Baba'nın gözleri sahte bir korkuyla açılıyor. "Gittikçe aşağıya, kanala doğru... Ve sonra sert bir şekilde annenin gondoluna düştü. Gondolu o kadar sallamıştı ki annen çığlık atarak suya düşmüştü."

"Babam onu kurtarmak için suya daldı," diye atılıyorum. "Ama gondoldan atlarken yine tökezledi, başını vurdu ve bilincini kaybetmiş halde kanala düştü."

Baba bir elini omzuma koyuyor. "Ve sonuç olarak annen onu kurtardı."

"Sonra birbirlerine âşık oldular ve ben doğdum," diye gülümsüyorum.

"Eh, bu birkaç yıl sonra oldu. Ama evet, sen doğdun. Sen onların dünyasıydın, Marinka. Seni çok seviyorlardı."

İçimi çekip boş fincanımı bırakıyorum. Bu hikâyeyi seviyorum – sadece ay ışığıyla aydınlanan kanallardan ya da çatıda dans etme veya suya düşüp kurtulma kısmından dolayı değil, gerçi hepsi çok iyi kısımlar. Annem gece yarısı evden gizlice çıkıp bir gondol çalarak Yaga kurallarını çiğnemesine rağmen kötü hiçbir şey olmadığı için bu hikâyeyi seviyorum. Ve günün birinde, birinin ya da bir şeyin gökten öylece düşüp hayatımı sonsuza kadar değiştirebileceği fikrini seviyorum.

BENJAMIN

Jack duvarın üstünde duruyor, gri-siyah tüyleri benim bir kemiği yeniden yerine sıkıştırmamı izlerken esintiyle dalgalanıyor. Güneş tepede yükselmiş halde ama hava hâlâ soğuk. Geçen gece çitin sadece küçük bir parçası çökmüştü ama ellerim buz gibi, bu yüzden onarma işi normalden daha uzun sürüyor.

"Gaaaaak!" Jack kulağımın tam dibinde bir uyarı ötüşü yapıyor ve dönerken irkilmeme sebep oluyor. Benim yaşlarımda bir çocuk birkaç adım ötede duruyor. Acaba hayallerim hem daha sık hem de daha gerçekçi mi oluyor diye merak ederek gözlerimi kırpıştırıyorum. Ama çocuk kaybolmuyor. Kalbim heyecanla çarpıyor. Gerçek, canlı, yaşayan bir çocuk. Uzun, koyu renkli paltosu açık ve koltuk altından minik bir kış kuzusu burnunu çıkarıyor.

"Şeyy, onlar insan kemiği mi?" Oğlan elimdeki kemiğe ve duvarda dikili duran kemik yığınına bakıyor.

"Evet. Hayır." Yalpalayarak en yakında duran ve açıkça bir insana ait olan kafatasını görmesini engellemeye çalışıyorum. "Demek istediğim, gerçek değiller." Yalan boğazımda düğümleniyor ve yüzümün kızardığını hissediyorum.

"Gerçek gibi duruyorlar." Ağzının kenarıyla gülümsüyor. Korkmuş görünmüyor, sadece meraklı.

"Eh, sanırım gerçekler." Kemiği duvarın üzerine bırakıyorum, parmaklarım titriyor. Onu korkutup kaçırmak istemiyorum. "Demek istediğim, yeni değiller."

Kaşlarını kaldırıyor.

"Yani, birini öldürmüş falan değilim."

"Ah, öyle düşünmemiştim zaten." Duvara ve sonra da arkasındaki eve bakıyor. Ev oturuyor, bacaklarını altına katlamış ve bu yüzden oldukça normal görünüyor, küçük bir ahşap kulübe gibi. "Tatilde falan mısın?"

"Buraya yeni taşındım, büyükannemle birlikte."

"Bu evi daha önce hiç görmemiştim. Nereden çıktı?"

"Buraya kendisi yürüyüp geldi."

Baba gerçeği söylediğim için bana kızardı ama evin yürüdüğünü söylediğimde bana kimsenin inanmadığını çok uzun zaman önce öğrenmiştim ve bu, saçma yalanlar uydurmaktan daha kolay. Oğlan bakışlarını evden çekip bana yöneltiyor ve nazikçe gülümsüyor. Şaka yaptığımı düşünüyor ve gerçek açıklamayı bekliyor.

"Ben, Marinka." Konuyu değiştirme ve gerçek, canlı, yaşayan bir insana dokunma umuduyla elimi uzatıyorum

(Sanırım teknik olarak Baba da canlı ama çok yaşlı olduğu için o sayılmaz).

Oğlan elimi tutuyor. Eli sıcak ve terden birazcık nemli. Yüzümde bir gülümseme beliriyor ve yanaklarım bu gülümsemeden dolayı acıyor. Yaşayan bir insana dokunmak şöyle dursun, böyle bir insanla ne zaman konuştuğumu bile hatırlayamıyorum. En az bir yıl önce olmalı. Benim yaşımda olan biriyle ise çok daha önce.

"Ben, Benjamin." Elini çekiyor ve ben bir an için çok fazla sıkıp sıkmadığımı merak ediyorum ama sonra paltosunun altında kıpırdanan kuzu dikkatimi dağıtıyor.

"Onu sevebilir miyim?" diye soruyorum. Benjamin başını sallıyor ve ben de nazikçe kuzunun kafasının üst kısmını okşuyorum. "Çok küçük."

"Yalnızca birkaç günlük. Bir yetim. Onu biberonla beslemek için eve götürüyorum."

"Ne kadar güzel. Keşke benim de bir kuzum olsaydı."

Benjamin dikkatlice Jack'e bakıyor. Karga gözlerini kuzuya sabitlemiş halde duvarda ileri geri yürüyor.

"Ah, Jack ona zarar vermez," diyorum, bir an için gerçekten verip vermeyeceğini merak ederek.

"O senin evcil hayvanın mı?"

"Sayılır." Dirseğimi kaldırıyorum ve Jack atlayıp konuyor. "Onu küçük bir yavruyken alıp yetiştirdim. O da bir yetimdi. Onu Dikilitaş Adası'nda buldum."

"Evin oraya da mı yürüyüp gitmişti?" Benjamin gülüyor ve gözleri yaptığı bu haylazlıkla parıldıyor.

"Ev, suyun üzerinde yürüyemez. Oraya yüzerek gitti." Bunun ona ne kadar saçma geleceğini düşünürken gergince gülüyorum.

Benjamin kuzuyu iyice paltosunun içine alıyor ve gökyüzüne doğru bakıyor. Soğuk bir panik dalgası üzerime çöküyor çünkü o gitmek üzere ve ben yine yalnız kalacağım. Bu, belki de yıllar boyunca yaşayan bir insanla konuşmak için son şansım olabilir.

"Biraz *kvass* ister misin?" diye soruyorum hızlıca.

"O ne?"

"Bir içecek." Keşke ona başka bir şey teklif etseydim, diye düşünerek dudağımı ısırıyorum. Bozkırlar'dan uzakta, Baba'nın Göller Diyarı dediği bir yerdeyiz. Benjamin elbette *kvass*'ın ne olduğunu bilmiyor. Ve muhtemelen tadı ona garip gelecek. Kuzu çok küçük olmasına rağmen inanılmaz bir güçle meliyor. "Kuzu için de bir şeyler!" Bu fikir aklıma gelince onu çok fazla yüksek sesle haykırıyorum.

"Şeyyy. Benim..." Benjamin şüpheyle eve bakıyor ve ben evin uyanıp da kıpırdanmak ya da bir pençesini çıkarmak gibi onu korkutacak bir şeyler yapıp yapmadığını merak ediyorum. Arkama doğru bakıp evin hâlâ uyuduğunu görünce rahatlıyorum.

"Lütfen." Göğsüm onun kalması için büyük bir istek ve arzuyla yanıyor. "Henüz etrafta kimseyle tanışmadım,"

diyorum, "kasaba hakkında bir şeyler öğrenmek ve..." Benjamin'in gözlerine bakarken sesim canlılığını yitiriyor. Gözleri büyük, kahverengi ve arkadaş canlısı bakıyorlar ve onun gitmek üzere olduğunu fark edince kalbim tekliyor.

"Pekâlâ." Gülümsüyor. "Biraz *kvass* deneyebilirim ve biraz sıcak su getirebilirsen kuzuyu beslemek için bende de bir şeyler var."

Evi uyandırmamak için nazikçe ilerliyorum. Ben küçükken, eve gizlice yaklaşmaya ve o beni duyup kovalamaya başlamadan önce bacaklarına dokunmaya çalıştığım, Yaga'nın Adımları isimli bir oyun oynardık. Bu oyun sayesinde evin tüm kör noktalarını ve evin haberi bile olmadan oturup yaşayanları izleyebileceğim tüm yerleri biliyorum.

Baba, ateşin yanındaki sandalyesinde uyuyor. Sıcak çikolatanın Benjamin'e daha tanıdık geleceğine ve içmesinin *kvass*'tan daha uzun süreceğine karar veriyorum. Bu yüzden, şöminenin üzerindeki raftan üç küçük fincan alıp ikisinin içine sıcak çikolata, süt tozu ve şeker koyuyor ve her üçünün de içine ateşin üzerine duran çaydanlıktan ılık suyu dikkatlice döküyorum.

Jack bir gümbürtüyle verandaya iniyor ve pençeleri ahşap zeminde bana doğru tıkırdıyor. Ona doğru öfkeli bir bakış atıp parmağımı dudaklarıma götürüyorum. Duruyor, başını eğiyor ve kanatlarını umursamaz bir özürle silkiyor. Fincanlarla birlikte evden sıvışırken beni takip ediyor ve pençeleri yere daha da yüksek sesle çarpıyor. Doğrusu, bazen başımın belayı girmesini istediğini düşünüyorum.

Benjamin, çitin hemen diğer tarafında vadiye bakan büyük bir kayanın üzerinde oturuyor. Kaya ikimiz için de yeterince büyük ve içimden başka bir heyecan dalgası geçiyor çünkü birazdan gerçek, canlı, yaşayan bir insanın yanına oturacağım.

Belki de konuşup arkadaş oluruz. Belki beni yeniden ziyarete gelir ve birlikte, diğer çocukların yaptığı gibi yürüyüşlere çıkar, oyunlar oynarız – ya da en azından ben öyle yaptıklarını düşünüyorum. Kalbim bu düşünce karşısında patlayacak gibi oluyor ve ellerimdeki fincanlar titriyor.

Kemikten kapı tıkırdayıp evi uyandırabilir, bu yüzden ben de çitin yıkıldığı yerde duvarın üzerinden atlıyorum. Serin bir rüzgâr nefesimi kesiyor. Çitin ötesine geçmemem gerekiyor ama ne zaman bunu yapsam, hiçbir zaman birkaç adımdan fazlası olmasa da kendimi daha canlı hissediyorum. Her şey daha büyük, daha canlı, daha renkli görünüyor ve gecenin ortasında kaçıp gondol çaldığı zaman annemin de böyle hissedip hissetmediğini merak ediyorum.

"Bu, sıcak çikolata gibi kokuyor," diyor Benjamin, içeceğini kokladıktan sonra.

"Ah, bu sıcak çikolata."

"*Kvass* içeceğimizi sanmıştım?"

"Bu *kvass*'tan daha sıcak." Kendiminken bir yudum alıyorum ve sıcaklık ile şeker mideme doğru akarken içim titriyor.

Benjamin fincanını kayanın kenarına koyuyor ve cebinden bir şişe ile buruşuk bir zarf çıkarıyor.

"Kuzu için mi o?" diye soruyorum.

"Evet, özel bir tür süt tozu." Birazını şişenin içine döküyor, ılık suyla karıştırıyor, çalkalıyor ve sonra şişenin kapağını üzerinde emzik olan bir kapakla değiştiriyor. "Onu beslemek ister misin?"

"Ah, evet, lütfen." Fincanımı kenara koyuyorum ve Benjamin kuzuyu kucağıma bırakıyor. Şalımı hayvanın etrafına dolamaya çalışıyorum ama bu zor oluyor çünkü cılız bacakları beceriksiz tekmeler atıp duruyor. En sonunda rahatsız görünen bir pozisyonda duruyor ve Benjamin şişeyi bana uzatıyor.

Kuzu açgözlülükle emmeye başlıyor, süt ağzının bir kenarından akıyor. Jack yapmacık bir şekilde ciyaklıyor ve böcekleri aramak için taşları devirerek bir gösteri yaptığı funda çalısına doğru kasılarak yürüyor. Kıskançlık yapıyor. Ona kilerden güzel bir şeyler vererek daha sonra onunla ilgilenirim.

Benjamin bir süre kuzuyu izliyor ve sonra fincanını yeniden eline alıyor. "Eee, kasabadaki okula mı gideceksin?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum. "Ben evden eğitim alıyorum çünkü biz çok sık taşınıyoruz." Taşınmamızın sebeplerini ona söylemiyorum. Bir sonraki Muhafız olmayı ve ölülerin dilini ve ölüm yolculuğu kelimelerini öğrenmem gerektiğiniden, ölüler için nasıl yemek yapılacağını ve onları Geçiş'e nasıl yönlendireceğimi öğrenmek zorunda olduğumdan bahsetmiyorum. Baba, yaşayanların bu şeyleri bilmemesi gerektiğini söylüyor ve ben de zaten Benjamin'in hayatı hakkında konuşmayı tercih ederim. "Sen okula gidiyor musun?" diye soruyorum, çocuklarla dolu bir sınıfta oturmanın ve teneffüslerde onlarla oyunlar oynamanın nasıl bir şey olacağını merak ederek. Bunu sadece hayal etmek bile başımı döndürüyor.

"Genelde. Ama bu hafta cezalıyım."

"O ne demek?"

"Bir hafta boyunca okula gitmem yasak. Kötü bir şey falan yaptığımdan değil," diye ekliyor Benjamin hızlıca. "Birkaç oğlanla, kontrolden çıkmış saçma bir tartışma yüzünden.

Hiçbirimiz böyle olmasını istememiştik." Benjamin içini çekiyor. "Sadece oraya uyum sağlayamıyorum işte, bilirsin ya?"

Başımı sallıyorum ama bilmiyorum aslında. Hiçbir zaman uyum sağlayıp sağlayamadığımı görme şansım olmadı.

"Neden bu kadar sık taşınıyorsunuz?" diye soruyor.

"Büyükannem bir müzisyen. İlham için, seyahat etmeyi sever." Boş şişeyi Benjamin'e geri veriyorum ama kuzuyu kucağımda tutuyorum. Çok sıcak. Yaşayanların sıcaklığı gibisi yok; adeta ruhumun derinlerine işliyor.

"Peki ya ebeveynlerin?" Benjamin, sıcak çikolatasından son yudumu alıyor.

"Ebeveynlerim ben bebekken ölmüşler." Kendisini saran alevlerden çaresizce kaçmaya çalışan bir Yaga evinin görüntüsü zihnime doluyor. Göğsümdeki ağrıyı hafifletmeye çalışarak gözlerimi kırpıştırıp yavaşça nefes alıyorum.

"Benim annem de ben bebekken ölmüş," diyor Benjamin sessizce.

Kaburgalarımın etrafındaki kaslar bir anlayış dalgasıyla gevşiyor. Bu kadar berbat bir şey olsa da Benjamin'le ortak bir şeylere sahip olmak iyi geliyor.

"Sürekli annemi düşünüyorum." Benjamin kuzunun şişesini dikkatlice bir yağlı kâğıda sarıyor. "Onu hiç tanımamış olsam da."

"Ne demek istediğini biliyorum." Başımı sallıyorum. "Ben de ebeveynlerim yaşıyor olsalardı hayatımın nasıl olacağını merak ediyorum." Gondol çalan annemi ve çatıda dans

eden babamı düşününce göğsüm yine sıkışıyor. Neden bir Muhafız olmak istemediğimi anlarlar mıydı? Başka bir şey olmama izin verirler miydi? Konuyu değiştirmesini umarak Benjamin'e dönüyorum.

"Yani sadece sen, büyükannen, küçük kargan ve yürüyen evin varsınız." Benjamin kaşlarını kaldırıp gülümsüyor.

"Aynen." Başımı sallıyorum. "Ve sık sık taşınıyoruz. Ve ben okula gitmiyorum. Yani bu oldukça yalnız hissettirebiliyor." Hiç komik olmasa da gülüyorum.

"Eh, insan okulda da yalnız hissedebilir, etrafın insanlarla çevrili olsa da."

"Etrafın insanlarla çevriliyken nasıl yalnız olabilirsin ki?"

"Bilirsin işte, arkadaş canlısı değillerse ya da seni anlamıyorlarsa."

Ölülere rehberlik ederek geçirdiğim tüm o geceleri düşünüyorum – etrafımın onlarla çevrili olduğunu ama yine de kendimi nasıl yalnız hissettiğimi. Her zaman bunun onların ölü, benimse canlı olmamdan kaynaklandığını düşünürdüm. Yaşayanlar arasında da böyle hissedilebileceğini hiç düşünmemiştim.

"Peki, duvarındaki o kemikler ne?" diye soruyor, Benjamin.

"Bir tür gelenek."

"Cadılar Bayramı gibi bir şey mi?"

"Onun gibi bir şey." Gölün kenarındaki kasabaya ve onun etrafındaki küçük köylere doğru bakıyorum. "Kasabada mı yaşıyorsun?"

"Şu köyde yaşıyorum, şurada." Benjamin bana doğru eğilip vadide bir yeri işaret ediyor. Nefesinin yanağıma vuran sıcaklığını hissediyorum ve bütün bedenim karıncalanırken sabit duruyorum. Arkasına yaslanıp diğer tarafta, dağlara doğru bir yönü işaret ediyor. "Orada, bir sonraki vadide bir çiftliğe yardım ediyordum. Bu babamın fikriydi. Cezalıyken bir şeyler yapmamı istedi. Kuzuyu işte oradan aldım." Benjamin, başıyla artık kucağımda uyuyan kuzuya doğru işaret ediyor. "Doğrusu, babamın ona bakmama izin vermeyeceğinden şüpheleniyorum biraz."

"Ah, eminim izin verir. Buna nasıl direnebilir ki?" Kuzunun çenesinin altındaki yumuşak tüyleri okşuyorum.

"Muhtemelen haklısın." Benjamin sakince başını sallıyor. "Ama önce ona sormalıydım. Bilirsin işte, şu ceza konusundan dolayı aramız pek iyi değil." Duraklıyor ve gözleri büyüyor. "Hey, aklıma bir fikir geldi. Sadece yarına kadar kuzuya neden sen bakmıyorsun? Bu gece babama sorarım ve sonra da sabah geri gelip onu alırım? Senin için uygun mu?"

"Ben... Ben..." Başım dönüyor. Elbette kuzuya bakmak ve Benjamin'i sabah yeniden görmek isterim. Kendimi bildim bileli bir arkadaş edinmenin hayalini kuruyordum. Benim yaşımda, yaşayan ve insan bir arkadaş; konuşmak ve bir şeyler yapmak için bir arkadaş. Ve Benjamin ile çok ortak

yönümüz var. Sanki olması gereken buymuş gibi! Peki ya ev? Ya Baba? Yaşayan bir ruhla konuştuğumu öğrenirlerse bir ay boyunca gözlerinin önünden ayrılmama izin vermezler. Belki daha fazla. Benjamin'e bakıyorum ve kocaman gülümsemesi bütün endişelerimin eriyip gitmesini sağlıyor. "Ona bakmayı çok isterim," diyorum.

Ancak Benjamin gittiğinde ve ben de duvarın arkasına geçtiğimde bütün endişelerim öncekilerden yüz kat daha karanlık ve ağır bir şekilde üzerime akın ediyor... Çünkü ev kıçının üzerine oturmuş ve iki ön camının arasında kaşlarını çatarak doğrudan bana bakıyor.

ÇOK AĞIR BİR BATTANİYE

"Onu şişmanlatabilir ve ilkbaharda kuzu *borsch* yapabiliriz." Baba sırıtıyor.

"Hayır!" Kuzuyu bedenime doğru bastırıp şalımı etrafına sarmaya çalışıyorum.

"Eh, o zaman onunla ne yapacaksın? Şişman, aç bir kuzu olacak ve ev de her zaman otlak yerlere oturmuyor."

"Ona uzun süre bakmayacağım. Sadece dışarıda kendi başına kalacak kadar güçlenene kadar." Pencereden dışarı bakıyorum. Benjamin yarın kuzuyu almaya geldiğinde Baba'ya kaçtığını söylemeye karar vermiştim.

Döşeme tahtaları altımda yuvarlanıyor ve öne doğru tökezliyorum.

Baba kaşlarını kaldırıyor. "Onu tam olarak nerede buldun?"

"Söyledim ya işte. Çite yakın bir yerde, tek başına ve terk edilmiş halde duruyordu." Başımı eğip kuzuya bakıyorum, yanaklarım yanıyor.

"Çitin hangi tarafında?"

Baca yüksek sesle içini çekiyor. Evin beni duvarın arkasına geçerken gördüğünü biliyorum ama hâlâ beni Benjamin ile görmemiş olduğunu umuyorum. "Emin değilim." Dudağımı ısırıp kirişlere bakıyorum. "Çit çöktüğü için bunu söylemesi zor. Çiti onarıyordum ve onun melediğini duydum."

Baba başını sallayıp kaşlarını çatıyor. "Çitin diğer tarafına geçmemen gerektiğini biliyorsun. Bu güvenli değil–"

"Uzağa gitmedim," diye lafını kesiyorum. "Ne yapsaydım? Onu orada yalnız başına mı bıraksaydım?"

"Bana söyleyebilirdin. Seninle gelirdim."

"Uyuyordun ve seni uyandırmak istemedim. Doğrusu, çitin öbür tarafında bile değildi neredeyse." Doğrudan gözlerinin içine bakıyorum çünkü hikâyenin bu parçası doğru.

Baba'nın yüzü biraz gevşiyor. "Pekâlâ. Sadece bana söz ver–"

"Bir daha yapmayacağım, söz veriyorum." En göz kamaştırıcı gülümsememi takınıyorum. "Yani ona bakabilir miyim?"

Baba yavaşça başını sallayıp gülümsüyor. "Ona verandada bir yuva yapmak için kemiklerin bazılarını kullanabilirsin."

"Teşekkürler!" Arka kapıdan koşarak çıkıyorum ve su fıçısının yanındaki pürüzsüz, geniş döşeme tahtalarına ulaşana kadar veranda boyunca koşuyorum. Burası evin

kör noktalarından biri, böylece kuzuyla konuşursam beni duymayacak.

Şalımın içinden kuzuyu çıkarıyorum, onu büyük bir kovaya koyuyorum ve günün geri kalanında onun için yapabileceğim en iyi yuvayı inşa ederek geçiriyorum. Kemikleri yerlerine yerleştirirken, hangilerinin ailemin evinden kaldığını merak ederek dikkatle inceliyorum. Baba, yangından geriye kalan tek şeyin çitlerindeki kemikler olduğunu söylemişti ve bu yüzden onları buraya getirip bizimkilerle karıştırmıştı. Keşke ailemden kalan başka bir şeylere, onları hatırlatacak kemiklerden başka bir şeylere daha sahip olsaydım.

Alaca karanlık, gökyüzünü karartıyor ve çitin öbür ucundaki bir kafatasının tepesinden Jack bağırıyor. Çoktan mumları yakma vakti gelmiş. Önce kuzuyu besliyorum, iyi ve sıcak kalabilsin diye yuvasını eski yün battaniyelerle dolduruyorum. Sonra da kafataslarındaki mumları yakıyorum ve kemikten kapıyı ölülerin gelmesi için hazırlayıp açıyorum.

Akşamım sersem bir halde geçiyor. Dikkatim normalden daha dağınık. Kâseleri düşürüyorum, sandalyeleri deviriyorum ve dışarıdan gelen her ses karşısında havaya fırlıyorum. Baba, bunun kuzu hakkında endişeli olmamdan dolayı olduğunu sanıyor ama ben çoğunlukla sabahı ve Benjamin'in dönüşünü düşünüyorum. Kelebekler heyecan ve panikle içimde uçuşuyor.

Akşamın ikinci bardağını da kırdıktan sonra Baba, kuzuyu yatak odama götürmemi öneriyor. Yanağıma şapır şupur bir öpücük konduruyor ve biraz uyumamı söylüyor

ama ben bunu yapamayacağımı biliyorum. Yarın için çok heyecanlıyım.

Yatak odamın kapısını açıyorum ve yüzüme bir gülümseme yerleşiyor. Ev, odamın köşesinde çimenli bir zemin ve minyatür bir çitle birlikte kuzu için küçük bir yuva oluşturmuş. Onun hemen yanında, küçükken içinde oynamam için oluşturduğuna benzer bir yosunlu kale duruyor.

Sorun şu ki, ben artık küçük değilim. Kaleye bakarken rahatsız edici bir duygu, çok ağır bir battaniye gibi üzerime çöküyor. Evle hayal ürünü oyunlar oynamak ben küçükken heyecan vericiydi. Ev bana rahat sığınıklar, minyatür dünyalar, yürüyen minik ağaçlar ve dans eden çiçekler oluştururdu. İçim mutlulukla dolup patlayacak gibi hissederdim.

Ama artık daha büyüğüm ve ev benim için ne oluşturursa oluştursun, ben yine de buradan ayrılıp dış dünyayı keşfetmek, yaşayanlarla tanışmak ve bir geceden daha uzun sürecek arkadaşlıklar kurmak istiyorum.

Kitap okuyarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum ama hikâyedeki karakterler bir göl kenarında yürüyor, bu yüzden kendimi Benjamin'le bir yürüyüşe çıkmanın nasıl bir şey olacağını hayal ederken buluyorum. Onun yerine, tahta karoları kullanarak *arkadaş* ve *yaşam* gibi kelimeleri hecelediğim kelime oyunumu oynuyorum. Ancak yazı tahtasında başka bir oyuncu için de bir yer var, bu yüzden kendimi Benjamin'in bu oyunun nasıl oynandığını bilip bilmediğini merak ederken buluyorum. En sonunda pes ediyorum ve

çok aşağıda duran kasabadaki sokak lambalarının ışıklarına bakarak cam kenarına oturuyorum.

Rehberlik işleminin sesi artıp azalıyor. Sonra Baba'nın kendi *balalayka*sını çaldığını duyuyorum. Küçükken en sevdiğim ninniyi çalıyor. Ama bu gece, tıpkı yosunlu kale gibi o da benim karnıma ağrılar girmiş gibi huzursuz hissetmeme sebep oluyor. Baba ayaklarını sürüyerek yatağına gittiğinde rahatlıyorum ve hayallerime geri dönebiliyorum.

Şafağın ilk ışıkları gökyüzünü pembeye bürüyor ve ev yavaş yavaş rahatlamaya başlıyor. Hızlıca uykuya daldığından emin olunca şalımı sıkıca omuzlarımın etrafına doluyorum ve sessizce kapıdan dışarı süzülüyorum.

Ben usulca çitlere doğru ilerlerken Jack bir kafatasının üzerinden izliyor. Parmağımı dudaklarıma götürüp ona doğru *lütfen beni ele verme* anlamına geldiğini umduğum bir bakış atıyorum. Neyse ki işe yarıyor ama kalbim o kadar yüksek sesle gümbürdüyor ki bunun evi uyandırabileceğini düşünüyorum ve Baba'ya verdiğim söz kulaklarımda çınlıyor.

Çitin kemiklerinin etrafını dondurucu bir sis sarmış ve kemikleri ince bir buz tabakasıyla kaplamış. Evin kör noktalarından birinde olup olmadığımı kontrol ederken titriyorum. Evin beni göremeyeceğinden emin olunca çitten geçiyorum ve Benjamin'le dün oturduğumuz kayaya yerleşip bekliyorum.

Jack gelip yanıma oturuyor, sinirlendikçe kafasını kolumun altına sokuyor. Önlük cebimden çıkardığım baharatlı

ballı ekmek parçalarıyla onu besleyip sisin yavaşça dağılmasını bekliyorum.

"Gakkk!" Jack gürültüyle bağırıyor ve havada beceriksizce kanat çırparken çitteki bir kafatasını düşürüyor.

Kalbim ağzıma geliyor ve evi uyandırıp uyandırmadığını görmek için dönüp bakıyorum. Ama ev hâlâ uyuyor, bacakları düzgün bir şekilde verandanın altına katlanmış halde. Kafatasını almak için kayadan iniyorum ve doğrulduğumda onu görüyorum. Benjamin'i. Geniş bir gülümseme yanaklarımı ısıtıyor ve heyecanla el sallıyorum.

"Merhaba." O da bana gülümsüyor. "Hâlâ kemiklerinle mi oynuyorsun?"

Elimde kafatası olduğunu fark edince kızarıyorum. "Ah, evet, üzgünüm, çitten düşmüştü sadece ve–"

"Onu elime alabilir miyim?" diye soruyor Benjamin. Kafatasını ona uzatıyorum ve Benjamin de onu alıp yüzüne doğru kaldırarak boş göz yuvalarının içine bakıyor. "Garip, değil mi?"

"Ne?"

"Bilirsin, bu bir zamanlar yaşayan ve etrafta dolanan bir insandı. Nasıl biri olduklarını ve nasıl bir hayat sürdüklerini merak ediyorum."

"Eh, her kimseler artık yoklar." Kafatasını ondan alıp çitin üzerine yerleştiriyorum. Her gece, ölülerin kendi hayatları hakkında konuşup durmalarını dinleyerek geçiriyorum. Şu an biraz kendi hayatımı yaşamak istiyorum.

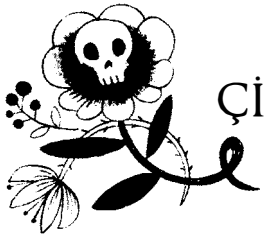
"Kuzu nasıl?" diye soruyor Benjamin.

"İyi. Odamda uyuyor. İstersen onu şimdi getirebilirim ama umuyordum ki–" Kelimeler dudaklarımda donakalıyor. Dün gece Benjamin'i bir yürüyüşe davet etmek iyi bir fikir gibi görünmüştü ama şimdi şüpheler etrafımı sarıyor. Daha önce hiç çitten birkaç adımdan fazla uzaklaşmamıştım. Ya Baba haklıysa? Ya dışarısı tehlikeliyse?

"Bir yürüyüşe mi gideriz?" Benjamin cümlemi tamamlıyor. "Ben de aynı şeyi sana soracaktım. Bir çiftlik barakasını doldurmam gerekiyor." Dağa doğru işaret ediyor. "Çok uzakta değil. Gelmek ister misin?"

Hâlâ konuşamaz ya da nefes alamaz haldeyken başımı sallıyorum ve titremelerini engellemek için parmaklarımı sıkıyorum. Bir çiftlik barakasının ne olduğu veya onu doldurmanın ne içerdiği hakkında hiçbir fikrim yok ama hayatımda ilk kez evden uzağa yürüyeceğim ve kendi başıma bir maceraya atılacağım. Heyecan ve beklentiden başım dönmüş halde derin bir nefes alıyorum, annemi çaldığı gondolunun üzerinde hayal ediyorum ve kendime işlerin yolunda gideceğini söylüyorum.

ÇİTİN ÖTESİ

Ev gözden kaybolunca rahatlıyorum. Hâlâ başımın belaya gireceğinin farkındayım ama yapabiliyorken her anın tadını çıkarmak için birçok nedenim var.

"Bir baraka nedir?" diye soruyorum en sonunda.

"Yayaların başlarını sokacakları bir yer. Genelde herkesin kullanımına açık, küçük bir kulübe şeklinde olur ama bizim gittiğimiz dağın yan tarafında bir mağara."

"Oraya ne dolduruyorsun?"

"Babam bir öğretmen. Bir okul gezisi için yarın buraya bazı çocukları getirecek, o yüzden benden biraz malzeme bırakmamı istedi." Benjamin bana dönüp gülümsüyor. "Beni gerçekten meşgul tutmak için başka bir bahane daha işte."

"Senin okulunda mı öğretmenlik yapıyor?"

"Evet. Oraya uyum sağlayamamamın nedenlerinden biri bu."

"Gerçekten mi? Neden ki?"

Benjamin omuz silkiyor. "Bazı çocuklar, bir öğretmenin oğluyla arkadaş olmak istemiyorlar."

Kaşlarımı çatıyorum. Yaşayanlar hakkında anlamadığım çok fazla şey var. Jack sisin içinden fırlıyor ve birden yanımda olduğu için çok mutlu oluyorum. "Uyum sağlayamamanın diğer nedenleri neler?" diye soruyorum.

"Çocukların çoğu tüm zamanlarını futbol hakkında konuşarak ya da futbol oynayarak geçiriyor."

"Ve sen futbolu sevmiyor musun?" Başımı kaldırıp bakınca manzara nefesimi kesiyor. Sisin içinde o kadar derin bir kayalık araziden geçiyoruz ki sisler bir bulutun üzerinde yüzüyor gibi gözüküyor.

"Hayır. Pek değil. Ben çizim yapmayı severim." Benjamin bir kayadan diğerine sıçrıyor ve adımları garip, yankılı bir tıkırtı çıkarıyor. "Buraya Boş Taşlar derler," diyor, "üzerlerinde yürürken kayaların çıkardığı seslerden dolayı."

Sallanan bir kaya parçasının üzerine atlıyorum ve ağırlığımı öne arkaya doğru veriyorum. Müziği severim. Bu yerin eve bu kadar yakın olmasına ve buraya hiç gelmediğime inanamıyorum. Çitin ötesine geçmemem gerektiği için başka neleri kaçırdığımı merak ederken sesler içimde yankılanıyor. Bu düşünce, taşlar gibi boş hissetmeme sebep oluyor.

Benjamin geri geliyor ve bir elini bana doğru uzatıyor. Bir sonraki kaya parçasına kolayca sıçrayabilirim ama parmaklarımı onunkilere doluyorum ve beni kendi yanına çekerken yüzüm ışıldıyor. "Neler çizmeyi seversin?" diye soruyorum.

"Çoğunlukla kuşlar." Başını eğiyor ve ben kulaklarının pembeleştiğini fark ediyorum. "Sanırım bu da uyum sağlayamamamın başka bir nedeni. Okulda kuşları izleyen on iki yaşında pek fazla kişi yok. Bazen bu konuda benimle alay ediyorlar."

"Eh, ben kuşları severim." Kolumu uzatıyorum ve Jack alçalıp sert bir şekilde konuyor.

Benjamin kafasını kaldırıp bakıyor ve gülümsüyor. "O çok zeki."

"Evet." Başımı sallıyorum. "Öyle."

Kayalık alan birdenbire bitiyor. Çakıllı bir yokuşu çıkıyoruz ve yavaşça bir tepeye yürüyoruz. Şimdi mağara ağzını görebiliyorum, ilerideki uçurumda alçak, geniş bir yara izi gibi. Ona tırmanmak biraz zor oluyor ve mağaraya ulaştığımızda bacaklarım ağrıyor ve ellerim garip hissettiriyor; kendimi buzlu kayalardan yukarı çektiğim için buz gibiler ve uyuşmuşlar. Ama Benjamin'in yanında durup iskeletten bir çitle çevrelenmemiş manzaraya baktığımda inanılmaz hissediyorum. Her şeyi yapabilirmişim gibi.

"Bir ateş yakalım mı?" diye öneriyor Benjamin, sırt çantasını omuzlarından çıkararak. "Burada biraz çay olacaktı."

"Ben yapabilirim," diye teklif ediyorum. "Evde her zaman ateş yakarım."

Mağara ıslak, terli çorap kokuyor ama umurumda değil. Gerçek, canlı, yaşayan insanların gittiği bir yerde ve gerçek, canlı, yaşayan biriyle birlikte olmak çok iyi geliyor. İlginç

şeylerle dolu arka köşeye doğru sıçrıyorum. Birisi oturmak ya da uzanmak için tahta bir sahanlık inşa etmiş ve yakınlarına kayaların arkasından çıkan bacasıyla küçük bir odun sobası yerleştirilmiş. Kütükler sobanın yanına düzgünce istiflenmiş ve bir kayanın üzerinde birkaç tencere ve emaye kâse duruyor.

Ateş yakmak kolay; çıralar zaten hazırlanmış, ince dallar zaten kesilmiş ve kütükler de kuru. Birkaç dakika içinde alevler sobanın içinde dans etmeye başlıyor ve sıcaklık mağarayı dolduruyor.

"Güzel ateş." Benjamin ellerini ısıtıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Yarın okul gezisinde ne yapacaklar?" Bir dağda hangi dersin yapılabileceğini ve bütün bir grup çocukla birlikte buraya gelmenin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalışıyorum. Çok eğlenceli olmalı.

"Sanırım kayaları inceliyorlar." Benjamin çantasından bir dosya çıkarıp bana uzatıyor. "Babamın bütün çalışma kâğıtları burada." Çantadan bir dizi başka şey çıkarıyor – mezuralar, sicimler ve minik büyüteçler– ve onların hepsini köşedeki bir kutuya düzgünce yerleştiriyor.

Benjamin çay yaparken ben de kâğıtları karıştırıyorum ama pek anlamıyorum. Keşke yarın buraya gelsem ve çocukların ne yapacağını kendi gözümle görsem, diye düşünüyorum.

"Sandviç?" Benjamin küçük bir paketi açıp bana uzatıyor. Ekmek mükemmel derecede beyaz ve kare, Baba'nın ev yapımı ekmekleriyle hiç ilgisi yok. Benjamin bana sandviçimi ince çıtır patateslerle nasıl dolduracağımı gösteriyor ki sıktığımda çıtırdasın. "Güzel, değil mi?"

"Mmm." Jack için bir parça koparak başımı sallıyorum.

"Her yere peşinden mi geliyor?"

"Sayılır." Jack'in göğsündeki yumuşak tüyleri okşuyorum ve ona başka bir ekmek parçası veriyorum. Ekmeği çorabımın içine sokuşturup bağcıklarımı çekiştiriyor. "Her zaman sonrası için yemek saklar," diye açıklıyorum. "Bu bir içgüdü olmalı. Aynı zamanda yemeğini paylaşır da, bir de oyun oynamayı sever. Yuvarlanmayı, kaymayı ve dallarda sallanmayı sever. Bazen çubuklar ve ip parçaları kullanarak ona bulmacalar hazırlarım." Bunu düşünmek kalbime ağrı girmesine sebep oluyor. Jack'le oynamayı seviyorum ve daha küçükken evle de oynamayı sever ama her zaman gerçek bir insanla oyunlar oynamayı isterdim. Benim yaşlarımda biriyle. Baba eğlenceli biri olabilir ama yarışlar yapmak ya da top oyunları oynamak için vücudu fazlasıyla ağrıyan kemikle dolu.

"Onu çizeceğim." Benjamin sırt çantasından bir kalem kutusu ve kalın bir çizim defteri çıkarıyor.

"Resimlerini görebilir miyim?" diye soruyorum, kapaktaki karalamalara bakmak için öne doğru uzanırken.

Benjamin'in kulakları yeniden kızarıyor ama çizim defterini bana uzatıyor. Hepsi mükemmel şekilde detaylandırılmış kuş çizimleriyle, vahşi doğa ve çiftlik hayvanlarının çizimleriyle dolu. "Bunlar harika." Bir sayfayı çeviriyorum ve uzun saçlı, kendisininki gibi arkadaş canlısı gözleri olan bir kadının yarım kalmış bir portresini görüyorum.

"Annem." Deftere uzanıyor. "Bir fotoğrafa bakarak çiziyorum onu." Sayfayı çeviriyor ve kutusundan bir kalem alıyor. "Seni de çizebilir miyim? İnsan çizme konusunda çok sık şansım olmuyor."

Nereye bakacağımdan emin değilim, bu yüzden Benjamin'in kalemi kâğıda fısıldarken Jack'e ekmek parçaları vermeye devam ediyorum. Bana sanat okumayı ve büyüdüğünde bir sanatçı olmayı ne kadar çok istediğini anlatıyor. Keşke ben de büyüdüğümde ne olmak istediğimi seçebilsem, diye düşünüyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki göğsümün derinliklerinde bir yeri acıtıyor.

"Kadere inanır mısın?" diye soruyorum birden.

"Bilmem. Sen inanır mısın?"

Başımı kaldırıp mağaradan dışarı doğru bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Bütün hayatım boyunca bana bir kaderim olduğu söylendi. Ondan kaçabileceğime ya da bir şekilde onu değiştirebileceğime inanmak istiyorum. Ama bunu Benjamin'e nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

Benjamin kalemini bir kenara bırakıp bakışlarını yeniden kâğıda yönelttiğinde ve sonra da defteri bana uzattığında

hâlâ nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum. Sayfadaki kıza bakıyorum; kıvırcık saçlı ve çilli burunlu kız yerdeki görkemli kargayı beslerken gülümsüyor. Kendimi başka birinin gözlerinden görmek garip. Bu, bir şekilde kendimi daha gerçek hissetmemi sağlıyor.

"Jack'i harika yakalamışsın ve..." Resimdeki gözlerime bakıyorum. Gülümsüyor olsam da gözlerim üzgün görünüyor. Benjamin, belki gözlerimi tam da böyle çizmek istedi ya da belki istemedi ama her iki türlü de beni de çok iyi yakaladığını düşünüyorum. "Sen harika çiziyorsun."

"Teşekkürler." Benjamin çizim defterini yeniden çantasının içine koyuyor. "Bu gece üzerinde biraz daha çalışırım ve sonra istersen alabilirsin. Yarın benimle kasabaya gelmek ister misin? Sana etrafı gösteririm."

Kalbim duruyor. Bunu her şeyden daha çok istiyorum; göl kenarındaki küçük kasabaya gitmeyi. Ama nasıl gidebilirim ki?

İçim öfkeyle doluyor. Evin ve Baba'nın beni çitlerin içinde tutmaları adil değil. Bir arkadaşla kasabaya bir geziye çıkma konusunda bu kadar kötü ne olabilir ki?

"Evet," diyorum kesin bir şekilde. "Geleceğim." Nasıl yapacağımdan emin değilim ama gideceğim. Çünkü arkadaş edinmek ve çitlerin ötesindeki hayatı deneyimlemek için bu fırsatın ellerimden kayıp gitmesine izin verirsem kalbimin bin parçaya ayrılacağını düşünüyorum.

Boş Taşlar'a doğru geri yürürken hava soğuk ama tenim sıcak ve karıncalanıyor. Zihnimin içinde, onları yakalamaya çalıştığım anda dağılan düşünceler dönüp duruyor.

Benjamin, ev görüş alanımıza girene kadar benimle kalıyor. Ev, oradan ayrıldığımdakiyle aynı konumda duruyor ve hâlâ uyuyor gibi görünüyor. Yakalanmadan kaçmış olabileceğim düşüncesiyle gülümsüyorum.

Ertesi gün buluşma konusunda anlaşıyoruz. Benjamin bana kuzudan henüz babasına bahsetmediğini söylüyor, bu yüzden ben de ona kuzuya bir gece daha bakmaktan memnun olacağımı söylüyorum. Çitin içine süzülürken her şey mükemmel görünüyor. Gece yarısı gondolu üzerindeki annemi ve kuralları çiğnemenin ne kadar harika şeylere yol açabileceğini düşünüyorum. Bugün harikaydı ve yarın daha da güzel olacak.

Ön kapıyı açınca suratıma bir sıcaklık çarpıyor. Baba hâlâ yatağında ve ev hâlâ sessiz. Kuzu bile hâlâ odamda uyuyor, başını yosunlu bir çıkıntıya yaslamış. Yatağıma gömülüp gülümsüyorum. Sonra içimde bir heyecan haykırışı kopuyor ve onu önlemek için başımı yastığa bastırmak zorunda kalıyorum. Bunun olduğuna inanamıyorum! Sanki yıldızlar hayallerimi izliyor ve dileklerimi gerçekleştiriyorlar. Gözlerimi kapıyorum ve kaderimi de değiştirebileceklerini umarak uykuya dalıyorum.

Kemiklerin tıkırtısıyla uyuduktan iki dakika sonra uyanmış gibi hissediyorum ama dışarıda hava neredeyse kararmış olduğu için tüm gün uyumuş olmalıyım. Doğrulup pencereden dışarıya göz atıyorum. Çit bir hava akımıyla titreyip dalgalanıyor ve soğuk bir korku dalgası üzerime akın ediyor.

Kuvvetli bir rüzgâr kafataslarını ve kemikleri yerlerinden çıkarıyor. Kemikler yürek burkan bir gürültüyle uçuyor, yuvarlanıyor ve evden uzaktaki iskelet deposuna sürükleniyorlar. Depo çat diye kapanıyor ve ev aniden yukarıya doğru sendeliyor.

"Hayır!" Yatağımdan fırlayıp bağırıyorum ve neredeyse yosunlu kalenin üzerine düşüyorum. Kuzu yüksek sesle meliyor, çitinin üzerinden atlıyor ve zeminde kayıyor. Jack yatağımın ucundaki tüneğinden fırlıyor ve ciyaklayarak odanın içinde uçuşuyor. Ama ev sakin, çoktan uzun ve hantal adımlarla yürümeye başlamış halde.

"Hayır! Hayır! Hayır!" Yatak odamın kapısını açıyorum. "Durdur onu, Baba, lütfen!"

Baba karşımda beliriyor, ince bir tutam saçı başının etrafında bir hale gibi uçuşuyor. "Ne oluyor? Sorun ne?"

"Durdur onu!" Çığlık atıyorum, gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. Ev, ritmik bir şekilde dörtnala koşmaya başlayarak hızını artırıyor. Yere düşüyorum ve başımı ellerimin arasına alıyorum.

Baba yanıma çöküyor ve kollarını sırtıma doluyor. "Neyi durdurayım? Ne oluyor?"

"Evi!" diye bağırıyorum ona.

İçini çekiyor. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Taşınma vakti gelmiş olmalı."

"Ama sadece iki haftadır buradayız." Bu olamaz. Şimdi olmaz. Benjamin büyük kahverengi gözleri ve doğal gülümsemesiyle geri gelecekti. Kasabayı ziyaret edecektik. Arkadaş olacaktık. Hayatımda ilk kez özgür kalmak ve çitin ötesindeki dünyayı keşfetmek için cesarete ve fırsata sahip olmuştum. Ama şimdi ev hepsini benden alıyor.

"Burada kalmak istiyorum, Baba," diyerek burnumu çektim.

"Ah, Marinka." Baba hem rahatlatıcı hem de nefes kesici bir kucaklamayla beni sarıyor. Ev artık tamamen koşuyor, Benjamin'den ve sahip olabileceğim tüm arkadaşlık şansından, gölün kenarındaki ışıldayan kasabayı keşfetmek için tüm şansımdan uzaklaşıyor. "Yaşayanların Geçit'i bulmamaları için evin hareket etmek zorunda olduğunu biliyorsun. Bu önemli–"

"Ama neden?" Ondan uzaklaşarak ve öfkeden kızararak bağırıyorum. "Neden bu kadar önemli? Yaşayanların hepsi eninde sonunda Geçit'i bulacak! Hepsi ölecek! Neden bu kadar büyük bir sır olmak zorunda bu? Neden arkadaş edinmeye yetecek kadar uzun bir süre bir yerlerde kalamıyoruz?" Ona bakıyorum ve gözlerim yanıyor. Evi durdurması, geri döndürmesi gerekiyor. "Kuzu!" diye bağırıyorum.

"Kuzuyu yanında tutabilirsin," diyor Baba nazikçe. "İlkbaharda sebzeli *borsch* yapacağız."

"Anlamıyorsun." Ona Benjamin'in geri dönüp kuzusunu arayacağını söyleyemiyorum. Benjamin'in bulacağı tek şey, benim umutlarım ve hayallerim kadar boş bir kayalık çıkıntı olacak. Bunun ne kadar incitici olduğunu söyleyemiyorum.

"Bu evden nefret ediyorum! Bu hayattan nefret ediyorum!" Bu kelimeleri haykırırken kendimi duyuyor, Baba'nın ellerini üzerimden itip uzaklaştırırken kendimi izliyorum. Duygularımın ya da hareketlerimin kontrolü bende olmadığı için korkudan titriyorum. Bu evde kaldığım sürece de hiçbir zaman hayatımın, geleceğimin ya da kaderimin kontrolü bende olmayacak.

Yatak odama koşup kendimi yatağa atıyorum ve ev geceye doğru koşarak ilerlerken uyuyana kadar ağlıyorum.

ÇÖL

Sıcak, kuru hava boğazımı acıtıyor. Pencereden gelen ışık baş döndürücü derecede parlıyor. Bir elimi gözlerime siper ederek manzaraya bakmak için kendimi sürüklüyorum. Kum ve daha fazla kum. Yakıcı bir güneş. Havada dalgalanan bir sıcaklık. Görünürde insan yerleşimine dair hiçbir iz yok.

Alnımdaki terden ıslanmış saçları savurmaya çalışarak yüksek sesle nefes veriyorum. Kalbim o kadar ağırlaşıyor ki göğsümden çıkıp düşebilir. Hiçbir şey canımı bu kadar yakmamıştı. Umutlarımın yükselmesi, sonra onların parçalara ayrılması ve sonra da evin o aptal tavuk bacaklarının bu parçaların üzerinde dans etmesi.

Jack gagasıyla pencereye vuruyor ve pencere kanadı açılıyor. Tıpkı bir fırının kapağının açılması gibi, içeriye sıcak hava akın ediyor. Kanatlarını kaldırıyor, bir an durup ufku tarıyor ve sonra zarafetle dışarıdaki kuma doğru atlıyor. Orada yiyecek bulma konusunda bol şans.

Baba'nın konuşma girişimlerini görmezden geliyorum. Sıcak bir kum banyosu yapma, kum sanatıyla uğraşma ya da Jack'le birlikte bok böceği ve akrep arama önerilerini umursamadan, burnumu çekerek *kasha* ve mürdüm eriği reçelinden oluşan kahvaltımı yapıyorum.

"Hadi ama, Marinka, bu kadar mı kötü? Ölüler bu gece gelecek ve bir parti yapacağız."

"Tüm davetliler ölü olduğunda o bir parti olmuyor," diye mırıldanıyorum.

"Elbette oluyor!" Baba'nın yüzüne bir gülümseme yayılıyor ve gözleri heyecanla ışıldıyor. Sırtımı dönüyorum ve Baba içini çekiyor. "Dün gece, arkadaş edinmeye yetecek kadar uzun bir süre bir yerlerde kalmak istediğini söyledin."

Pencereden dışarı bakıyorum, gözlerim acıyor ve vücudum geriliyor.

"Her akşam arkadaş edinme fırsatın oluyor," diyor Baba nazikçe.

"Ölülerle mi?" diye dudak büküyorum.

"Evet, ölülerle." Baba omuz silkiyor. "Yaşayanlar, ölüler, ne fark var ki? İnsan insandır."

Başımı ellerimin arasına gömüyorum. Yaşayanlar, ölüler, aynı değiller. Hem de hiç.

"Onları dinlemek için zaman ayırırsan–"

"Onları dinlemenin anlamı ne ki?" Sesim yükseliyor. "Hepsi sabaha gitmiş oluyor!"

"Onları dinlemek için zaman ayırırsan," diye tekrarlıyor Baba sakince, "o zaman onların hikâyelerini duyabilirsin. Hayatları seninkine eklenir ve sonsuza dek seninle kalır."

"Ama bu arkadaşlık değil!" diye bağırıyorum. "Arkadaşlık yanında gerçekten birinin olmasıdır. Konuşmak ve bir şeyler yapmak için. Bir geceden daha uzun bir süre boyunca."

"Ölüler Geçit'ten geçmek zorundalar. Bunu biliyorsun."

"O zaman yaşayanlarla arkadaşlık kurmama izin ver." Ona meydan okuyarak, ona yalvararak gözlerinin içine bakıyorum.

"Bunu yapamayız." Baba başını sallayarak uzaklara bakıyor. "Yagalar böyle yapmaz. Evi ve Geçit'i yaşayanlardan korumak zorundayız."

"Onlara evden ya da Geçit'ten bahsetmem."

"Biliyorum." Baba elini benimkinin üzerine koyuyor. "Ama bu güvenli değil işte. İki dünyayı ayrı tutmamız gerekiyor. Muhafızlar olarak bizim görevimizin bir parçası bu."

"Ya ben bir Muhafız olmak istemiyorsam?" Uzun süredir aklımda olan kelimeler birdenbire patlıyor.

"Bir Muhafız olmak senin kaderin."

"Ya değilse?" Elimi onunkinden çekiyorum. "Ya ben olmak istemiyorsam?"

"Öyle, Marinka." Baba bağırmıyor ama sesi keskinleşiyor, sanki kelimelerinin gücü tek başına beni ikna etmeye yetecekmiş gibi. "Bazı şeyler öyledir ve biz onları değiştiremeyiz." Jack içeri giriyor ve sandalyenin arkasındaki gölgelik yere

konuyor. "Kuşlar uçar, balıklar yüzer ve sen de sıradaki Muhafız olacaksın."

"Ebeveynlerim hayatta olsalardı–" Sesim dalgalanıyor ve çatlıyor.

"O zaman onların evinin sıradaki Muhafız'ı olurdun. Hazırlanmak için daha fazla vaktin olurdu ama yine de bir Muhafız olman gerekirdi." Baba yeniden elime uzanıyor. "Keşke ölmeselerdi, bunu tüm kalbimle diliyorum ama seni onların yapacağı gibi yetiştirmeye çalıştım. Seni onlar kadar çok sevdim ve tek istediğim mutlu olman."

"Ama değilim." Hıçkırıyorum. Işık, gözlerimden akan yaşlardan kırılarak odayı yıldızlar ve baloncuklardan oluşan bir kaleydoskoba çeviriyor.

Baba parmaklarımı sıkıyor. "Olduğun şeyi kabul etmen gerekiyor. Yaga olmak kanında var ve bunu değiştiremezsin. Sahip olmadığın hayatın hayalini kurmak yerine sahip olduğun hayata daha fazla odaklanırsan o zaman daha mutlu olabilirsin."

Baba'nın kelimeleri yardımcı olmuyor. Tüm bunlardan kaçmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamıyor. O kadar hızla ayağa kalkıyorum ki sandalyemi geriye doğru düşürüyorum. "Kuzuyu beslemem gerekiyor," diyorum, pat diye kalkıyorum ve fıçıdan biraz su almak için dışarı fırlıyorum.

Dışarıda hiçbir yaşam belirtisi yok. Bitkiler yok, hayvanlar yok, gökyüzünde uçan bir kuş ya da kumda koşuşturan bir böcek bile yok. Hiçbir su belirtisi de yok ve fıçı sadece

yarısına kadar dolu. Bu su bir hafta dayanırsa şanslı sayılırız. En azından, ev burada uzun süre kalamaz.

Evin duvarları gıcırdıyor ve sanki düşüncelerimi duymuş ve bana burada ne kadar rahat olduğunu göstermek istermiş gibi biraz sallanarak kendisini kumun daha derinlerine gömüyor. Ona doğru kuma bir tekme savuruyorum ve kuzu için suyu ısıtırken bile durmadan paldır küldür yatak odama dönüyorum.

Jack omzuma konuyor ve gagasıyla kulağımı ittiriyor. Onu okşayıp biraz *kozinaki* veriyorum ve sonra da kuzu için bir şişe hazırlıyorum. Benjamin'in bana verdiği özel süt tozundan pek fazla kalmamış. Bitince sıradan süt tozunun da işe yarayacağını umuyorum.

Kuzu bütün gece burada olduğu için odam pislenmiş ve kötü kokuyor. Bugünün temizlik yapmakla geçeceğini düşünüyorum ve elbette çitin de onarılmaya ihtiyacı olacak. Sonra yemek pişirme ve ölülerin gelişine hazırlık var... Her şey sonsuza dek böyle süremez. Daha fazlasını istiyorum. Kasabaları ve şehirleri keşfetmek istiyorum. Gösterileri ve konserleri izlemek, festivallere ve danslara gitmek istiyorum. İnsanlarla tanışmak istiyorum. Arkadaşlar edinmek istiyorum.

Kuzuya Benji adını vermeye karar veriyorum, böylece ona her baktığımda bu aptal evin bacakları olmasaydı sahip olabileceğim arkadaşı düşüneceğim. Bana şu anda nasıl hissettiğimi ve bu hayattan kaçmanın bir yolunu bulmaya ihtiyacım olduğunu hatırlatacak.

Gün acı verici derecede yavaş ilerliyor. Sıcaklık dayanılamaz halde ve ev işlerimi yaptıktan sonra yorgun düşmüş olsam bile akşamüstü yapmam gerektiği gibi uyuyamıyorum. Gökyüzünde güneş alçaldığında ve sıcaklık düştüğünde bile hiç rahatlayamıyorum.

Baba, verandada onunla güneşin batışını izlemem için bana sesleniyor. Gökyüzünün harika olduğunu söylüyor.

"*Borsch*'u karıştırıyorum," diyorum, bir avuç dolusu sarımsağı tencereye atarken.

Birkaç dakika sonra Baba ayaklarını sürüyerek içeri giriyor, kaşığı elimden alıyor ve avucuma yıldız şeklinde, pembe ve beyaz renkli minik bir çiçek bırakıyor. Çiçek çok güzel, daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. "Onu dışarıda mı buldun?" diye soruyorum.

"Eh, biraz yardım aldım." Baba, göğsündeki tüyler gururla uçuşarak verandadan içeri giren Jack'i işaret ediyor. "Ondan *pchelka*'m için bir çiçek bulmasını istedim." Baba yanağımı öpüp bana sarılıyor. Başımı onun başına yaslıyorum ve ne kadar küçük olduğunu fark etmek beni şaşırtıyor. Bu yıl o kadar uzadım ki artık ona bakarken başımı eğiyorum.

"Bana öyle deme. Artık bebek değilim."

"Sen her zaman benim küçük arım olacaksın." Baba çiçeği alıyor ve kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Tanıdık kokusu beni çevreliyor: lavanta, ekmek hamuru, *borsch* ve

kvass. Kokuyu içime çekiyorum ve öfkemin bir kısmı sönüyor. Hâlâ orada, karnımın içinde alevleniyor ama Baba onun keskin köşelerini törpülüyor gibi duruyor.

Yıldızlar çıktığında ölüler de geliyor. Bu akşam çok renkliler. Canlı tonlarda dökümlü elbiseler giymişler ve zarif eşarplar takmışlar. En yaşlı ölüde bile volkanik cam gibi parıldayan siyah uzun saçlar var. *Borsch*'a baharat ve havaya parıltı katıyorlar. Baba onlara gitarlarını veriyor ve daha önce duymadığım şeyler çalıp kulaklarıma tanıdık gelmeyen notalara basıyorlar; gizemli akışlar ve parıldayan harmoniler. Ölüler ellerini çırpıp ayaklarını yere vururken ev de yükselip alçalıyor.

Ölüler etrafımda dans ederken ayak parmaklarım bana ihanet ederek müzikle eş zamanlı olarak yerde ritim tutuyor. Ölülerin hepsi gülümsüyor ve kahkaha atıyorlar. Çok mutlu hayatlar yaşamış olmalılar diye düşünüyorum ve hangi anıların onları bu kadar neşelendirdiğini merak ediyorum. Dinlemeye çalışıyorum ama ölülerin dili hâlâ benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Geçit göründüğünde midemden bir boşluk hissi yükseliyor. Tanıştığım diğer herkes gibi onları iyice tanıma fırsatım olmadan önce gitmek üzereler. Baba onları yanaklarından öpüyor, ölüm yolculuğu kelimelerini söylüyor ve ölüler de

birer birer ayrılıyorlar. Yaşayanlar, ölüler, belki de hepsi aynıdır. Hiçbiri uzun süre kalmıyor.

Etrafı temizlemeyi teklif ediyorum. Zaten uyuyamıyorum. Baba bana sıkıca sarılıp yatağa gidiyor, ben de kâse ve bardakları toplayarak odada dolanıyorum. Bir sepet dolusu bulaşığı dışarıya taşıyorum.

Ve işe o zaman onu buluyorum. Verandanın basamaklarında oturuyor, gökyüzüne bakıyor, ipek kadar pürüzsüz ve bir yağmurdan sonraki bahar yaprakları kadar parlak görünen yeşil uzun bir elbise giymiş ve eşarp takmış. Oldukça somut görünüyor, sadece bedeninin en dış hatları geceye karışmış.

Meteorlar gökyüzünde izler bırakıyor. Baba bir keresinde bana Antik Yaşlılar'ın, meteorların, yolculuklarını yapan ölülerin ruhları olduklarına inandıklarını söylemişti. Ağzım açık halde kıza bakıyorum. "Burada olmaman gerekiyor. Geçit'ten geçmiş olmalısın."

"İstemiyorum."

"Bunu yapmak zorundasın." Kelimeleri söylediğim anda zihnimde bir soru beliriyor. *Zorunda mı? Gerçekten gitmesi mi gerekiyor?* Geçit zaten şu anda kapalı, kız geçemez. Bu daha önce hiç olmamıştı. Ölüler her zaman ayrılır.

Sonra başka bir düşünce beni çarpıyor ve bedenimde bir gök gürültüsü gibi yankılanıyor.

"Başka bir şey söyle!" diyorum, bulaşık dolu sepeti gürültüyle yere düşürerek.

"Ayrılmak istemiyorum," diyor kız alçak sesle ve içimden ona sarılmak geliyor – ölülerin dilinde konuşuyor olsa da söylediği her kelimeyi anlamış olduğum için.

NINA

Adı Nina ve sadece beş dakikadır sohbet ediyor olsak da ben de onun ayrılmasını istemiyorum. Benden daha kısa ama ikimiz de on iki yaşındayız. Onun saçları düz ve siyah, benimkiler kıvırcık ve kızıl ama ikimizin de ön dişleri arasında küçük bir boşluk var.

Kayan yıldızları izliyoruz ve birbirimize yıldızlar hakkında duyduğumuz hikâyeleri anlatıyoruz – gerçi ben Nina'ya yıldızların ölülerin ruhları olduklarıyla ilgili hikâyeyi anlatmıyorum. Ölümle ilgili veya Nina'nın neden burada olduğuyla ilgili hiç konuşmak istemiyorum.

Nina kayan yıldızların gökyüzünde koşarken toynaklarını sürükleyen göksel keçiler olduklarını duymuş. Nina'nın hikâyelerinin çoğu hayvanları içeriyor. Saatlerce konuşuyor, yıldızları bir şeylere benzetiyor ve isimlerini kaplum-

bağalardan, zürafalardan, akreplerden ve yılanlardan alan takımyıldızları hakkındaki hikâyeleri hatırlıyoruz.

Ama en sonunda yıldızlar sönüyor ve gökyüzü pembe oluyor. Nina kalkıyor ve verandadan birkaç adım öteye ilerliyor.

"Bekle! Nereye gidiyorsun?" Koluna uzanıyorum ama elbette elim içinden geçip gidiyor.

Yine de duruyor ve uçsuz bucaksız kuma bakarken kaşları çatılıyor. "Emin değilim," diye fısıldıyor. "Nerede olduğumu bilmiyorum."

"Orada hiçbir şey yok." Elimi çöle doğru sallıyorum. "Burada, benimle kal." Zihnim düşüncelerle uğulduyor; geceleri Geçit açıldığında benim odamda nasıl saklanabileceği, sonra gün boyunca konuşarak ve oyunlar oynayarak nasıl vakit geçirebileceğimiz ve ev hareket ettiğinde de birlikte yeni yerleri nasıl keşfedebileceğimiz...

"Benim şey... Şey yapmam gerekiyor..."

"Gelip kuzumu görmen," diyorum hızlıca.

"Senin bir kuzun mu var?"

"O bir yetim. Onu biberonla besliyorum." Düşürmüş olduğum bulaşık sepetini alıyorum ve Nina'yı arka verandadaki Benji'nin yuvasına çağırıyorum. Dün odamı temizlerken onu oraya taşımıştım ve eski şallarımın birinin içine kıvrılıp uyuyakalmıştı. Bizi duyunca uyanıyor ve biraz okşama ve süt arzusuyla başını su fıçısının yanındaki boşluğa sıkıştırıyor.

"Çok tatlı!" Nina, Benji onun parmaklarını yalamaya çalışırken hayvanın çenesinin altını okşayarak gülümsüyor. "Bizim eskiden bir devemiz vardı ama babam onu birkaç yıl önce sattı. Çölün kenarında yeni, beyaz bir eve taşındık." Yaşamına dair anılar geri gelince Nina'nın gülümsemesi genişliyor. "Bir kuyu vardı ve babam suyu aktarmak için yerde küçük kanallar kazmıştı. İncir, jojoba, küçük portakal ağaçları ve magaria dikmişti. Annem çiçekleri çok sevdiği için zakkum bile ekmişti." Yüzü kederle kararıyor. "Annem. Önce o hastalandı. Sonra kız kardeşlerim. Sonra ben..." Hatırlamaya çalışırken gözleri kısılıyor. "Ben neden buradayım?"

Şalımı onun etrafına doluyorum, tıpkı Baba'nın Geçit'ten geçmek istemeyen ölülere yaptığı gibi. Şalımın onu rahatlatması ama ona ellerimle dokunamamam garip. Baba bunun evle ilgili bir şey olduğunu söylüyor. Ölülere yolculukları için enerji verdiğini söylüyor, böylece neredeyse gerçekmişler gibi görünüyorlar. Bazı yönlerden gerçekçi olurken bazı açılardan olmuyorlar ve bu durum ruhtan ruha hatta andan ana değişir. Tıpkı rehberlik sırasında, bedenleri gerçekten

burada olmasa da ölülerin yiyip içebilmeleri ama sonrasında yıldızlara doğru hafifçe süzülebilmeleri gibi.

Bulaşıkları yıkamayı bitirip kurumaları için sepete diziyorum. "Biraz *kasha* ister misin?" diye soruyorum. Nina kafası karışmış halde bakınca "Yulaf lapası," diye düzeltiyorum.

Ayak sesleri evde yankılanıyor. Baba uyanmış ve neşeli bir tonda mırıldanıyor.

"Şşşşş." Vücudumun geri kalanı donakalırken parmağımı telaşla dudaklarıma götürüyorum. "Burada, Benji'yle kal. Sana biraz lapa getireceğim," diye fısıldıyorum.

Kapı o kadar yüksek sesle gıcırdıyor ki evin Nina'yı bilip bilmediğini ve beni ele vermeye çalışıp çalışmadığını merak ediyorum. Kapıyı hızlıca açıyorum, ellerim gerginlikten ateş gibi. Ne zaman bir arkadaşlık şansı edinsem ev bunu berbat etmeye çalışıyor.

"Erken kalkmışsın." Baba yanaklarımdan öpüyor.

"Kuzuya bakıyordum." Yüzümün kızardığını fark etmeyeceğini umarak uzaklara bakıyorum. "Kahvaltımı odamda onunla yapabilir miyim? Ne güzel bir sabah."

"Elbette." Baba gülümsüyor. "Dünden bu yana biraz neşelendiğini görmek güzel."

Suçlu bir şekilde başımı sallayarak Benji için bir şişe hazırlıyor ve kendimle Nina için de *kasha* alıyorum. Büyük bir kâse yulaf lapası koyuyorum, üzerine çikolata rendeliyorum ve fazladan bir kaşığı gizlice cebime atıyorum.

Nina ve ben, Benji'yle birlikte arka verandada lapayı yiyoruz. Benji için evin kör noktalarından birinde bu yuvayı yaptığım için çok memnunum. Ev eğer Nina'yı biliyorsa en azından ne konuştuğumuzu duyamaz. Jack bize katılıyor ve henüz bir yavruyken yaptığı gibi parmaklarımdan *kasha* emiyor, ben de Nina'ya onu nasıl bulduğumu ve büyüttüğümü anlatıyorum.

"Hiç kardeşin var mı?" diye soruyor.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Burada sadece büyükannemle yaşıyorum. Ebeveynlerim ben bebekken ölmüşler."

"Benim beş kız kardeşim var." Nina inliyor. "Hiçbir zaman huzur ve sessizlik olmaz."

"Bunu sevdim. Burası çok fazla sessiz." Baba'nın evin içinde hâlâ mırıldandığını duyunca dudağımı ısırıyorum.

Nina uzaklara dalıyor ve hafifçe solmuş gibi görünüyor. "Eve, kız kardeşlerime nasıl gideceğimi bilmiyorum."

"Bizim evimiz hareket ediyor," diye atlıyorum canlı bir şekilde. "Belki de seni evine götürebilir."

"Gerçekten mi?" Nina'nın kaşları çatılıyor.

"Belki." Yalan yüzünden kızararak Jack'e dönüyorum. "Burada çok uzun süre kalacağımızı sanmıyorum, bir ya da en fazla iki hafta. Sonra ev bizi yeni başka bir yere götürecek. Ormana, dağlara, ya da deniz kenarına."

"Sen okyanusu gördün mü?" Gözleri ışıldıyor.

"Elbette."

"Nasıl bir şey?" Hevesle öne doğru eğiliyor.

"Bazı açılardan çöl gibi. Uçsuz bucaksız kum yerine uçsuz bucaksız su var. Dalgalar kum tepecikleri gibi ilerliyor, sadece daha hızlılar. Tuzlu esinti yüzünü yakıyor, tıpkı rüzgârdaki kum gibi."

"Ama çok da farklı olmalı."

"Evet, serin ve ferah ve–"

"Islak?" diye öneriyor, Nina.

"Evet, çok ıslak." Gülüyorum.

"Evinin bir sonraki durak olarak oraya gitmesini sağlayabilir misin? Okyanusu görmeyi çok isterim."

Keşke yapabilsem. Ona okyanusu gösterebilsem belki de Nina eve gitmek istemekten vazgeçerdi. "Ev nereye gideceğine kendi karar veriyor," diye gerçeği kabulleniyorum, isteksizce. "Ama sık sık deniz kenarına gider," diyorum aceleyle, Nina'nın suratı düşerken. "Kısa bir süre önce minik bir adaya oturmuştu. Okyanus her yerdeydi, görebildiğin her yerde. Gün içinde, gökyüzüne ve ışığa bağlı olarak yüz kez renk değiştirirdi. Dalgalar kıyıya vurarak çakıl taşlarını sahilde sürüklüyorlardı. Ölüler–" Kendimi durdurdum.

"Ölüler?" diye sordu.

Ölülerin okyanusun yüzeyinde yürüdüklerini söyleyecektim ama sözümü bitirmek için başka bir anı düşündüm. "Bir gün bir sürü ölü denizanası karaya vurmuştu, hepsi şeffaf ve pelte gibilerdi. Jack bir tanesini yiyip hastalanmıştı."

Jack tüylerini kabartıp başka yöne dönüyor.

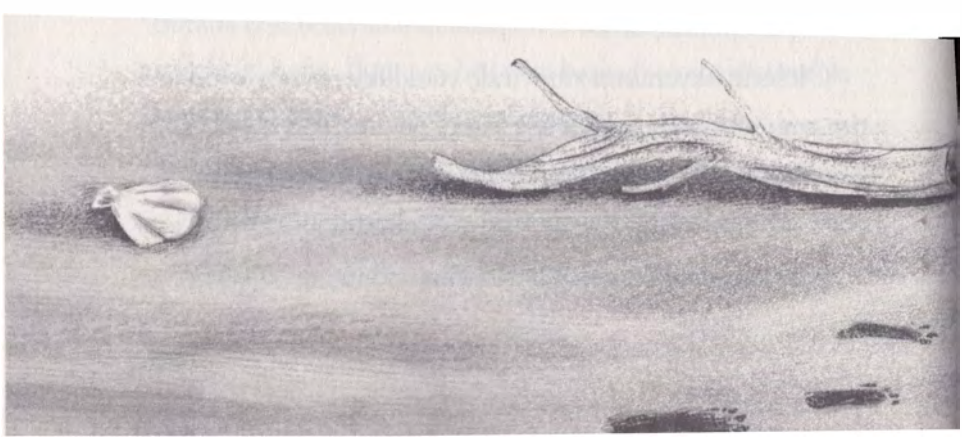
"Aptal kuş." Nina gülüyor. "Çok tatlı. Bir evcil hayvanın olduğu için çok şanslısın."

"O aslında bir evcil hayvan değil. Artık kendi başının çaresine bakabiliyor. Uçmayı öğrendiğinde çekip gideceğini düşünmüştüm ama her zaman geri geliyor. Bunu yaptığı için memnunum."

"Sence sonsuza dek seninle kalacak mı?" diye soruyorum.

"Umarım." Jack'e bakıyorum ve boğazıma bir yumru oturuyor. Hiçbir şey sonsuza dek sürmez. Her şey ilerler; yaşayanlar, ölüler, ev. Bu düşünceyi zihnimin gerisine itip ayağa kalkıyorum. "Benimle çiti kontrol etmek ister misin?"

Nina başını sallıyor ve onu öbür taraftaki köşeye, evin ve pencerelerinin görüş açısının dışına yönlendiriyorum. Hiçbir kemiğin düşmediğini kontrol etmek için evin çevresini tarıyorum. Tıpkı Benjamin'e söylediğim gibi, Nina'ya da çitin bir gelenek olduğunu söylüyorum. Kafataslarına bakıp ürperiyor. "Bizim geleneklerimizin hiçbiri bu kadar garip değil."

Bir an için çiti ve evi Nina'nın gözlerinden görüyorum. Beyazlamış kemiklerin üzerinde duran boş kafatasları. Çarpık bir baca ile eğik bir çatıya doğru yükselen ahşap duvarlar. Verandanın etrafındaki tırabzanlar garip açılarla aşağı yukarı kıvrılıyor ve kuru kum, evin bacaklarını gömdüğü düzensiz tepeciklere doğru savrulmuş.

Nina'nın kendi eviyle ilgili söylediklerini düşünüyorum. Temiz ve beyaz, güzel çiçeklerin renk ve kokularıyla çevrelenmiş. Evimin ona ne kadar garip, hatta korkutucu geldiğini anlıyorum. Eve arkamı dönüyorum ve çitin üzerine tırmanıyorum.

"Hadi." Nina'ya işaret ediyorum. "Bir yürüyüşe çıkalım."

Ayağım çitin diğer tarafına değer değmez içimden bir heyecan dalgası geçiyor. Şu anda Baba'nın sözünün dışına çıkmayı umursamıyorum. Yakalanabileceğim gerçeğini bile umursamıyorum. Tek düşünebildiğim, sadece küçük bir süreliğine bile olsa kaçmanın zevki.

Ayakkabılarımı çıkarıyorum ve evden uzağa yürürken kumun ayak parmaklarımın arasından akmasına izin veriyorum. Altın rengi kocaman güneş ufukta alçakta duruyor ve

hâlâ havayı ısıtıyor. Nina duruyor ve avucumdan daha büyük olmayan minik, yuvarlak bir çukurun yanına çömeliyor. "Bu bir karınca aslanı tuzağı." Ortasını işaret ediyor. "Burada bir karınca aslanı gömülü, büyük keskin çenesi olan bir böcek. Alt kısımda gizlenerek bir karıncanın gelmesini bekliyor."

"Ve karınca öylece çukura mı düşüyor?" Karıncanın neden etrafından dolanmadığını merak ediyorum.

"Dik haldeki yan kısımlarından aşağıya kayıyor ve karınca aslanı da ona kum atıyor. Karınca kaçmaya çalışıyor ama başaramıyor." Nina'nın sesi dramatik bir şekilde alçalıyor ve parmakları karıncanın mücadelesini taklit ediyor. "Daha aşağı kayıyor, kum tarafından çekiliyor ve en sonunda karınca aslanının çenesine geliyor." Eli çat diye kapanıyor ve Nina gülüyor.

"Bir süre izlemek ister misin? Bir karıncanın gelip gelmeyeceğini görmek için?"

Kuma oturup tuzağı izliyoruz. "Bir karınca gelirse onu kurtarmalı mıyız? Bilirsin ya, son dakikada işte?" diye soruyorum.

"Kız kardeşim öyle yapardı." Nina gülümsüyor. "İstersen yapabilirsin ama o zaman karınca aslanı yemeğini alamaz. Bilirsin ya, karınca aslında gerçekten bir larvadır. Yeterince yemek yerse benekli dört kanadı ve alaca karanlıkta uçarken gümüş gibi parlayan gözleriyle yusufçuk benzeri güzel bir şeye dönüşür."

"Hımmm." Ne yapacağımdan emin değilim. Karınca aslanının güzel bir yusufçuk olmasını engellemek istemiyorum ama bir karıncanın ölmesini izlemek de istemiyorum. Hiç karınca gelmeyince rahatlıyorum.

Güneş gökyüzünde daha da yükseliyor ve sıcaklık dalgaları ufukta parıldıyor. Şu anda etraf karıncalar için çok sıcak; bir karınca aslanı tuzağına bile varamadan bu kumda haşlanırlar. Biraz gölge için eve dönmek zorunda olduğumu fark edince kalbim acıyor.

Ev uyurken ve Baba kollarında *balalayka*sıyla boş şöminenin önünde şekerleme yaparken Nina'yı gizlice yatak odama sokuyorum. Baca çıkıntısı yükselip alçalarak nazikçe havayı solurken odanın içine serin bir esinti doluyor. Ev yaşlı ve garip olabilir ama en azından Baba'yla ilgileniyor. İkisini de uyandırmamak için yavaşça kapımı kapatıyorum.

Pencere açık ve sıcaklık içeriye doluyor. Jack eşikte oturmuş çöle doğru bakıyor, gözleri yarı kapalı ve kanatları bir esinti yakalama umuduyla hafifçe açılmış halde. Nina ile onun altında yere oturuyoruz, ben ona nasıl dama oynanacağını gösteriyorum ve o da bana diğerinin ne düşündüğünü tahmin ettiğimiz bir oyun öğretiyor. Bu oyunda pek iyi değilim ve onun aklındaki portakal çiçeğini düşünmeye çalışırken sıcakta uyuyakalıyorum.

Uyandığımda hava yumuşak ve serin halde. Nina pencereden dışarıya bakıyor. Kafatası mumları çoktan yanmış, boş kuma doğru sarı ışık ve karanlık gölgeler savuruyorlar. Şarkı söyleyerek ölüler için yemek hazırlayan Baba'yı duyuyorum.

Göğsüme bir ağırlık çöküyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Nina istemiyorsa Geçit'ten geçmek zorunda olmamalı ve ben de başka bir arkadaşı daha kaybetmemeliyim. Ev, ikimizin de hayatlarını kontrol etmeye çalışıyor. Bu adil değil. Evi gösteren kafataslarını Nina'nın görüş açısından çıkarmak için perdelerimi çekiyorum, okuması için ona bir kitap veriyorum ve hiçbir koşulda odamdan çıkmaması için söz verdiriyorum.

Ama Baba'nın rehberlik için hazırlanmasına yardım etmeye giderken zihnimden bir görüntüyü atamıyorum: Geçit açılıyor ve bir karınca aslanı tuzağının bir karıncayı çekmesi gibi Nina'yı içine çekiyor. Onu kaybetme düşüncesi tüylerimi ürpertiyor ve bunun gerçekleşmesini nasıl önleyeceğimi bilmiyorum. Tıpkı kaderimi nasıl kontrol edeceğimi bilmediğim gibi.

YÜZMEYİ ÖĞRENME

Baba, konserve kedi balığı ve sebzelerden *ukha* yapmış. Odunlar şöminede çatırdıyor ve alevler kazanın kenarlarını yalıyor. Sıcaklıkla birlikte balık ve baharatların kokusu Nina'yı kaybetme düşüncelerime karışıp midemi bulandırıyor.

"Bu gece çöl ölülerini bir balık yemeğiyle ödüllendireceğiz." Baba masayı işaret edip gülümsüyor. Masa zaten *kvass*'la, bardaklarla ve balık temasına sahip yemek kâseleriyle dolmuş: soğuk kilerden ekşi kremalı salamura ringa balığı, somon füme ve dereotlu pankekler, tuzlu kuru *vobla* ve minik balık köfteleri. Bana yapacak hiçbir şey kalmamış, bu yüzden oturuyorum ve midemdeki yumruyu çözmesini umarak kendime bir pankek alıyorum.

"İyi uyudun mu?" diye soruyor Baba.

Başımı sallıyorum. "Yemek pişirmede yardım edemediğim için üzgünüm."

"Önemli değil." Baba dikkatlice bana bakıyor ve bir şeylerden şüphelenip şüphelenmediğini merak ediyorum. Sandalyemde dönüp masanın karşısına bakıyorum.

"Yemekler harika görünüyor."

"*Borsch*'tan başka bir şeyler olsun, dedim." Baba balık çorbasının tadına bakıyor ve daha fazla biber ekliyor. "Bana ölüm yolculuğu kelimelerini söyle."

"Onları bilmiyorum." Onları nasıl da bilmek *istemediğimi* düşünerek kaşlarımı çatıyorum. Ölüm yolculuğu kelimelerini bin kez duymuş ve her seferinde onları duymazdan gelmek için elimden geleni yapmıştım.

"Dene," diye ısrar ediyor Baba. "Şakıyan bülbül şarkısını bulurmuş."

Sızlanıyorum ve sözleri yarım yamalak söylüyorum. "*Önünüzdeki uzun ve zorlu yolculukta güç yanınızda olsun. Yıldızlar sizi bekliyor.*"

"*Sizi çağırıyor*," diye düzeltiyor Baba.

"*Dünyadaki zamanınıza şükranla ilerleyin.*" Hatırlamaya çalışıyormuşum gibi görünmesi için şakaklarımı ovuyorum.

"*Artık her an bir sonsuzluk*," diye fısıldıyor Baba.

"*Sonsuz bir değerle?*" diye soruyorum, düşüncelerim Nina'ya kayarken. Ona okyanusu gösterebilmek ne güzel olurdu...

"*Anılarınızı sonsuz bir değerle taşıyorsunuz*," diye başını sallıyor Nina. "Ve sonra..."

"Sırada sürekli değişen kısım var." Baba'nın başka bir şey sormasını engelleyeceğini umarak pankekin son parçasını ağzıma tıkıyorum.

"Doğru." Baba gülümsüyor. "Sonra da ruha kendi hayatından neler kazandığını ve neleri yıldızlara götüreceğini açıklıyorsun. Bu çoğu zaman aile ya da arkadaşların sevgisidir ancak ölülerin yanlarına alabileceği sonsuz çeşitlilikte armağan vardır: müziğin gücü, keşfetmenin heyecanı, umudun ışığı..."

Baba devam ediyor ama zihnim yine başka yöne kayıyor. Eğer hayatımı ölülere rehberlik etmekle harcayacaksam yıldızlara götürmek için herhangi bir şeyi nasıl kazanacağım?

"Marinka?" Baba masaya bir tabak ballı baharatlı ekmek koyarken yeniden odaklanıyor.

"Efendim?" diye mırıldanıyorum.

"Son kelimeleri hatırlıyor musun?"

Başımı sallayıp iç çekiyorum.

"*Yıldızlara dönüşte huzur vardır*." Baba elleriyle geniş bir daire çiziyor. "*Büyük döngü tamamlandı*."

Baba parmaklarını sımsıkı kenetleyip gözlerimin içine bakarken rahatsız edici bir sıcaklık ensemi yakıyor. "Döngünün tamamlanması gerekir."

Kalbim daha hızlı çarpıyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum. Biliyor. Nina'yı biliyor. Terli avuçlarımı eteğime sürerken uzaklara bakıyorum.

"Muhafızlar işte bu yüzden çok önemli. Ruhların yolculuklarını tamamlamalarına yardımcı olma sorumluluğumuz var. Geldikleri yerden yıldızlara dönmelerine yardımcı olma."

"Ya dönmezlerse?" diye soruyorum sessizce, başım tamamen çınlıyor.

Baba'nın ağzı şaşkınlıkla açılıyor. Belki de Nina'yı bilmiyordur. "Sonsuza dek kaybolurlar!" Bu sanki tüm evrendeki en kötü şeymiş gibi nefesini veriyor.

Tabaktan bir parça ballı ekmek alıp parçalar koparıyorum. Aç değilim, sadece dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum. Baba'nın az önce söylediği şeyi düşünmek istemiyorum.

"Bu akşam ölüm yolculuğu kelimelerini senin söylemen gerektiğini düşünüyorum." Baba yavaşça başını sallıyor. "Bence birilerine Geçit'ten geçmeleri için sen rehberlik etmelisin."

"Hayır, yapamam." Hızlıca hem başımı hem de ellerimi sallıyorum. "Hazır değilim."

"Bazen öğrenmenin en iyi yolu işin içine dalmaktır." Baba gülümsüyor, bıyıkları ve dişleri her yönü gösteriyor. "Yüzmeyi öğrendiğin zamanı hatırlıyor musun?"

Gözlerimi devirip inliyorum. Ev, ılık masmavi bir suyun olduğu ve beyaz güneş ışığının yüzeyinde benekler oluşturduğu derin bir lagüne bakan dik bir uçurumun üzerine oturmuştu. Baba benden yüzmeyi denememi isteyip durmuştu ama ben yüzümün ıslanmasını istememiştim.

Bir gün uçurumun kenarında durmuş lagünün ötesindeki okyanusa bakıyordum ki ev ayağa kalkıp uzun cılız bacaklarından biriyle beni suya itmişti. Aşağı doğru düşerken çığlık atmış ve su altı dünyasının garip şekilde yankılanan dünyasına sert bir şekilde çarpmıştım. Sonsuz bir mücadele gibi görünen bir sürenin ardından nefes nefese ve çaresizce bir şeylere tutunmaya çalışarak yüzeye çıkmıştım. Tutunacak hiçbir şey yoktu; altımda basacak hiçbir yer, üzerimde gökyüzünden başka hiçbir şey yoktu.

Yüzüm dalgaların altında kalıp durmuştu. Ne kadar çırpınırsam o kadar dibe batıyordum. Bir sürü tuzlu suyu yuttuktan sonra son bir nefes alıp kendimi suyun altına bırakmıştım.

Gözlerimi açıp kırpıştırmıştım ve tüm paniğim uçup gitmişti. Su çok sakin ve huzurluydu, masmavi ve sonsuz. Suda asılı duran ve ışık sütunları tarafından aydınlatılan kumlar. Sabahları izlediğim kaplumbağaların yaptığı gibi yavaşça ve sakince hareket etmeye başlamıştım. Uzuvlarım beni nazikçe öne doğru itiyordu, bu yüzden ben de aynı şeyi yapmıştım ama daha hızlıca itiyordum. Kısa süre içinde suyun içinde uçuyor, nefes almak için yukarı çıkıyor ve sonra suyun altına inip kıyıya doğru süzülüyordum.

O günden sonra her gün yüzdüm, suyun altına daldım ve gözlerimi açık tuttum. Ama evi uzun bir süre affetmedim. Dürüst olmam gerekirse, hâlâ affedip affetmediğimden emin değilim. O kadar dargındım ki evin benim için yarattığı

asma yapraklarını ve elimsende oynamak için beni dürten çıkıntılarını görmezden gelmiştim.

O günden sonra evle hiç oyun oynadığımı hatırlamıyorum. Bir anda daha küçük olduğum, ev ile arkadaş olduğumuz zamanları özlüyorum. Ama sonra evin bana yaptığını hatırlıyorum ve içimde yeniden öfke dalgaları yükseliyor.

"O olayda ölebilirdim," diyorum hem Baba'ya hem de eve.

"Saçmalık!" Baba gülümsüyor ve sonra da başını sallıyor. "Ev sana göz kulak oluyordu ve sen de onun ne kadar iyi yüzebileceğini biliyorsun. Asla tehlikede değildin." Baca çıkıntısını şefkatle okşuyor. "Ev her zaman sana göz kulak olur, Marinka. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalısın."

Kapı gıcırdayarak açılıyor ve ilk ölü içeri giriyor. Yarı saydam halde, kocaman gözlü ve solgun, yaşlı bir adam. Baba yüzü ışıldayarak ona doğru koşturuyor. Kelimeler ağzından dökülüyor ve odaklanmaya çalışsam da zihnim Nina, büyük döngü, yıldızlara dönüş ve yüzmeye hazır olmadan önce mavi lagüne battığımda hissettiğim panikle ilgili düşünceler etrafında dönüp duruyor.

Daha fazla ölü geliyor; soluk ve canlı, sessiz ve konuşkan. Nina'yı anladığım şekilde onlardan herhangi birini de anlayıp anlayamayacağımı merak ediyorum. Ama olmuyor. Düzgünce anlamıyorum. Beden dilleri ve yüz ifadelerinden düşünceleri ve anıları hakkında puslu bir izlenim ediniyorum. Belki de garip kelimeler kullanıyorlardır. Nina'yla konuştuklarım gibi değiller hiç.

Nina. Onu kontrol etmem gerektiğini düşünüyorum ama dışarı çekilebileceğinden korktuğum için yatak odamın kapısını açmak istemiyorum. Geçit şimdi açık, ölüler birer birer gözden kayboluyorlar.

"Marinka," diye sesleniyor Baba. Bir adamın ağını tutuyor ve ona Geçit'e doğru yavaşça rehberlik ediyor. Ne istediğini biliyorum. Ölüm yolculuğu kelimelerini benim söylememi ve onu yoluna göndermemi istiyor. Bu yaşlı adamı seçiyor çünkü ruhu o kadar hazır ki zaten yolculuğa başlamış sayılır. Gözlerinde dalgın bir ifade var, sanki yıldızları ve oradaki yerini görüyor gibi.

Onu duymamışım gibi davranarak sırtımı Baba'ya dönüyorum ve ruhlar için *trost* ikram edip yalandan gülümseyerek odada dolanıyorum. Kimseye Geçit için rehberlik yapmak istemiyorum. Yaşlı adama yapmak istemiyorum ve kesinlikle Nina'ya da yapmak istemiyorum.

Sırtımı düzleştirip derin bir nefes alıyorum ve kendi kendime evin beni yüzmeyi öğrenmeye zorlamasında olduğu gibi kimsenin beni rehberlik etmeye zorlayamayacağını söylüyorum. Baba'yı görmezden gelmenin suçluluğuna dair keskin bir acı hissediyor olsam da kısa bir süreliğine bile hayatımın kontrolünü ele geçirmenin gücü her şeye değiyor.

SERINA

Saatler sonra odama döndüğümde Nina daha solgun, daha belli belirsiz ve vücut hatları bir buhar gibi havada süzülüyor gibi görünüyor. Baba'nın daha önce söylediği sözler aklımdan geçiyor -sonsuza dek kaybolurlar- ama onları uzaklaştırıyorum. Baba ile ev uyurken Nina'yı oyun oynamak için dışarı çıkarıyorum.

Kumda parendeler atıyoruz ve kumdan kaleler yaparak suyu boşa harcıyoruz. Belki depodaki malzemelerin azalması evi yağmur yağan başka bir yere taşınmaya teşvik eder. Deniz kıyısı gibi bir yere.

Ev, okyanusa yakın bir yere giderse belki Nina o kadar mutlu olur ki geçmişini unutabilir. Ailesinden bahsedince üzülüyor ve eve gitmek istiyor. Gidemeyeceğinin farkında değil. Ölü olduğunun farkında değil.

Midemde geçmek bilmeyen bir ağrı var. Nina'yı anılarından uzaklaştırmaya çalıştığım kadar kendimi de bir noktada ona gerçeği söylemem gerektiği düşüncesinden

uzaklaştırmaya çalışıyorum. Ama sonra onu kaybedeceğim. Bir geceden daha uzun bir süre bir arkadaşa sahip olmayı istemek çok mu kötü?

Sohbetimizi geçmişten bugüne ya da geleceğe yönlendirip duruyorum. Büyüdüğümüzde yapmak istediğimiz şeylerden bahsediyoruz. O, babası gibi çiftçi olup çölde yiyecekler ve çiçekler yetiştirmek, kuru ve boş kuma hayat vermek istiyor. Doğru tohumları ekerse sadece bitki yetiştirmekle kalmayıp aynı zamanda toprak, su, böcek, kuş ve hayvanları da çekebileceğini söylüyor. Minik tohumlar ekerek ve büyüyenleri besleyerek kocaman dünyalar yaratılabileceğini söylüyor.

Bana, benim ne olmak istediğimi soruyor. Kaderimde sıradaki Muhafız olmak olduğunu söylemek istemiyorum. Geleceğimin belirsiz olduğunu düşünüyorum; Benjamin gibi bir sanatçı, bir öğretmen ya da bir tiyatro oyuncusu olabilirim. Kitaplarda okuduğum, yaşayanlarla çalışmayı, hayattan keyif almayı içeren tüm işleri düşünüyorum ve kalbim çarpıyor. Sonra da normal bir evde, bacakları olmayan bir evde yaşadığımı ve tek bir yerde kalıp arkadaşlar edindiğimi hayal ediyorum.

Güneş tepemizde yükseldiğinde ev kıpırdanmaya başlıyor. Ön kapısı miskince esniyor ve bacaklarını sıcak kuma uzatıyor. Jack bizden bıkıp çatıdaki bacanın gölgesine saklanana kadar yakalaması için havaya yiyecek parçaları atarken, arka verandanın gölgesine ve mahremiyetine çekilip Benji'yi besliyoruz.

Baba'ya *Yaga Kitabı*'nı –eski püskü Yaga rehber kitabı– okuduğumu söylüyorum, böylece yemek yapmaya bensiz başlıyor ve Nina bana akşamüstü ufukta uçan toy kuşlarını gösteriyor. Bahçede bulduğu bukalemunları ve kobraları, bir keresinde babasının ona bir çöl tilkisinin yuvasını gösterdiğini hatırlayınca gözleri ışıldıyor ama evini özlemeden önce yine dikkatini dağıtmam gerekiyor. Okyanusun hırçın dalgalarından ve fırtınadan sonra yüzeye çıkan dev balinalardan bahsediyorum.

Çok geçmeden alaca karanlık çöküyor ve Nina'yı pencereden gizlice odama sokup kafataslarındaki mumları yakmak için dışarı çıkıyorum. Kendimi sıkıntılı hissediyorum. Kendi kendime bunun yorgunluk olduğunu söylüyorum ama içten içe bundan çok daha derin bir şey olduğunu biliyorum. Nina'yla ve ona gerçeği söylememekle ilgili bir şeyler.

İlk gelen ölü Nina'ya o kadar benziyor ki Geçit'i bulmak için odamdan çıktığını düşünerek telaşlanıyorum. Ama bu kız birkaç yaş daha büyük. Nina'yla aynı uzun siyah saçlara ve bakır rengi, parıldayan gözlere sahip. Yüzünde aynı şaşkın ifade var, sanki kaybolmuş ve anılarına ulaşamıyormuş gibi. Baba kızın omuzlarına bir şal doluyor ve ona masada bir yer gösterip bir bardak *kvass* veriyor.

"Sen ölüsün, yavrum," diyor Baba, umutlu bir ses. Şaşırarak ona dönüyorum çünkü ölülerin dilinde konuşuyor olsa bile söylediği şeyi tam olarak anlıyorum. "Hayatını onurlandırmak ve neşe içinde yolculuğuna devam etmek

için buradasın. Bu dünyadan ayrılıp yıldızlardaki yerine döneceğin uzun bir yolculuğa çıkmak üzeresin."

Kız, Baba'ya bakıyor ve bulaşıcı gülümsemesine kapılıyor. "Ben ölü müyüm?" diye tekrarlıyor kararsızca.

"Evet. Dünya'daki vaktin doldu ve ölüm yolculuğuna hazırlanmak için buradasın. Bu hem zorlayıcı hem de harika olacak, ama gitmeden önce hayatını ve anılarını onurlandırmalıyız. Biraz *borsch* ister misin? Marinka, misafirimiz için biraz *borsch* getirir misin, lütfen? Adın ne, yavrum?"

"Serina. Ben hastaydım." Hatırlamaya çalışırken gözleri kısılıyor. "Annem ve kız kardeşlerim gibi."

Kepçeyi kazanın içine düşürüyorum. Anlattığı şey tıpkı Nina'nın anlattığına benziyor.

"Kaç kız kardeşin var?" diye soruyor Baba.

"Beş. Teşekkürler." Serina kâseyi benden alıyor ve buharı tüten kırmızı sıvıyı kokluyor. "Çölün kenarında yaşıyorduk. Babam evin etrafına zakkumlar ekerdi."

Bu kız Nina'nın kız kardeşi. Öyle olmalı. Göz ucuyla yatak odamın kapısına bakıyorum. Kapı tokmağı yavaşça dönüyor ve kapıyla çerçevesi arasından bir çatırtı yükseliyor. Koşup Nina'yı itiyorum ve kendimi içeri atıyorum. Gözleri açılmış ve meraklı halde bana bakıyor.

"Sanki ablamın sesini duydum."

"Hayır." Şiddetle başımı sallıyorum. "Onlar büyükannemin arkadaşları. Burada kalman gerekiyor."

"Ama tıpkı onun sesi gibi." Sanki görünmez bir ip onu kapıya doğru çekiyormuş gibi bana doğru eğiliyor.

"Değil," diye bir anda cevap veriyorum ve sonra da derin bir nefes alıp sakince konuşmaya çalışıyorum. "Lütfen burada kal, Nina. Benim için Jack'e göz kulak ol," diye ekliyorum, Jack'in yatağın ayak ucunda yürüdüğünü görünce. "Birazdan onu beslemek için biraz kırıntı getireceğim."

Nina gönülsüzce başını sallıyor, bakışları hâlâ kapıda.

"Söz mü?" diye üsteliyorum. "Bu önemli."

Nina bana bakıp iç çekiyor. "Söz..."

Kapıyı kapatıyorum ve doğruca Baba'nın yanına koşup onu şu anda konuştuğu ölü kadının yanından çekip alıyorum. "Geçit için Serina'ya ben rehberlik etmek istiyorum," diye fısıldıyorum aceleyle.

Baba şaşkınca bana bakıyor. "Bu harika, ama Geçit henüz açılmadı bile."

Bir araya gelen ölülerin arkasına, Geçit'in her zaman göründüğü odanın köşesine bakıyorum ve içimdeki iniltiyi bastırıyorum.

"Gerçekten yardım etmek istiyorsan ilk aşama dinlemek." Baba başıyla Serina'nın oturduğu ve kibarca biraz *chak-chak* kemirdiği yere işaret ediyor. "Sana anılarını anlatmasına ve Dünya'daki zamanını yeniden yaşamasına izin ver. Ancak bu hayattan ne kazandığını belirlediğinde ve vedalarını ettiğinde yoluna devam etmeye hazır olacak."

Farkında olmadan kaşlarımı çatıyorum. Rehberlik etmek neden bu kadar karmaşık olmak zorunda? Neden sadece ölüm yolculuğu kelimelerini söyleyip onu yoluna gönderemiyorum?

"Hadi." Baba beni Serina'ya doğru itiyor. "Çok kolay. Ona hayatını sor. Ve onu dinle. Gerçekten dinle."

Serina'ya doğru yavaşça yürüyorum. "Merhaba." Rahatsız bir şekilde gülümsüyorum. "Ben Marinka."

"Ben Serina." O da bana gülümsüyor ve Nina'ya o kadar çok benziyor ki zaten onu tanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Ee..." Bunun çok uzun sürmeyeceğini umarak ona ne soracağımı düşünmeye çalışıyorum. Serina'nın Geçit'ten olabildiğince çabuk geçmesini istiyorum ki Nina onu duyup bakmaya gelmesin. "Çöle yakın mı yaşıyordun?"

"Evet." Serina konuşmaya başlıyor ve olabilecek en garip şey oluyor. Bana evinden ve ailesinden bahsediyor – Nina'dan duyduğum bütün o şeyleri anlatıyor– ama o bunu yaptıkça ev ve masanın etrafında toplanmış ölüler ve ateş, onları neredeyse göremeyeceğim kadar soluk hale geliyor. Sanki bir kısmım gerçekten Serina'nın bahçesine gitmiş gibi oluyor. Ayaklarımın altındaki toprağı hissedebiliyor, sanki burnumun ucundalarmış gibi çiçeklerin kokusunu alabiliyor ve yaprakların arasına saklanmış kuşların çıkardığı hışırtılarla cıvıltılarını duyabiliyorum.

Sonra da onun duygularını hissediyorum. Kalbim, kırlangıçların peşinden koşarken hızlanıyor ve kız kardeşleri

doğduğunda neşeyle doluyor. Annesinin öldüğünü hissettiğimde ağlamamak için dişlerimi sıkmam gerekiyor. Acaba Baba ölülerin hayatlarının benimkine ekleneceğini söylerken bunu mu kastediyordu? Öyleyse, bundan hoşlanmıyorum. Başka birinin anılarının ve duygularının kafamın içinde olması korkutucu bir şey.

"Zamanı geldi." Baba koluma dokunuyor ve ev yeniden odağıma giriyor. Geçit açılmış ve odadaki her şey ona doğru bükülüyor. Çok uzaklarda, karanlıkta neredeyse görülemez halde galaksiler dönüyor ve nebulalar renkli şekillerde püskürüyor.

"Yıldızlara giderken yanına ne almak istersin?" diye soruyor Baba, Serina'ya.

"Ailemin sevgisini ve evimi," diyor Serina, tereddüt etmeden ve bu bana o kadar mükemmel bir cevapmış gibi geliyor ki ellerimi çırpıyorum. Ben de bu şekilde hissediyorum, hayatının bende kalan son izlenimi bu.

Baba, Serina'nın her iki yanağını da öpüyor ve bana başını sallıyor.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Serina'yı Geçit'e yönlendirmeliyim, ölüm yolculuğu kelimeleri tereddüt-

süz bir şekilde dudaklarımdan dökülüyor. "*Önündeki uzun ve zorlu yolculukta güç yanında olsun. Yıldızlar seni çağırıyor. Dünya'daki zamanına şükranla ilerle. Artık her an bir sonsuzluk. Anılarını sonsuz bir değerle taşıyorsun, ailenin sevgisini ve evini.*" Serina Geçit'e bir adım atıyor ve karanlığa doğru sürükleniyor. "*Yıldızlara dönüşte huzur vardır. Büyük döngü tamamlandı.*"

Başımın üzerinde bulutlar ilerliyor ve bir okyanus çok aşağıda dalgalanıyor. Şeffaf dağlarda gökkuşağı parıldıyor. Sanki orada daha önce bulunmuşum, bu yeri tanıyormuşum gibi hissediyorum. Son derece elle tutulabilir ama yine de erişilemeyecek kadar uzak bir anı bu. Hatırlamama yardımcı olacağını düşünerek Geçit'e doğru eğiliyorum ama Baba beni o kadar güçlü bir şekilde geriye doğru çekiyor ki omzumdan bir çat sesi geliyor.

"Hiçbir zaman eşiği geçmemelisin!" Baba'nın alnı kırışıyor. "Asla Geçit'e adım atmamalısın."

İçim titriyor. Baba'yı hiçbir zaman bu kadar sert görmemiştim ve büyük bir felaketin eşiğine gelip az önce kurtulmuş olduğum hissiyle tüylerim diken diken oluyor. Ama tehlikeyi, Baba'nın tepkisini veya Geçit'e doğru uzanınca hissettiğim garip duyguyu anlamıyorum.

SADECE BİRKAÇ DAKİKA DAHA

Verandanın basamaklarına oturup masmavi gökyüzünden düşen meteorları izliyorum ve bunlardan birinin, yolculuğunu yapan Serina olup olmadığını merak ediyorum. Ön kapı gıcırdayarak açılıyor ve Baba dışarı çıkıyor. Bana iki fincan sıcak çikolata uzatıp tırabzanları kavrıyor ve basamaklar ayaklarıyla buluşmak için yükselirken tırabzanlar da Baba'nın aşağıya inmesine yardımcı olmak için eğiliyorlar.

"Sana bir minder getirmemi ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır, iyi böyle." Yanımdaki basamağa otururken kemikleri çıtırdıyor. "Dün gece çok iyiydin. Seninle gurur duyuyorum." Elimdeki fincanlardan birini alıp gülümsüyor ve yanağımı okşuyor. Suratımı asıp geri çekiliyorum. Serina'ya Geçit için rehberlik etmeyi sadece Nina onu bulmasın diye istemiştim. Bunda gurur duyulacak hiçbir şey yok.

Baba sıcak çikolatasından bir yudum alıyor ve çöle doğru bakıyor. Ufukta turuncu bir ışık şeridi yoğunlaşıyor ve

kumdaki dalgalanmalarda koyu gölgeler ortaya çıkarıyor. Baba başka bir şey söylemediği için memnun oluyorum. Zihnimde o kadar çok duygu ve düşünce dolanıyor ki tek bir kelime bile kontrolü kaybetmeme neden olacakmış gibi hissediyorum.

Rehberlik etmek istememiştim. Bunu yapabileceğimi bile düşünmemiştim. Artık yaptığıma göre bir Muhafız olmanın asla kaçamayacağım bir kader olup olmadığını merak ediyorum.

Önümde bir Muhafız olarak uzanan hayatı hayal edince arkadaşlar ve bilinmez geleceğe dair tüm hayallerim paramparça oluyor. Sonsuza dek bu eve sıkışmış... Her gece, onlara yol göstermeden önce ölülerin anıları altında ezilmiş... Elvedalardan oluşan bir hayat... Ve Baba gittiğinde bir Muhafız olarak tek başına kalmış... Bu düşünce beni gece vakti çöl kadar soğuk ve ıssız hissettiriyor.

"Rehberlik etmek yorucu bir şey." Baba, elimden boş fincanı almadan önce uzanıp saçımı okşuyor. "Biraz uyuman gerekiyor."

"Uyurum, Baba. Güneş ışığıyla birkaç dakika daha geçirmek istiyorum sadece." Bana baktığını hissediyorum ama bakışlarına karşılık vermiyorum. İkimizin arasında, havada asılı kalan söylenmemiş tüm sözleri hissedip hissetmediğini merak ediyorum. O benimle gurur duyuyor olabilir ama ben kendimden utanıyorum. O bir sonraki Muhafız olmaya bir adım daha yaklaştığımı düşünüyor olabilir ama bu benim asla istemediğim bir şey. Benim farklı bir geleceğe ihtiyacım

var. Kendi kendime şekillendirebileceğim bir geleceğe. Ama bunu anlamasını nasıl sağlayacağımı bilmiyorum.

Baba yanaklarımdan öpüp tatlı rüyalar diliyor ve verandadan kalkmak için ayaklanıyor. Tırabzanlar ona doğru eğiliyor ve Baba şefkatle onları tutuyor. "Teşekkürler, Ev," diye mırıldanıyor. Tırabzanlar Baba'nın ayağa kalkmasına yardımcı olacak şekilde doğruluyor ve o da içeri giriyor.

Kapı kapanır kapanmaz yatak odamın camında bir tıkırtı oluyor. Pencere kanadı açılıyor ve Jack ayaklarıma doğru beceriksizce kanat çırpıyor. Selam verircesine gaklıyor ve boynunu ayak bileklerime sürtüyor. Sevgi gösterisi gözlerimin yaşarmasına sebep oluyor. Şu anda kendimi onun sevgisine layık hissetmiyorum.

"Hadi git." Kibarca onu ittiriyorum. "Bak bakalım, akrep gibi bir şeyler bulabilecek misin?" Başını eğip parlak gümüş rengi gözleriyle bana bakıyor. "Hadi git!" Onu biraz daha sert bir şekilde ittiriyorum ve o da öfkeyle gakladıktan sonra benim kötü davranışımın adaletsizliği karşısında tüylerini kabartarak uzaklaşıyor.

Pek çok nedenden dolayı hayal kırıklığı hissederek inliyorum: Nina'ya yalan söylediğim için, bencilce nedenlerle Serina'ya rehberlik ettiğim için, Baba'ya nasıl hissettiğimi açıklamayı beceremediğim için ve şimdi de Jack'e kaba davrandığım için.

Ev gıcırdıyor ve basamaklar altımda dönüyor. "Ne var?" diyorum, hayal kırıklığım öfkeye dönüşüyor. "Şimdi ne istiyorsun?" Ev, yatak odamın penceresini mükemmel bir

açıyla görebileceğim şekilde basamaklarını döndürürken dengede kalabilmek için ellerimi yere koyuyorum.

Nina pervazda oturuyor ve şafak ışığında soluklaşıyor. Vücut hatları belirsiz bir halde ve neredeyse içini görebiliyorum. Gaz lambamın silüeti göğsünün arkasından görünüyor. Boş, kaybolmuş ve kafası karışmış görünüyor. Suçluluk karnımı ağrıtıyor.

"Pekâlâ." Verandanın basamaklarına doğru kaşlarımı çatıyorum. "Ona söyleyeceğim." Ama bu kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz onları geri almak istiyorum. Kalp atışım hızlanıyor ve avuçlarım terliyor. Nina'nın ondan gerçekleri sakladığımı bilmesini istemiyorum ve gitmesini de istemiyorum.

"Ona söyleyeceğim," diye tekrarlıyorum kurnazca, zihnimin içinde bir plan beliriyor, "önce bizi deniz kenarına götürürsen."

Ev kuma gömülüyor ve pencereler açılıp kapanıyor.

"Lütfen?" Ayağa kalkıp alnımı ön kapının yanındaki boğumlu ahşaba dayıyorum. Soğuk hissettiriyor ve ev bu dokunuşumdan uzaklaşıyor. Bir ayağımla verandaya vuruyorum. "Lütfen," diyorum keskince. "Senden hiçbir zaman bir şey istemedim. Ona okyanusu göstermeme izin ver, sonra ona söyleyeceğime söz veriyorum. Hatta Geçit için ona bizzat rehberlik edeceğim. Sadece önce ona okyanusu göstermeme izin ver."

Ev içini çekip bacaklarını açmak için öne doğru eğiliyor.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyorum ve içimden bir rahatlama ve mutluluk dalgası geçiyor. "Jack!" Etrafa bakınınca onun çitin yanında yeri eşelerken görüyorum. Bana arkasını dönüp gagası ve pençeleriyle kumu eşelemeye devam ediyor. "Hadi, Jack, gidiyoruz."

Beni görmezden geliyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Pekâlâ. Özür dilerim," diyorum, kolumu savurarak. Yavaşça dönüyor ve benimle göz teması kurmadan eve dönüyor, yanımdan geçerken tüylerini abartılı bir şekilde kabartıyor.

İskelet deposu açılıyor ve kemikten yapılmış çit bir çıtırtıyla içine düşüyor. Sonra da ev ayağa kalkıp yürümeye başlıyor. Yatak odama girerken dengemi sağlamak için ellerimi öne doğru uzatıyorum. "Deniz kıyısına gidiyoruz," diyorum neredeyse şarkı söyler gibi ve kelimeler heyecanımdan dolayı çok yüksek sesle çıkıyor.

Nina kafası karışmış halde bana bakıyor. Kim olduğumu hatırlaması ve sözlerimin anlaşılır olması birkaç saniye sürmüş gibi gözüküyor ama sonra gülümsüyor ve yüzüne renk geliyor. "Gerçekten mi?" diye soruyor.

"Gerçekten." Başımı sallıyorum, kocaman bir gülümsemeden dolayı yanaklarım acıyor. "Sana okyanusu göstereceğim."

KUMSAL

Evin daha önce hiç gündüz vakti yolculuk yaptığını görmemiştim ve hiçbir zaman yanımda bir arkadaşla da bu yolculuğa çıkmamıştım. Bedenim kahkahalarla sarsılıyor ve bir hafiflik hissi başımı döndürüyor. Eve verdiğim sözü çoktan unutuyor ve geride, çölde bırakıyorum.

Nina ile pencerenin kenarına oturup hızla gelip geçen manzaraları izliyoruz. Ev, çölde dörtnala koşuyor ve arkasından ince bir kum bulutu yükseliyor. Sarp gri dağlardan geçiyor, yemyeşil bir vadiye iniyor, bir ormanda dikkatli adımlarla ilerliyor ve öğleden sonra çok geçmeden uzun ve dar bir kumsalın parıldayan beyaz kumlarına ulaşıyor.

Ev, kumsalın sonuna oturuyor, ön kapı denizden sadece birkaç adım uzakta. Bacaklarını uzatıyor, kocaman tavuk ayaklarını suyun içine sokuyor ve keyifle iç çekiyor.

Pencerelerden içeri, tuzlu suyun ve deniz canlılarının temiz, keskin kokusunu taşıyan bir esinti giriyor. Nina'nın kocaman gözleri, bu sahneye fazladan bir parıltı katıyor.

"Denize gidebilir miyiz?" diye soruyor hevesle.

"Birazdan." Başımı sallıyorum. "Önce büyükanneme bir bakayım."

Baba hâlâ uyuyor ama yakında uyanacağını bildiğim için şekerli çay yapıp ekmek ve *kolbasa* dilimliyorum. Birazını Nina'ya götürüyorum, birazını da Jack'e barış hediyesi olarak verip Benji'yi biberonla beslemeye gidiyorum. Döndüğümde Baba verandada çayını yudumlayıp okyanusu seyrediyor. Beyaz saçları, başındaki örtünün altından bir bulut gibi süzülüyor.

"Ne güzel, değil mi? Burada uyanmayı beklemiyordum." Nazik bir şekilde tırabzanları okşuyor. "Belki de çöl ev için sıcak geldi ve serinlemeye ihtiyaç duydu."

Nina ile dışarı kaçabilmek için Baba'yı evin içine nasıl döndüreceğimi düşünerek başımı sallıyorum. "Bugün ne pişireceksin?" diye soruyorum.

"Bugünü boş geçirebiliriz, diye düşünmüştüm." Baba kolunu benimkine doluyor. "Yüzmeye gideriz, kumsalda uzanırız ve bu gece yıldızların altında bir kamp ateşi yakarız. Sadece sen ve ben."

"Ama ölüler!" Sesim yükseliyor. "Rehberlik!"

"Herkesin ara sıra bir boş güne ihtiyacı olur. Kafataslarındaki mumları yakmazsak ölüler diğer Yaga evlerine giderler. Bir gece için sorun olmaz." Baba, heyecanlı minik bir dansla sekiyor. "Evin ayaklarını suya soktuğunu yıllardır görmemiştim. Sanırım bu bir işaret. Hadi, yüzmeye gidelim!"

"Hayır! Rehberlik yapmamız gerekiyor. Ben..." Aklıma gelen ilk bahaneyi yumurtluyorum. "Ben daha sadece bir ölü ruha rehberlik ettim. Yeniden yapabileceğimden emin olmak istiyorum."

"Tabii ki yapabileceksin. Ama şuraya bir bak." Baba, sanki kumsalı bana bir hediye olarak sunuyormuş gibi kollarını kaldırıyor. "Bence ev ilk rehberliğini kutlamak için seni buraya getirdi. Bir günlüğüne dinlenip eğlenelim." Kaşlarını kaldırıp gülümsüyor.

Yere bakıyorum. "Ben sadece bugünün normal olmasını istiyorum. Ben çiti inşa ederken senin de ölüler için yemek yapmanı istiyorum. Her zaman böyle yaparız. Yüzmeye gitmek veya kumsalda uzanmak istemiyorum." Kelimeler ağzımda ekşi bir tat bırakıyor çünkü hepsi koca birer yalan. Yüzmek ve güneşlenmek istiyorum ama Baba'yla değil, Nina'yla.

"Sorun ne?" diye soruyor Baba nazikçe.

"Hiçbir şey," diyorum hemen. "Bana her zaman ölülere rehberlik etmem gerektiğini söylüyorsun ama şimdi ben bunu yapmak isteyince bir sorun olduğunu düşünüyorsun."

Baba'nın yüzü düşüyor. Bacakları zıplamayı kesiyor ve yaşlı bir kadın gibi kamburlaşıyor. Kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Belki de kalpsiz olmak böyle bir şeydir: insanın içinin tamamen buz gibi ve soğuk olması. Bu hissi dindirip verandadan çıkıyorum.

Güzel mavi gökyüzünü, yumuşak beyaz kumları ve sakince süzülen dalgaları görmezden gelerek iskelet deposuna yürüyüp çit için kemikler çıkarıyorum.

"Marinka?" Baba arkamdan sesleniyor ama ben onu duymazdan geliyorum. Bir kemiği kuma sokarken ellerim titriyor. "Seni üzmek istememiştim," diyor. "İstiyorsan rehberlik yapabiliriz."

Başımı sallıyorum ama ona bakmaya çok utanıyorum. Çiti inşa etmeye devam ediyorum.

"Ben yemek yapayım o zaman." Verandaya doğru seğiriyor ve kapı ardından kapanıyor.

Yanaklarımdan gözyaşları süzülüyor ve tenimi kumlarla çizerek gözyaşını siliyorum. Baba'nın gönlünü alacağım. Bunu yapacağıma dair kendime söz veriyorum. Başka bir gün onunla vakit geçirebilirim. Ama bugün değil. Bugünün benimle ve Nina'yla ilgili olması gerekiyor. Ona okyanusu göstermem gerek. Sonsuza dek Geçit'te kaybolmadan önce onunla zaman geçirmek için son şansım bu.

Bazı kemikleri yatak odamın penceresine götürüyorum ve Nina'ya, ben çiti bitirir bitirmez çıkıp etrafı keşfedebileceğimizi fısıldıyorum. Genişçe gülümsüyor, gözleri güneş ışığı ve heyecanla parıldıyor ve bu içimdeki suçluluğun bir kısmını azaltıyor. Kemiklerle çalışmak beni sakinleştiriyor ve kendimi doğru şeyi yaptığıma ikna ediyorum. Nina'nın son dileğini gerçekleştirmek gibi bir şey bu. Baba bile bunu anlardı, diye düşünüyorum.

Baba dışarı çıkıp bir şeyler yemek isteyip istemediğimi soruyor ama ona aç olmadığımı söylüyorum. O da alaca karanlıktan önce biraz kestireceğimi söylüyor. İçeri çekiliyor ve ev sessizliğe bürünmeden önce bir süre flütüyle yavaş ve hüzünlü bir melodi çalıyor. Baba'nın uykuya daldığından emin olmak için yarım saat daha bekliyorum ve sonra Nina'yı gizlice dışarı çıkarıyorum.

Büyük ve sarkık palmiye ağaçları pencerelerden görülmemizi engelleyene kadar kıyı boyunca yürüyoruz. Nina sandaletlerini çıkarıp kumun üzerinde yuvarlanan köpüklü dalgalara doğru yürüyor.

Kıkırdayıp ayak parmaklarını oynatıyor. "Ah, bu harika!"

Ona bakıp gülümsüyorum. Nina'yı bu kadar mutlu görmek harika bir şey. Baba onunla vakit geçirmek istemediğim için bu kadar hayal kırıklığına uğramamış olsaydı o zaman göğsümdeki acıyı azaltabilirdim.

"Bak!" Başka bir dalga, ayak parmaklarının arasından fırlayan minik balıklar getirince Nina ciyaklıyor. Ayakkabılarımı çıkarıp onunla birlikte dalgaların üzerinde zıplayarak Baba'yı zihnimden uzaklaştırıyorum. Sonra, kumda parıldayan deniz kabuklarına ve sığ yerlerde saklanmış deniz canlılarına bakarak kıyı boyunca yürüyoruz.

Nina daha önce hiç denizkestanesi ya da denizyıldızı görmemiş. Ona yeni bir şeyleri gösterdiğim her seferde gözleri merakla aydınlanıyor ve sanki ben de her şeyi ilk kez görüyormuşum gibi onun aldığı zevkin içimde patladığını

hissediyorum. Ilık, ipek gibi su boynumuza gelene kadar denize dalıyoruz.

"Bu harika!" diyerek gülümsüyor Nina. Yüzü parıldıyor ve yeşil atkısı etrafında yosun gibi dönüp duruyor.

"Ayaklarını yerden kaldırmaya çalış." Bacaklarımla yeri itiyorum ve Nina'ya, dalgaların karaya taşıdığı dal parçaları gibi sırtüstü nasıl süzülebileceğini gösteriyorum. Yaptığım şeyi taklit ediyor ve yan yana uzanıp görüş alanımıza girip çıkan deniz kuşlarıyla birlikte masmavi göğü izliyoruz. Okyanus altımızda dalgalanarak bizi nazikçe aşağı yukarı sallıyor ve su kulaklarımın etrafından akıp gidiyor. Altımızdaki okyanusun sesini ve Nina'nın memnun halde iç çekişini duyuyorum.

"Hiç bu kadar çok su olacağını düşünmemiştim." Nina yüzüstü dönüyor ve yüzü dalgaların içine giriyor. "Çok tuzlu."

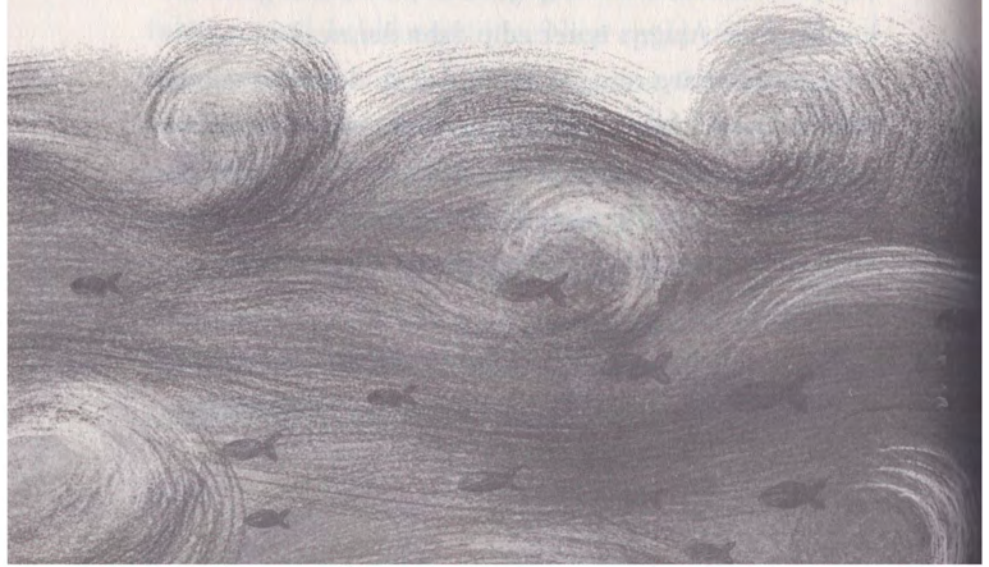
"Sorun değil, alışırsın. Benimle gel ve gözlerini açık tut." Nina'ya bakarak suyun altına dalıyorum ve o da aynısını yapıyor. Yüzüme odaklanıp gülümseyene kadar gözlerini kırpıştırıyor. Aşağıyı işaret edip daha derine, kumsaldan iyice uzağa yüzüyorum. Nina'ya, dalgalı deniz yatağında yetişen tüylü bitkileri, kumda hızla ilerleyen yengeçleri ve parıldayan ışık sütunlarının etrafında sakince yüzen balıkları gösteriyorum. Bir anda karşımıza bir ahtapot çıkıyor ve ardında koyu bir mürekkep bulutu bırakarak bizden uzaklaşıyor.

"O bir ahtapot muydu?" diye soruyor Nina, yeniden su yüzeyine çıktığımızda. "Onlarla ilgili sadece hikâyeler duy-

muştum. Gerçek olup olmadıklarından bile emin değilim. Onun peşinden gidebilir miyiz?"

Yeniden dalgaların içine dalarak ahtapotu takip etmeye çalışıyoruz ama bizden çok daha hızlı hareket ediyor. Bunun yerine suda, bir baloncuk ve ışık patlaması içinde birbirimizi kovalamaya başlıyoruz. O kadar gülüyorum ki vücudumun yan tarafları ağrıyor ve o kadar çok tuzlu su yutuyorum ki burnumla boğazım yanıyor.

Bir süre sonra titriyorum. Su artık daha soğuk ve dalgalar bizi öncesinden daha yükseğe kaldırıp daha derine batırıyor. Sahilin ince çizgisi uzaklaşıyor gibi duruyor. Nina'ya, kumsala ulaşmak için dalgaları nasıl kullanacağımızı gösteriyorum ve birkaç kayanın arkasındaki kumun üzerine oturup güneşin son ışıklarının bizi ısıtıp kurutmasına izin veriyoruz.

Güneş, sahilin arkasındaki ormanın üzerinde batarken evin gölgesi soğuk ve karanlık halde üzerimizde yükseliyor. Tüylerim diken diken oluyor. Geri dönmek istemiyorum. Evin sözümü tutmamı isteyeceğini biliyorum; Nina'yı Baba'ya gösterecek ve onu Geçit'ten geçmeye zorlayacak. Şalımı sıkıca etrafıma dolayıp Nina'nın atkısını çekiyorum.

"Bu yoldan gidelim," diyerek onu evden ve Geçit'ten uzağa doğru çekiyorum.

Sahil gecenin içine doğru, sonsuza kadar uzuyor gibi duruyor. Denizden soğuk ve nemli bir rüzgâr esiyor ve dalgalar yürüdüğümüz yerin yan tarafına doğru çarparak kumları karıştırıp suyu köpürtüyor. Dalgaların içinde birkaç kez birbirine dolanmış yılan balıkları gibi kıvrılan canlılar gördüğümü düşünüyorum ama Nina hayal gördüğümü söylüyor.

Ufukta turuncu bir parıltı beliriyor ve biz yaklaştıkça okyanusa yansıyan çarpık ışıklar görüyorum.

"Bu bir kasaba ya da şehir olmalı." Yapının büyüklüğünü anlamaya çalışıyor ve orada kaç insan yaşadığını, bir market, bir kütüphane ya da bir tiyatro olup olmadığını merak ediyorum...

"Ben üşüdüm," diye fısıldıyor Nina.

Şalımı çıkarıp omuzlarına doluyorum. Ama şal omuzlarından geçip gidiyor ve ayaklarının ucuna düşüyor. Şaşkınlıkla Nina'ya bakıyorum. Artık neredeyse yok gibi. Onun soluklaştığını fark ettiğimi sanıyordum ama onu bu kadar, şey, ölü görmek hâlâ beni şok ediyor.

Nina yerdeki şala bakıyor ve kollarını göğsüne doluyor. "Bana ne oluyor?" Gözleri açılmış ve şeffaf halde. Gözlerinin ardından gece göğündeki yıldızları görüyorum.

"Hiçbir şey," diye cevaplıyorum hızlıca ve onunkileri tutmak için ellerimi kaldırıyorum. Ona dokunamayacağımı hatırlayınca ellerimi yeniden indiriyorum.

Ani bir rüzgâr içimi ürpertiyor. Ormanda bir şeyler çığlık atıyor. Ne yapıyorum ben böyle? Kasabaya varsak bile sonra ne olacak? Saat gece yarısı oldu. Eve gidip Baba, Jack ve Benji'nin yanında olmalıyım. Hepsini geride bıraktım, peki ne için? Nina bir ölü. Ve öncekine kıyasla çok daha hızlı bir şekilde solup gidiyor. O, Geçit'e ait. Ona bakıyorum, Benjamin'in etrafında insanlar varken bile yalnız olmakla

ilgili söyledikleri aklıma geliyor ve yanımda Nina olsa bile tamamen yalnız hissettiğimi fark ediyorum.

Evin olduğu yöne dönüp bakıyorum. Alaca karanlıktan bu yana saatler geçti ama Baba kafataslarındaki mumları yakamaz. Bunu yapmış olsaydı uzaktaki parıltılarını görürdüm. Havada *ukha* kokusu aldığımı düşünüyorum ama bu muhtemelen sadece okyanusun kokusu. Bir anda her şeyden çok istediğim şey eve gitmek oluyor. Baba'nın beni kendisine doğru çekip sarılmasını ve evin ayaklarımın altında sallandığını hissetmeyi istiyorum.

"Şu yöne gitmemiz gerekmiyor mu?" Nina, karanlıkta bir yerlerde gizlenmiş haldeki eve doğru attığım bakışlarımı izliyor. "O yöne gitmeliymişiz gibi hissediyorum." Ellerine bakıyor. Parmakları neredeyse tamamen yok olmuş durumda. "Bana ne oluyor?" diye sorarken sesi titriyor.

Bunu söylemenin hiçbir kolay yolu yok. Boğazım düğümleniyor. "Sen ölüsün," diye fısıldıyorum. Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi oluyor.

"Ah." Başını sallıyor. Benim düşündüğüm kadar şaşırmamış gibi görünüyor.

Ayaklarıma doğru bakıyorum ve parmaklarımı kuma gömüyorum. "Üzgünüm, sana daha önce söylemem gerekirdi." Konuşmaya bir kez başlayınca kendimi durduramıyorum. Ona evden, Geçit'ten ve ölülere rehberlik etme işinden bahsediyorum. Ona hayatını onurlandırması ve yolculuğu için hazırlanması gerektiğini ama ona yardım etmediğimi çünkü benimle kalmasını ve arkadaşım olmasını istediğimi

anlatıyorum. Ona, sadece ölülerle tanıştığın ve onların da her gece yolculuklara devam etmek zorunda olduğu tavuk bacaklı bir evde yaşamanın ne kadar yalnız hissettirebileceğini anlatıyorum. Tekrar tekrar özür diliyorum ama bu özürler bana kendimi hiç de iyi hissettirmiyor. Aslında, gerçeği yüksek sesle duymak karnımın daha da sıkışmasına sebep oluyor. Söyleyecek hiçbir şey kalmayana kadar devam ediyorum ve ay ışığında kaybolmuş haldeki Nina'ya bakıyorum.

"Sen de mi ölüsün?" diye soruyor, Nina.

"Hayır." Başımı sallıyorum. "Elbette değilim." Rüzgâr, yüzüme soğuk su püskürterek esiyor ve dudaklarımda tuz tadı alıyorum.

"O zaman neden sen de soluklaşıyorsun?"

HAKİKAT VE YALANLAR

Kafam karışmış halde Nina'ya bakıyorum ve sonra bakışlarımı ellerime çeviriyorum. Parmaklarım yarı saydam, onların ardından kum ve deniz kabukları net bir şekilde görülüyor. Ellerimi tekrar tekrar çeviriyorum. Bu mümkün değil. Ben ölü değilim. Öyleyse neden soluklaşıyorum?

Nefesim bir titremeyle ciğerlerime doluyor. Evin olduğu yöne doğru koşmaya çalışıyorum ama kum ayaklarımı çektiği için ağır çekimde hareket ediyormuşum gibi hissediyorum.

Düşünceler zihnime doluyor: Çitin diğer tarafına geçmeme izin verilmemesi... Yaşayanların her zaman bu kadar sıcak görünmesi... Ona doğru eğildiğimde Geçit'in çok tanıdık gelmesi... Ben ölü olabilir miyim? Bu mümkün mü? Benjamin'le barakaya gittiğimde ellerimin nasıl garip olduğunu hatırlıyorum, tıpkı şimdi oldukları gibi. Tekrardan parmaklarıma bakıyorum ve onların ardındaki ayaklarımı

görebiliyorum. Tırnaklarımı avuçlarıma bastırıyorum ama hiçbir şey hissetmiyorum.

Ellerim soğuk ve uyuşuk, hepsi bu. Ve bu solukluk ay ışığının bir oyunu olmalı. Tırnaklarımı avuçlarıma daha sert bastırıyorum, acıyı hissedene kadar. İşte. Ben ölü olamam. Ama zihnim hâlâ çalkalanıp duruyor. Bir şeyler doğru değil.

"Hadi," diye bağırıyorum. "Geri dönmemiz gerekiyor." Suyun yakınına, kumun daha yoğun olduğu yere doğru koşup hızımı artırıyorum. Baba'ya ihtiyacım var. O bunu açıklar. O her şeyin yeniden yoluna girmesini sağlar.

"Yavaşla!" diye bağırıyor Nina arkamdan, nefes nefese halde. "Sorun ne?"

Yavaşlayamıyorum ve ne olduğunu açıklayamıyorum. Başım dönüyor, görüşüm bulanıklaşıyor. Yanaklarım yanıyor ve ıslak haldeler, gerçi bunun gözyaşlarımdan mı yoksa okyanustan sıçrayan sulardan mı kaynaklandığını bilmiyorum.

Kalbim güm güm atıyor ve damarlarımda akan kan kulaklarımda uğulduyor. Bu her neyse, Baba'nın benden sakladığı bir şeylerle ilgili olduğunu fark ettiğimde içimi bir öfke dalgası kaplıyor.

Çarpma sesi, yer tamamen sallanana kadar yükseliyor ve evin yaklaştığını, karanlığın içinden bize doğru koşturduğunu fark ettiğimde içim bir rahatlama dalgasıyla doluyor. Kocaman tavuk ayakları bir kum fırtınası savurarak duruyor ve ev sanki beni hemen yakalamak istiyormuş gibi üzerime eğiliyor.

"Marinka." Ev yere doğru alçalırken Baba kapıyı açıyor. "Çok endişelendim." Nina'yı fark edince yüzündeki ifade değişiyor; endişeden, onları idrak etmeye ve sonra hayal kırıklığına doğru...

Ona bakarak ellerimi havaya kaldırıyorum. "Ben soluklaştım!" diye bağırıyorum. "Neden soluklaştım ben?"

Baba'nın gözlerinden bir şey geçiyor, belki üzüntü ya da suçluluk ama ben ne olduğunu anlayamadan gözlerini kaçırıyor. "Bu konuyu daha sonra konuşuruz. Şu kıza bir bak!" Nina'ya dönüyor. "Tanrı aşkına, çocuğum, seni içeri almalıyız." Nina'yı verandanın basamaklarına yönlendiriyor. "Adın ne senin?"

"Ben..." Nina dudaklarını ısırıyor ve gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Ben, bilmiyorum." Tamamen yok olacakmış gibi görünüyor. Sadece soluk yeşil bir elbiseden, uzun siyah saçlarının belli belirsiz gölgesinden ve büyük, kaybolmuş gözlerden ibaret.

"Adı ne, Marinka? Ne zamandır burada?" diye soruyor Baba.

"Ben neden soluklaştım?" diye bağırıyorum yeniden ve daha yüksek sesle, ayaklarımı da yere vurarak. "Ben ölü müyüm?"

Baba'nın omuzları düşüyor. "Daha sonra açıklayacağım. İçeri gelin." Şalını Nina'nın omuzlarına doluyor ve onu aceleyle kapıdan geçiriyor. Ev çoktan yolculuğu için Nina'ya enerji vermeye başlayarak onu daha gerçekçi gösteriyor. Parmaklarımı inceliyorum. Yeniden net haldeler. Onları avuçlarıma bastırıyorum ve hemen tırnaklarımı hissediyorum.

Kapı çat diye kapanıyor. Baba sorumu cevaplamadan içeri giriyor. Onun için önemli olan tek şey ölüler ve onlara rehberlik etmek. Peki ya ben ne olacağım? Bana ne olduğunu ve neden burada, bacakları olan bu aptal evde

sıkışıp kaldığımı bilmek benim hakkım değil mi? Verandanın basamaklarına o kadar sert bir tekme atıyorum ki ayak başparmağımın tırnağı kanıyor. "Ahh!" Boş gökyüzüne doğru bağırıyorum. "Bu evden nefret ediyorum!"

Ev kuma bata çıka ilerliyor, verandanın basamaklarını bana doğru eğiyor ve ön kapıyı açıyor. Ona sırtımı dönüp denize bakıyorum. Bu adil değil. Baba bana cevap vermeli ve neden soluklaştığımı açıklamalıydı. Gözümün kenarından bir damla yaş akıyor.

Jack omzuma konup kanatlarından biriyle kulağıma çarpıyor. "Defol!" diye bağırıp onu uzaklaştırıyorum. "Ne kadar beceriksizsin!" Kuma, dizlerimin üzerine düşüp kendimden utanıyorum. Bu Jack'in suçu değil. Dönmesini engeller umuduyla başımı ellerimin arasını alıyorum ve Jack avucumun içine yumuşak ve ıslak bir şey bırakıyor.

Parmaklarımı açıp ezilmiş balık mantısını görünce gülüyorum. Bu, kontrol edemediğim birçok duygudan oluşan tuhaf bir kahkaha. Jack başını eğiyor, gümüş rengi gözleri ay ışığında parıldarken bana gülümsüyor.

"İçeri gel, *pchelka*." Baba'nın gölgesi üzerime düşüyor. Ayağa kalkıp gözlerimdeki yaşları siliyorum. Beni ağlarken görmesini istemiyorum. Bu her neyse, benden gizlediği için ne kadar öfkeli olduğumu bilmesini istiyorum.

Nina ateşin kenarında, omuzlarına Baba'nın şalı sarılı halde oturuyor ve elinde bir kâse taze *ukha* var. Kazanın altındaki alevlere bakarken gözlerinin içinde anılar dans ediyor. Eskisinden biraz daha canlı gözüküyor ama vücut

hatları hâlâ belirsiz. "O iyi olacak mı?" diye sorarken midem bulanıyor.

Baba kaşlarını çatıyor, at kılından kalın battaniyemle omuzlarımı örtüyor ve beni masanın yanındaki bir sandalyeye oturtuyor. Bir kâseye *ukha* doldurup bana uzatırken yemeğin dumanı ikimizin arasında tütüyor. "Burada olduğunu bana neden söylemedin?"

Çorbaya bakıp omuz silkiyorum.

"Rehberliğin ne kadar ciddi bir sorumluluk olduğunu biliyorsun. Ruhların kendi döngülerini tamamlamalarına yardımcı olmak için buradayız. Ölümden sonra bu dünyada kalamazlar. Bunu biliyorsun. Solup giderler ve sonsuza dek yok olurlar."

Kaşığımla soluk bir balık parçasını itip suyun altına daldırıyorum ve sonra yeniden yukarı çıkmasını izliyorum. Baba'nın, henüz sorumu cevaplamamışken sorumluluklardan ve ölü ruhlardan bahsetmesine inanamıyorum.

Baba başını sallıyor. "Bunu benden sakladığın için hayal kırıklığına uğradım."

"Peki ya senin benden sakladığın şeyler ne olacak?" diye bağırıyorum. "Ölü olduğumu bana ne zaman söyleyecektin?" Ona alev alev gözlerle, bana ölü olmadığımı söylemesini istercesine bakıyorum. Her şeyi yeniden yoluna koymasına ihtiyacım var.

Baba karşıma oturup içini çekiyor. Konuşmak için ağzını açıyor ama ağzından tek bir kelime bile çıkmıyor. Sandal-

yesinde kıpırdanarak yeniden deniyor. "Ölü olmanın ne önemi var ki?" Sertçe omuz silkiyor. "Sıradaki Muhafız sensin. Sana bunu her zaman söylüyorum."

"Benim için önemli." Gerçek içime işlerken yaşlar yanaklarımdan akıyor. Ben ölüyüm. Ben nasıl ölü olabilirim ki? Geceleri süzülerek eve gelen ölüler gibi soluk değilim. "Bu çok saçma," diyorum başımı sallayarak. "Ben kendimi canlı hissediyorum. Gerçekmişim gibi hissediyorum. Ve sen ruhların ölümden sonra bu dünyada kalamayacaklarını söylüyorsun. Ben nasıl buradayım o zaman?"

"Sen farklısın. Sen Yaga'sın, sıradaki Muhafız–"

"Tüm Yaga'lar ölü mü?" diye lafını bölüyorum, her şeyi anlamlandırmaya çalışırken kaşlarımı çatarak. "Sen de mi ölüsün?"

"Hayır. Yagalar ölü değildirler. Ama senin öyle olman bir şeyi değiştirmez." Baba, ölümüm sanki büyük bir olay değilmiş gibi elini sallıyor. "Bu evde o kadar uzun süredir yaşıyorsun ki ev sana canlı görünmene yetecek kadar enerji verdi. Buradayken canlı bir insanın yapabileceği her şeyi yapabilirsin.

"O zaman neden soluklaştım?" diye soruyorum, zaten cevabı bilsem de.

"Çünkü evi terk ettin." Baba'nın gözleri doluyor. "Evden ne kadar uzağa gidersen o kadar soluklaşırsın. Sen ancak burada var olabilirsin, yaşam ve ölümün eşiğinde."

Kaşığımı kâsenin içine atıyorum ve yemek yer gibi yapmayı tamamen bırakıyorum. Başım dönüyor, kendimi kusacak gibi hissediyorum. Sonsuza dek burada nasıl yaşarım? Ben ölüysem ve ancak burada, bu evde var olabilirsem o zaman bütün umutlar bitmiş demektir. Bu sabah en azından bu kaderden bir şekilde kaçabileceğime dair bir umut vardı. Ama artık sıkışmış olduğumu fark ediyorum. Bacakları olan bu evde sıkışıp kaldım, sürekli hareket ederek ve asla arkadaş edinemeden. Sonsuza dek.

"Bu adil değil!" diye bağırıyorum ve sesim o kadar yüksek çıkıyor ki kulaklarımı acıtıyor. "Burada yaşamak istemiyorum ve bir sonraki Muhafız olmak da istemiyorum!" Cildim yanıyor ve boynumdaki tüm kaslar kasılıyor.

Baba'nın yüzü düşüyor ve gözlerindeki kederi görüyorum. "Olduğun şeyi değiştiremezsin, Marinka. Bunu sen seçtin."

"Ben hiçbir zaman bunu seçmedim. Benim istediğim şey bu değil. Ben normal bir hayat, normal bir ev ve normal bir büyükanne istiyorum." Bunu söyler söylemez pişman oluyorum ama sözümü geri alamıyorum, bu yüzden de yavaşça donan *ukha*'ma bakıyorum.

Baba, ellerini benimkilerin üzerine koyuyor. "Sen bir bebekken öldün ve ben Geçit için sana rehberlik ettim. Ama sen geri döndün. Ruhun burada, benimle ve evle birlikte kalmayı seçti. Sen Yaga olmak zorundasın."

Sandalyemde yaslanıp gözlerimi ona dikiyorum. Ben Yaga olamam. Baba sakin ve bilge biri, ölülerle olan bu hayatı seviyor. Bu hayat onu gülümsetiyor, şarkı söyletip

dans ettiriyor. Ama ben onun gibi değilim. Hem de hiç değilim. Birden aklıma bir düşünce geliyor ve içimden buz gibi bir ürperti geçiyor. "Sen benim gerçek büyükannem değilsin, değil mi?"

Baba ellerimi sıkıyor. "Seni herhangi bir gerçek büyükanne kadar sevdim. Daha da fazla sevdim. Sen bu hayatta benim başıma gelen en iyi şeysin."

Ağzım açık kalıyor. "Anlamıyorum. Ebeveynlerim hakkında bana anlattığın bütün o şeyler peki?" Baba'nın bana sunduğu anılara tutunuyorum ama hepsi dağılmaya başlıyor. "Hepsi birer yalan mıydı?" Artık neyin doğru olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını fark edince sesim yükseliyor. "Onlar ölü bile değiller mi?"

"Ölüler. Sana söylediğim gibi, bir ev yangınında öldüler. Ama sen de onlarla birlikteydin."

Alevlerin içindeki bir Yaga evi görüntüsü, daha önce bin kez olduğu gibi bu kez de zihnime doluyor ama bu sefer her şeyden şüphe ediyorum. "Bir Yaga evi miydi?" diye ısrar ediyorum. Oda dönüyor, bütün dünyam parçalara ayrılıyor.

Baba, hâlâ masanın üzerinde birbirine kenetlenmiş ellerimize bakarak başını sallıyor.

"Bu konuda neden yalan söyledin?" Ellerimi çekip ona bakıyorum.

"Üzgünüm. Yalan söylemek ya da gerçeği saklamak istememiştim. Sadece..." Sanki aradığı kelimeler oradaymış gibi çatı kirişlerine bakıyor. "Sadece benim torunum olmanı çok

sevmiştim ve ebeveynlerinin Yaga olması sana onlarla ilgili anlattığım tüm hikâyelerin içine giriverdi. Zaman geçtikçe de sana doğruyu söylemek daha zor hale geldi."

"Yani ebeveynlerim Yaga değillerdi?"

Baba yeniden başını sallıyor ve Yaga olmanın kaderimde olmadığını fark edince zihnimde bir umut ışığı beliriyor. Ama ölü olduğumu hatırlayınca bu ışık yeniden sönüyor, yani her türlü bu evde sıkışıp kaldım.

"Kemikler!" Ebeveynlerimin de aynı şeyleri yaptığını düşünerek kemiklerden yapılma çitin üzerinde çalıştığım tüm o zamanları düşünerek Baba'ya doğru patlıyorum.

"Ebeveynlerine ait bir şeyin olsun istiyordun ve dışarıda olmayı seviyordun." Baba özür diler gibi bana bakıyor. "Kemiklerin bir zamanlar onlara ait olduğunu hatırlamak seni mutlu ediyordu."

"Doğru olan herhangi bir şey var mı?" Çekip gitmeyi her şeyden çok isteyerek ayağa kalkıyorum ama hâlâ cevaplanmasını istediğim çok fazla soru var ve kaçıp gidebileceğim hiçbir yer de yok. Duvara doğru çekilip yaslanıyorum, bacaklarım titriyor. Karanlık, yıldızlı sularda kürek çeken annem düşüncelerimde geziniyor. "Gondol hikâyesi," diye hıçkırıyorum. "Hepsi yalandı!"

"Hayır, o yalan değildi. Senin ebeveynlerine ben rehberlik ettim, yani onların hayatları benimkine eklendi. Ve onlar hakkında sana anlattığım tüm hikâyeler doğruydu. Batan Şehir'de tanıştılar, tıpkı anlattığım gibi. Ben sadece

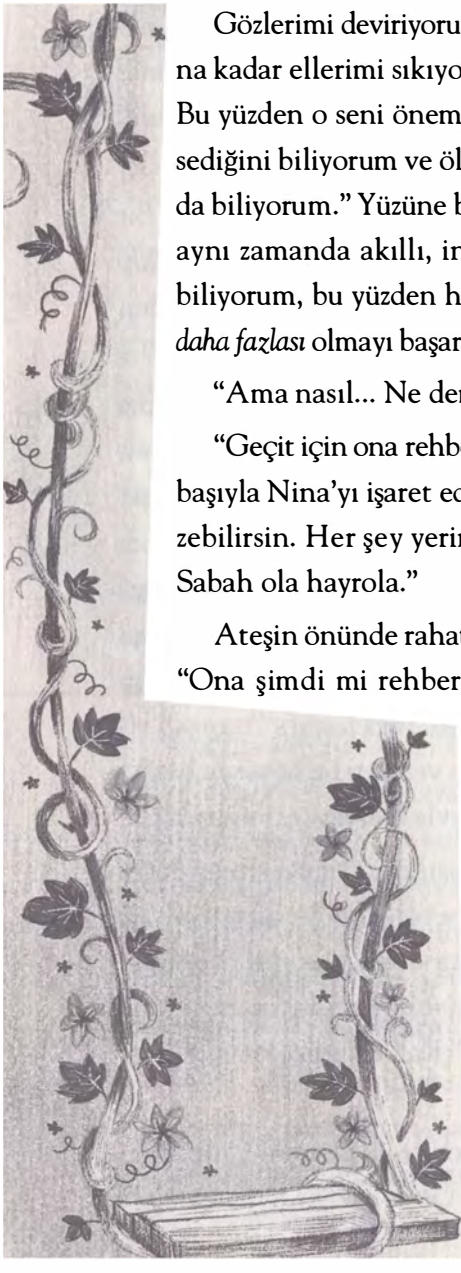
evlerinin Yaga evleri olduğuna dair parçalar ekledim. Bir aile olmamızı istiyordum, sadece senle ben değil, ebeveynlerinle de birlikte bir aile. Sanırım yüksek sesle hayal kuruyordum. Her zaman kendi ailem olmasını istemiştim."

Onu ilk kez görüyormuşum gibi Baba'ya bakıyorum. Bir Yaga'dan daha fazlası olmayı hayal eden, bir aileye sahip olmayı ve tavuk bacaklı evin dışında bir hayatı hayal eden biri olarak bakıyorum ona.

"Ebeveynlerin seni her şeyden daha çok sevdi." Baba şalıyla gözlerini siliyor. "Büyüdüğünü izleyememeleri en büyük pişmanlıkları oldu. Senin yaşamanı çok istiyorlardı. Onlara rehberlik ettiğim zaman tüm duygularını sanki kendi duygularımmış gibi hissettim, bu yüzden sen geri döndüğünde çok mutlu oldum. Seni onlar kadar çok sevebileceğimi ve sana bir hayat verebileceğimi biliyordum. Belki yaşayan biri olarak bir hayat değil ama bir Yaga hayatı. Aynı şey olmadığını biliyorum ama bir şans verirsen bu hayat da harika olabilir. Kaç insan büyülü bir evle dünyayı gezebilir ki?"

Asma yaprakları kirişlerden sarkıyor, benim altıma doğru kıvrılırken dallarında minik beyaz çiçekler açıyor ve bir salıncak yapmak için birbirlerine dolanıyorlar. Kendimi evden kurtarıp tekrardan sandalyeye oturuyorum. "Ama ben Yaga olmak istemiyorum." Kalbim parçalara ayrılıyor gibi geliyor.

Baba yeniden elime uzanıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Sen eve bağlısın ve ev de Geçit'e bağlı, ayrıca ölülere rehberlik edilmesi gerekiyor."

Gözlerimi deviriyorum ama Baba yeniden ona bakana kadar ellerimi sıkıyor. "Sen iyi bir kızsın, Marinka. Bu yüzden o seni önemsediği gibi senin de evi önemsediğini biliyorum ve ölüler için doğru şeyi yapacağını da biliyorum." Yüzüne bir gülümseme yayılıyor. "Ama aynı zamanda akıllı, inatçı ve girişken olduğunu da biliyorum, bu yüzden hem bir Yaga hem de Yaga'dan *daha fazlası* olmayı başarabilecek biri varsa o da sensin."

"Ama nasıl... Ne demek istiyorsun?"

"Geçit için ona rehberlik etmemiz gerekiyor." Baba, başıyla Nina'yı işaret ediyor. "Sonra da bu konuyu çözebilirsin. Her şey yerine oturacak, bundan eminim. Sabah ola hayrola."

Ateşin önünde rahatça oturan Nina'ya bakıyorum. "Ona şimdi mi rehberlik etmemiz gerekiyor? Yarın geceye kadar bekleyemez mi?"

Baba başını sallıyor. "Çok uzun süredir burada zaten. Hadi, gel." Baba beni çekiştiriyor. "Kim olduğunu hatırlamasına yardımcı ol."

Nina'yla konuşuyorum. Ona adını söyleyip çölün kenarındaki beyaz evi hatırlatıyorum. Babasının kazdığı kanalları ve ektiği tohumları. İncir ağaçlarını, portakal

ağaçlarını ve annesi çiçekleri çok sevdiği için yetiştirdiği zakkumları. Ona kız kardeşlerini, bir zamanlar sahip olduğu deveyi ve bahçede bulduğu kobra yılanını hatırlatıyorum.

Daha fazla şeyi hatırladıkça gözleri parlıyor. Büyükanne ve büyükbabasının ziyaretini, uzak diyarlardan meyveler getirmelerini ve yanakları pembe boyalı küçük bir ahşap oyuncak bebeği. Babasıyla ektiği tohumları, tırnaklarının toprakla dolmasını ve büyüyüp yaşamla dolan ağaçları hatırlıyor. Annesiyle oturup gün batımında uçuşan benekli kanatları ve gümüş rengi gözleri seyretmesini hatırlıyor. Onunla birlikte oradayım. Her şeyi görüyor ve hissediyorum.

Nina'nın mutlu anıları bir arkadaşımı kaybetmenin üzüntüsüyle karışıyor ve boğazıma bir yumru oturuyor.

Geçit açılıyor. Odadaki her şey ona doğru bükülmeye başlıyor. Kaymamı engellemek için sandalyeme tutunuyorum. Baba, Nina'nın yanına gidiyor. "Yıldızlara giderken yanına ne almak istersin?" diye soruyor.

"Anaç yaşamın neşesini," diye yanıtlıyor Nina.

Baba onu yanaklarından öpüp Geçit'e yönlendiriyor ve ölüm yolculuğu kelimelerini mırıldanıyor. Kafam karışmış halde onların uzaklaşmasını izliyorum. Baba neden kelimeleri benim söylememe izin vermedi?

"*Anılarını sonsuz bir değerle taşıyorsun, anaç yaşamın neşesini.*" Baba bana bakıp gülümsüyor. Gözlerinde yaşlar var ve bir şeylerin yanlış olduğunu biliyorum.

"Onunla gitmek zorundayım," diye fısıldıyor. "Üzgünüm."

"Ne? Hayır!" diye bağırıp *sandalyemden fırlayınca* masanın köşesine çarpıyorum. "Bizim hiçbir zaman Geçit'ten geçmemize gerek olmadığını söylemiştin."

"Çok uzun zamandır burada ve zayıf düşmüş. Ona yolu göstermem gerekiyor. *Şeffaf* dağlara doğru olan yolda ona yardımcı olmalıyım. Belki de daha ilerisine doğru... İyi olacaksın, Marinka. Sana ve eve güveniyorum." Baba başını sallayıp karanlığa doğru adım atıyor. *"Yıldızlara dönüşte huzur vardır. Büyük döngü tamamlandı."*

"Hayır! Bekle!" Masayı yolumun üzerinden çekip ona doğru atılıyorum ama çok geç. Geçit kapanıyor ve bir anda yapayalnız kalıyorum.

SIRADAKİ MUHAFIZ

Geçit'in olduğu yere gözlerimi dikip Baba'nın geri dönmesini bekleyerek sessizce oturuyorum. Geri dönecek. Dönmek zorunda. Beni burada, yalnız başıma bırakmaz.

Ev içini çekince bacadan bir hava akımı geçiyor ve mumlar titreyerek sönüyor. Ateşin sönmekte olan közleri odaya yoğun, dalgalanan gölgeler düşürüyor. Baba'nın sandalyesine çöküyorum ve at kılından battaniyemi üzerime çekiyorum. Baba, sabah ola hayrola, demişti. Belki de sabah döneceğini ve her şeyin yeniden yoluna gireceğini kastetmişti.

Ama bunu kastetmedi ve hiçbir şey de yoluna girmedi. Sabah, tavandaki pencereden süzülüp boş ve sessiz odayı aydınlatan sert güneş ışınlarını getiriyor. Mırıldanma yok,

şarkı söyleme yok, dans eden ayaklar yok. Jack'in gaklaması ya da Benji'nin sızlanması bile yok.

"Jack!" diye bağırıyorum. Sesim çatlıyor ve sonunda bir hıçkırığa dönüşüyor. Jack başını tavandaki pencereden uzatıp bir feryat koparıyor. Üzerime bir rahatlama dalgası çöküyor. Tamamen yalnız değilim. Jack her zaman geri gelir ve eminim Baba da gelecek.

Evde hissettiğim boşluğu kırmak için Benji'yi içeri getiriyorum ve Baba geri döndüğünde her şey güzel gözüksün diye ortalığı toplayarak kendimi oyalıyorum. Ben dün geceki yemekleri ve bulaşıkları toplayıp masayı silerken Benji de yerde kayıyor. Sonra da Baba'nın döndüğünde acıkmış olacağını düşünüyorum ve bu yüzden ateş yakıyorum, taze kara ekmek hamuru yapıp ateşin ısısında kabarmaya bırakıyorum.

Baba hâlâ geri dönmeyince, yüzmek ve güneşlenmek üzere bir yer bulmak için sahile doğru bir yürüyüşe çıkıyorum. Üzerinde Baba için serin bir gölge oluşturan, kocaman bir palmiyenin uzandığı bir alan seçiyorum. Burada, bu gölgede olmayı severdi. Bir kamp ateşi için kuru dallar topluyorum ve ne pişireceğimizi düşünüyorum. Baba'nın istediği gibi bu gece bir mola verebiliriz ve geceyi birlikte geçirebiliriz, sadece ikimiz. Her şeyi hazırlıyorum: yiyecek ve içecekleri, mumları ve kitapları; battaniyeleri ve müzik çalıp yıldızlara şarkı söyleyebilmesi için de Baba'nın *balalayka*sını.

Ama her şeyi tamamladığımda Baba hâlâ dönmüyor. Midem düğüm düğüm oluyor.

Güneş gökte alçalıyor ve Jack bir kafatasının üzerinden bağırıyor. Elbette! Geçit açılana kadar Baba geri dönemez ve bu hep gece olur. Bunu daha önce fark etmeliydim. Düzgün düşünemiyorum. Kafatası mumlarını yakıyorum ama iskeletten kapının ayak kemiğinden yapılmış menteşelerini kapalı bırakıyorum.

Karanlık çöküp ölüler çite vardıklarında onları görmezden geliyorum. İçeri girmelerine izin vermiyorum. Baba olmadan ölülere rehberlik etmeyeceğim.

Masaya pişirdiğim kara ekmeği, tuzlu tereyağını, çerkes peynirini, yaban turplarını ve *kvass*'ı koyuyorum –hepsi Baba'nın en çok sevdiği şeyler– ve oturup Geçit'in açılıp Baba'nın geri dönmesini bekliyorum. Benji yer minderimin üstünde uyuyakalıyor ve Jack de kirişlerin üstünde kestiriyor.

Gece vakti yaklaştıkça midemdeki düğüm daha da sıkılaşıyor. Dışarıdaki tedirgin ölülerin ayak seslerini, zaman zaman mırıltılarını ve sabırsızca sızlanmalarını duyuyorum. Panjurları kapatıp sıkıca kilitliyorum ama yine de onları duyuyorum. Bu sesler beni iliklerime kadar ürpertiyor çünkü benim de onlardan biri olduğumu hatırlatıyor. Ben de ölüyüm. Teknik olarak ürperecek iliklerim bile yok.

Neyim ben? Geçit'ten geçemeyen, sadece evin büyüsüyle gerçek ya da neredeyse gerçek bir şeye dönüştürülen kayıp bir ruh. Yalnızca burada, bu evin yakınlarında var olabiliyorsam, o zaman bu nasıl bir hayat böyle?

Sahip olduğum hayata dair anılar aklımdan geçiyor. Küçükken Baba'nın kucağına oturduğum ve bana hikâyeler

anlatırken sıcacık göbeğine sokulduğum zamanlar. Bir savaşçı gibi giyinip evin benim için yarattığı çubuktan ordularla savaştığım zamanlar. Ev su birikintileriyle dolu sulak alanlardan sıçrayarak geçerken yumuşak ve kıvır kıvır haldeki sarmaşıklar tarafından tutulup çatıda zıpladığım zamanlar. Ev gece vakti koşarken hızla geçip giden manzaralar. Yatak odamın camından flamingoları, balinaları ve kutup ayılarını seyrettiğim zamanlar. Baba akordiyon çalarken ölülerle dans ettiğim ve *balalayka*sıyla ninniler çalarken uykuya daldığım zamanlar. Bebekken Geçit'ten geçseydim bunların hiçbiri olmayacaktı. Yaşadığım hayat, hiç yaşamamaktan kesinlikle daha iyi.

Ateşe bakıyorum, suçluluk duygusunun altında eziliyorum. Baba'ya söylediğim pek çok şeyden şimdi pişmanım. Hayatımdan, ölümümden ya da bu her neyse bundan nefret etmiyorum. Onunla bu büyülü evde büyümek güzeldi. Baba'nın eve dönmesine ihtiyacım var. Başka hiçbir şey önemli değil. Canlı ya da ölü olmamı, Yaga olup olmamamı artık umursamıyorum. Sadece Baba'yı geri istiyorum.

Jack yere iniyor ve ben odanın içinde volta atarken onun pençeleri de arkamdan tıkırdıyor. "Şşşşşş!" diye tıslıyorum ona, ne yapacağımı düşünmeye çalışırken. Durup Geçit'in her zaman belirdiği yere gözlerimi dikiyorum. "Geçit! Açıl!" diye bağırıyorum, abartılı bir şekilde. Hiçbir şey olmuyor.

Olabildiğince yüksek sesle ve net bir şekilde söylemeye çalışarak ölüm yolculuğu kelimelerini deniyorum ve her zaman değişen kısım için Geçit'in *açıldığı son seferde kulla-*

nıldığını duyduğum, Nina'nın "anaç yaşamın neşesi" ifadesini kullanıyorum. Bu kelimelerin Baba'nın yaşamı için de uygun olduğunu düşünüyorum. Anaçlık ona mutluluk getirdi ve o da yaşayanlardan ziyade ölülere annelik etti. Her zaman ikisi arasında hiçbir fark olmadığını söylerdi.

Fakat kelimeler, Geçit'in açılmasını sağlamıyor. "Ev!" diye ısrar ediyorum, kirişlere bakarak, "Geçit'in açılmasını sağla!" Hiçbir şey olmuyor. Ayaklarımı yere vuruyorum ve yeniden Baba'nın sandalyesine çöküyorum.

Jack kanatlarını çırpıyor ve kendimi çarpışmadan korumak için kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum. Omzuma konacağını düşünüyorum ama üzerimden uçuyor ve yumuşak bir şey kollarıma süzülüyor. Bu şeyi kucağıma alıyorum.

Baba'nın eşarbı, üzerinde kafatasları ve çiçekler olan... Baba gibi kokuyor: lavanta, ekmek hamuru, *borsch* ve *kvass*. Eşarbı kendime sarıyorum, yeniden ateşe bakıyorum ve bekliyorum. Geri dönmek zorunda. Sadece biraz daha vakte ihtiyacı var. Şeffaf dağlar ne kadar yüksektir ya da yıldızlara giden yol ne kadar uzundur, kimbilir. Nina'yı ihtiyaç duyduğu kadar uzağa götürüp geri dönecek ve her şey yoluna girecek.

Hafif tıkırtılar beni daldığım bu düşüncelerden uyandırıyor. Ne kadar süredir ateşi izlediğimi bilmiyorum ama neredeyse sönmüş ve oda serinlemiş. Ay ışığı gökyüzünden süzülüyor ve Jack'in gümüş renginde parlamasına sebep oluyor. Tüylerini kabartıyor, gözlerini açıyor ve başını ön kapıya doğru eğiyor. Bakışlarını takip ediyorum. Yaşlı ve

zayıf bir çift, kapının önünde duruyor. Suçlayıcı bir ifadeyle çatı kirişlerine bakıyorum. Evin onları kemikten kapının içerisine almaya hiç hakkı yoktu.

"Merhaba?" diyor yaşlı adam, tereddütlü bir sesle. "İçeri girebilir miyiz? Eşim çok yorgun."

Söylediği şeyi anlamaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Ölü dilinde konuşuyor ve onu zar zor anlayabiliyorum. Eşi, adama sıkıca tutunarak kambur halde duruyor. Kadının omurgası bir çobandeğneği gibi bükülmüş ve başını dik tutamıyor ya da yaşlı adamın desteği olmadan ayakta duramıyor gibi duruyor. Onları bu şekilde geri gönderemem. İsteksizce başımı sallıyorum.

Masaya ilerliyorlar ve adam eşinin bir sandalyeye oturmasına yardımcı oluyor. Artık burada olduklarına göre sanırım onlara rehberlik etmek zorundayım. Kendi başıma. Sinirlerim geriliyor. Sönmekte olan ateşe dönüyorum ve Baba'nın gittikçe küçük üçgenler olacak şekilde dikkatlice katladığım eşarbıyla oynuyorum. Alanımı işgal ettikleri ve rehberliğe ihtiyaç duydukları için yaşlı çifte ve bunu yapmak için burada olmadığından dolayı Baba'ya kızıyorum. Geçit'in Muhafızı o, ben değilim.

"Ateşi canlandırmamı ister misin?" diye soruyor yaşlı adam, şapkası ellerinde ve yüzünde sıcak bir gülümseme var.

"Hayır, ben yaparım." Köze bir avuç dolusu dal parçası atıyorum ve alevlerin içinde çıtırdıyorlar. "Kendinize yemek koyun," diye ekliyorum, sonradan aklıma gelince ve bu

kadar kaba davrandığım için kendimi suçlu hissediyorum. Baba benden utanırdı.

"Çok naziksin." Adam ekmeğe uzanıyor ve hem kendisi hem de eşi için birkaç ince dilim kesiyor. "Dışarıda daha fazla ölü var." Kapıya doğru bakıyor.

Kapıya doğru ilerliyorum ve evin onaylamaz haldeki gıcırtısını duymazdan gelerek kapıyı ayağımla kapatıyorum. "Siz ölü olduğunuzu biliyor musunuz?" Masaya doğru ilerleyip merakla yaşlı adamın karşısına oturuyorum. Baba onlara söyleyene kadar ölüler genelde kendi durumlarını fark etmezler.

"Ah, evet, ikimiz de bir süredir bunu bekliyorduk." Elini eşinin elinin üzerine koyuyor. "Bu yolculuğu birlikte yapacağımız için çok memnunum."

Artık onu daha net anlıyorum. Ölülerin dili garip, bir an anlamsız geliyor, sonra anlam kazanıyor. Baba'nın her zaman söylediği gibi dinlemeyle mi alakalı yoksa daha ziyade gerçekten anlamayla mı alakalı diye merak ediyorum. Şu anda, adamın söylediğini anlamak istediğimi fark ediyorum. Dikkatimi, Baba'nın burada olmayışından başka bir yere çektiği için. Ona ve eşine *kvass* dolduruyorum.

"Yetmiş bir yıldır evliyiz," diyor adam gururla.

"Vay be." Bu kadar çok yılın nasıl hissettireceğini hayal bile edemiyorum.

Şefkatle eşine bakıyor. "Birbirimizi doğuştan beri tanıyoruz. Ailelerimiz komşuydu."

"Çocukken birlikte oyunlar oynardık." Yaşlı kadın gülümsüyor.

İkisi birlikte hayatlarını anlatıyorlar; okulda nasıl yan yana oturduklarını, okulu bitirince evlendiklerini, kilden saksılar yaptıkları bir iş kurmalarını. Her yıl aynı tekneyle çıktıkları tatillerini ve çocuk sahibi olmayı hiçbir zaman başaramadıklarını anlatıyorlar. Yaşlı kadının gözünden bir damla yaş akıyor. Yaşlı adam kolunu kadına doluyor ve cebinden bir mendil çıkarıp kadının gözlerini siliyor. Onların içlerinde bir yerlerde, uzun zamandır bir şey istemekten kaynaklanan gergin ve boş bir acıyı hissediyorum. Bu, Baba'yı ve kendi ailesine sahip olmak istediği için söylediği tüm o yalanları düşünmeme sebep oluyor. Keşke burada olsaydı ve artık onu anladığımı, onu affettiğimi ve ne olursa olsun her zaman benim büyükannem olacağını ona söyleyebilseydim.

Adam bana, eşiyle birlikte çocuklara nasıl dersler verdiklerini, onlara çömlekçi çarkına kil atmayı öğrettiklerini ve yeğenlerinin her yaz kendilerini ziyarete gelişlerini anlatmaya devam ediyor. İkisi de birbirlerinin cümlelerini tamamlıyor ve sıkı sıkıya birbirlerine sarılıyorlar. Adam kadına göz kırpıyor ve kadının gözleri ışıldıyor.

Onların kelimeleriyle, el yapımı çömlekler ve süs eşyalarıyla dolu bir eve sürükleniyorum. Çay, kil ve cila kokusu alıyorum ve derslerdeki çocukların kahkahalarını duyuyorum. Anılarla dolu onlarca yıl çok hızlı bir şekilde akıp gidiyor. Yetmiş bir yıl, düşündüğüm kadar uzun gelmiyor. Adam ayağa kalkıp eşinin de kalkmasına yardım edinceye

kadar Geçit'in açıldığını bile fark etmiyorum ve çift yavaşça ona doğru topallıyor.

"Yıldızlara giderken yanınızda ne götürmek istersiniz?" Birdenbire tüm bu olanlardaki rolümü hatırlayarak soruyorum, ruhlar için *trost*'u dökmek için acele ediyorum.

"Eş olmanın sıcaklığını." Kadın gülümsüyor ve adam da aynı fikirde olduğunu gösterircesine başını sallıyor. *Trost*'u içip beni yanaklarımdan öpüyorlar ve birlikte Geçit'e doğru adım atarken el ele tutuşuyorlar.

Onlar karanlığa doğru çekilirken ölüm yolculuğu kelimeleri dudaklarımdan dökülüyor. *"Önünüzdeki uzun ve zorlu yolculukta güç yanınızda olsun. Yıldızlar sizi çağırıyor. Dünyadaki zamanınıza şükranla ilerleyin. Artık her an bir sonsuzluk. Anılarınızı sonsuz bir değerle taşıyorsunuz, eş olmanın sıcaklığını. Yıldızlara dönüşte huzur vardır. Büyük döngü tamamlandı."*

Onlar gittikten sonra Baba'yı bekliyorum. Arkamdaki dalgaları susturup şeffaf dağların solgun çizgilerine odaklanmaya çalışıyorum. Işıklar ateş böcekleri gibi parıldıyor. Onlara doğru çekiliyormuşum gibi hissediyorum.

"Baba!" diye bağırıyorum ama kelimeleri hissetsem de boğazımdan hiç ses çıkmıyor. Sesim karanlık tarafından yutuluyor. Geçit'e doğru eğiliyorum, uzakta, yukarıda, aşağıda ve ileride yıldızları görüyorum. Baba oralarda bir yerlerde. Oraya doğru adımımı atarsam onu bulup eve getirebilirim. Ve o zaman her şey yoluna girer.

Derin bir nefes alıp duruşumu dikleştiriyorum ve sakince Geçit'e doğru bir adım atıyorum.

ACI VERİCİ BİR YARILMA SESİ

GÜM!

Kocaman ve ağır bir şey yüzümü ıskalayıp ayaklarımın dibine düşüyor. Geriye doğru sıçrıyorum, çatıdan düşen kirişe bakıyorum ve sonra da Geçit'e dönüyorum.

Ortadan kaybolmuş.

"Ev!" diye bağırıyorum. "Baba'yı eve getirecektim. Geçit'i tekrar aç."

Ev sallanıp duruyor.

"Lütfen?" diyerek yeniden deniyorum. "Bunu kendi başıma yapamam." Başımı ellerimin arasına alıyorum. Başım ağrıyor; yaşlı çiftin, Nina'nın ve Serina'nın anıları altında eziliyor. "Ben Muhafız olamam. Baba'yı bulmak zorundayım."

İki kalın sarmaşık, Geçit'in bulunduğu yere çarparak kocaman bir çarpı işareti oluşturuyor. Ve mesajı almamış olma ihtimalime karşı birkaç dal kıvrılıp çarpı işaretinin tam ortasına eğri büğrü bir *Hayır* kelimesi konduruyor.

Tüm bedenim kaskatı kesiliyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Ev bir kez daha hayatımı kontrol ediyor; gitmek istediğim yere gitmemi engelliyor ve birlikte olmak istediğim insanların yanında olmaktan beni alıkoyuyor. Hava almaya ihtiyaç duyarak hışımla ön kapıya fırladığımda ölülerle karşılaşıyorum.

Çitin kafataslarının etrafında kümeler halinde toplanmışlar. Rahatlamak için dışarıya adım atar atmaz şaşkın yüzleri bana dönüyor. Ama uzaklara bakıp çite doğru ilerliyorum ve kafatası mumlarını söndürüyorum. Her bir alev söndüğünde ölüler de uzaklaşıyor ve evin arkamda büzülüp çöktüğünü hissediyorum. Gece havasına ağır bir şekilde çöken hayal kırıklığını hissediyorum.

"Sanki onlara rehberlik edebileceğim," diye mırıldanıyorum. "Geçit'i kapadın."

Zayıf ve yaşlı bir kadın bana yaklaşıyor. "Sana yardımcı olamam," diyorum o bana bir şey sormadan önce ve aramızdaki mumu üfleyerek söndürüyorum. Havada bir

çatırdama sesi yankılanıyor. Dönüp eve bakıyorum ama sesin nereden geldiğini anlayamıyorum.

Mumları söndürdükçe daha fazla ölü gidiyor ve bir çatırdama daha oluyor. Sonra bir çatırdama daha ve acı verici bir yarılma sesi. Son muma doğru ilerlerken ellerim titriyor. Tam alev sönerken onu görüyorum. Evin duvarında, iskelet deposunun yakınlarında bir çatlak. Oraya doğru ilerlerken kaşlarım çatılıyor. Anlamıyorum. Evin duvarları daha önce hiç çatlamamıştı. Ahşaba dokunuyorum. Kuru halde ve ufalanıyor.

"Sorun ne?" diye fısıldıyorum ama ev cevap vermiyor. Korkutucu bir şekilde hareketsiz ve sessiz. İçim ürperiyor ve aceleyle içeri giriyorum. Artık daha fazlası sığmayana kadar ateşin üstüne kütükleri yığıyorum ve sonra da Baba'nın sandalyesinin kenarına ilişip alevlere bakarak kaşlarımı çatıyorum. Jack, çorabıma bir parça ıslak ekmek sokuşturuyor. Onu kucağıma alıp sarılıyorum ama hâlâ kendimi yalnız hissediyorum.

Baba'ya ihtiyacım var. O, bu çatlağı nasıl onaracağını bilirdi. Ve eve gelen tüm ölülere memnuniyetle rehberlik ederdi. Burada olması gerekiyor.

Eğer ev, Geçit'ten geçmeme izin vermiyorsa o zaman Baba'yı eve getirmenin başka bir yolunu bulmam gerekecek. Ayağa kalkıp masayı temizliyorum ve kalan yemekleri kilere kaldırırken aklıma bir fikir geliyor.

Tencerelerin içine bakıp kavanozları karıştırıyorum ve hafifçe gülümsüyorum. Bazı ürünlerimiz azalmış: yulaf ve un, konserve balık ve meyveler, toz biber ve yağ, çay ve şeker. Ayrıca soğuk kiler –evin üst kısmına nemli yosunlar çekerek serin tuttuğu bölüm– neredeyse boş. Önlüğümün cebinden bir parça kâğıtla kalem çıkarıp bir liste hazırlıyorum.

"Bak!" Kâğıdı çatı kirişlerine doğru zafer kazanmışçasına sallıyorum. "Pazara gitmemiz gerekiyor."

Ev kuma daha çok gömülüyor.

"Belki çok acil değil," diye itiraf ediyorum. "Ama bu şeylerden kesinlikle daha fazla yapabiliriz. Bazıları gerçekten önemli." Benji uyanıp yüksek sesle meliyor. "Süt tozu, mesela? Artık Benji olduğu için süt tozu çok hızlı tükeniyor. Ayrıca ben Baba kadar iyi yemek yapamıyorum. Daha fazla konserve yiyeceğe ve hazır sosa ihtiyacım var."

Ev sızlanarak kendisini düzeltiyor.

"Lütfen," diyorum. "Beni pazara götür ve ben de gerçekten büyük bir ziyafet hazırlayayım. Bir ordu dolusu ölüye rehberlik yapacağım. Ve Geçit'ten geçmeye çalışmayacağım."

Baca homurdanıyor ve havaya dans eden küller bırakıyor. Ev bana inanmıyor.

"Bak, üzgünüm." Bir elimi duvara koyup derin bir nefes alıyorum. "Her şey için özür dilerim. Bencillik yaptığımı biliyorum ve Nina'ya da daha erken rehberlik etmeliydim."

Gerçekten üzgün *olduğumu* fark ettiğimde sesim çatlıyor. "Hepsi benim hatam." Duvarda kayıp yere çöküyorum. "Baba, bana ölülere rehberlik etmenin ciddi bir iş olduğunu söyledi ama ben onu dinlemedim. Ve şimdi de benim yüzümden Baba Geçit'ten geçti. Onu geri getirmem ve işleri yoluna koymam gerekiyor ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. Belki de başka bir Yaga bana yardımcı olabilir. Lütfen," diye deniyorum bir kez daha. "Beni pazara götür, böylece Baba'yı eve getirmeme yardımcı olacak birilerini bulabileyim."

Minik mavi çiçekler parmaklarımın arasında yükselerek tenimi okşuyor. Bunun ne anlama geldiğinden emin olamıyorum ama olumlu düşünmeye karar veriyorum. "Şimdi mi?" Ayağa kalkıyorum. "Şimdi gidebilir miyiz? Lütfen?"

Ev yalpalıyor ve ayakları sudan yükselirken yumuşak bir şapırtı duyuyorum.

"Teşekkür ederim." Çatı kirişlerine doğru gülümsüyorum, içim umut ve heyecanla doluyor. Aylardır pazara gitmemiştik. Bu gerçek bir pazar, yaşayanlar için olanından ve Baba'nın Köken Toprakları dediği yerin en büyük sokak pazarlarından biri. Tüm Yagalar malzeme almak için oraya giderler. Pazar yeri, sokaklardaki tüccarlar ve alışveriş yapanlarla her zaman o kadar doludur ki tavuk bacaklı bir ev kimseye görünmeden geçip gidebilir.

Ölüler için ruh *trost*'u satan bir tezgâh var. Ve arka tarafında artık dünyayı gezmeyen, emekli olmuş bir Yaga evi

bulunuyor. Yaşlı bir Yaga orada yaşıyor, Kadim Yaşlılar'dan biri. Eminim ki Baba'yı Geçit'ten nasıl geri getireceğimizi biliyordur.

Çitteki kemikler iskelet deposuna çarpıyor ve Benji korku içinde bana doğru geliyor. Ona doğru eğiliyorum ve o kollarıma tırmanırken Jack de omzuma konuyor ve her ikisini de ev hareket ederken izlemeleri için pencereye götürüyorum.

Kalbim döşeme tahtalarıyla birlikte yukarı doğru zıplıyor. Uzun ve yavaş adımlar, sıçrayan bir koşuya dönüyor. Ev kuzeye dönüp sahil boyunca ilerliyor. Nina ile yüzdüğüm kumsala yeniden bakıyorum ve burada olan her şeyi düşününce gözlerim yaşlarla dolsa da Nina'nın gülen görüntüsü benim de hâlâ gülümsememe sebep oluyor.

Kumsal, kayalık bir kıyıya ve sarp bir uçuruma dönüşüyor ve sonra da ufuk, bir şehrin belirgin ışıklarıyla aydınlanıyor. Koyu renkli dev gemiler denize doğru uzanıyor, renkli ışıkların benekleri gemi gövdelerini süslüyor ve rüzgâr limanın kokusunu taşıyor: deniz yosunları, balık ve insanlar. Gerçek, canlı, yaşayan insanlar.

Pazar, kasabanın ucunda. Uzaktan bir iç denize benziyor ve tezgâhların üzerindeki tenteler de deniz dalgaları gibi dalgalanıyor. Ev, hafif tempoya geçip yavaşlıyor ve iyice yaklaşıyor. Sessiz bir yer bulduğuna emin olunca da bacaklarını büküp yavaşça oturuyor.

Asla uyuyabilecek durumda değilim ve görünüşe göre Jack de benim kadar heyecanlı. Pencere kanadının altındaki boşluktan dışarı çıkıyor, kanatlarını sonuna kadar açıyor ve gecenin içine doğru heybetle çırpıyor. Ruhlar için *trost* tezgâhının açık olacağına eminim. Baba, gecenin her vaktinde o tezgâhı işleten Yaşlı Yaga'yı ziyaret ederdi. Baba'nın eşarbını boynuma doluyorum, omuzlarıma bir şal atıyorum ve baharat kokulu havadan derin bir nefes çekerek gece karanlığına doğru adım atıyorum.

YAŞLI YAGA

Emekliye ayrılmış evin ve Yaşlı Yaga'nın tezgâhının pazarın ucunda bir yerlerde olduğunu bildiğim için derme çatma yollarda büyük bir daire çizerek ilerliyorum ve soluklaşmadığımdan emin olmak için sürekli ellerimi kontrol ediyorum. Her şey sessiz ve huzurlu, ama sanki pazar yaşayanların uyanmasını bekliyormuş gibi havada bir elektrik akımı titriyor.

Baba'yı geri getirdiğimde yaşayan insanlarla dolu bu sokaklarda birlikte yürüyeceğiz. O, antika müzik aletleri ve konserve yiyecekler için değiş tokuş yapacak ve ben de kıyafetlere ve ikinci el kitaplara bakacağım. Ve hayallerin dikkatimi dağıtması yerine onun elini tutup her anın tadını çıkaracağım. Daha önceden yapmadığım gibi.

Soğuk ve nemli bir hava dalgası düşünceler zincirimi kırıyor. Yer, bir tezgahın yıkanan sularından dolayı ıslak. Parlayan bir su birikintisine basıp başımı yukarıya doğru kaldırıyorum.

"Ne görüyorsun?" Ses, yerimden zıplamama neden oluyor. Gözlerimi kısarak karanlığa, kelimelerin geldiği yöne bakıyorum. Uzun, kavisli bir pipo sallanıp su birikintisini işaret ediyor. "Ne görüyorsun?" diye soruyor ses yeniden ve ölülerin dilini kullandığını fark ederek rahatlıyorum. Bir Yaga!

Kafam karışmış halde su birikintisine bakıyorum. Sadece bir su birikintisi işte. "Su?" diye cevaplıyorum, emin olamayarak.

Pipoyu tutan elin ardında bir yüz beliriyor; koyu renkli ve çok kırışık bir ten ile ay ışığında parıldayan gözler. Bu, ruh *trost*'u tezgâhını işleten Yaşlı Yaga. Bir yanım koşup ona sarılmak istiyor, çünkü o tanıdık biri ve Baba'yı eve getirmek için bir şans ama sadece donakalıyorum, başım umut ve şüpheden dolayı dönüyor.

Yaşlı Yaga kıkırdıyor ve ben de kaşlarımı çatıyorum. Su birikintisiyle ilgili sorusuna verdiğim cevabın neden bu kadar komik olduğunu bilmiyorum. Piposundan bir fırt çekiyor ve yakıcı bir duman bulutu üflüyor. Duman dağılana kadar nefesimi tutuyorum. "Seni görmek güzel, Marinka. İçeri gel."

Beni ağır kumaş perdelerin arasından, kafataslarıyla süslenmiş masaların ve ruh *trost*'larıyla dolu rafların yanından, emekliye ayrılmış evinin boğumlu ön kapısının gizlendiği tezgâhının arkasına doğru çağırıyor.

Ahşabın üzerinde bir şişe ruh *trost*'u resmi ve dört bir yanında da ölülerin resimleri beliriyor. Çoğu insan onların yaşayanların tasvirleri olduğu sanır ama ben işaretleri fark

ediyorum; yüzlerdeki kafa karışıklığını ve en basit çizgilerde bile görünen vücut hatlarının bulanıklığını.

Kapı, uzun bir gıcırtıyla yavaşça açılıyor ve bizimkine benzeyen bir oturma odası görünüyor. Şöminede parıldayan bir ateş yanıyor ve havada *borsch* kokusu var. Ama Baba'nın müzik aletlerini koyduğu köşeye parlak bakır kaplar ve pipolar yığılmış ve çürük çarık bir kitaplığın önündeki yere de eski kitaplar ve kâğıtlar saçılmış.

Yaşlı Yaga bana bir sandalye veriyor ve elime kocaman bir kâse dolusu çorba tutuşturuyor. "Buraya geldin çünkü Baba'n, Geçit'ten geçti."

"Nereden biliyorsun?" Başımı eğip ona bakıyorum. Baba'dan çok daha yaşlı olsa da saçları kalın ve gece gibi siyah. Sadece birkaç minik beyaz tel, kafasından yıldızlar gibi çıkışıyor. Dik ve mağrur duruyor ve kendisini çevreleyen öz güven sinirlerimin gerilmesine sebep oluyor.

"Geçit'in içinden fısıldayan sesleri anlayabiliyorum." Yaşlı Yaga karşıma oturuyor, sırtı dik ve gözleri sert bakıyor. "Bence pek de zamanı gelmiş değildi."

"Hayır." Bakışlarımı önüme eğip *borsch*'umla oynuyorum. "Ölülerin birine yıldızlara giden yolda rehberlik etmek için Geçit'ten geçmek zorunda kaldı. Geri dönecek. Dönmeyecek mi?" Cevabını beklerken nefesimi tutuyorum.

"Daha önce bir kez Geçit'ten dönen bir Yaga olduğunu duymuştum." Yaşlı Yaga bana doğru eğiliyor. "Sen o hikâyeyi duydun mu?"

Ben başımı sallıyorum ve o da kitaplığa gidip kalın bir deri dosya alarak gevşek halde duran sayfaları karıştırıyor.

"Buralarda bir yerlerde. O hikâyeyi *Yaga Hikâyeleri*'nin sonraki cildine koyacaktım. O kitapları okudun mu?"

"Ah, evet." Başımı sallarken şafak vaktinde uyku zamanı hikâyelerine dair anılar zihnime doluyor. "Ben küçükken Baba onları bana okurdu."

"Her on yılda bir tüm Yagalara yeni bir cilt veririm. Bu seferkinde birkaç yıl geciktim. Bin kopya basmak için zaman bulmak zor oluyor."

"Bin kopya," diye fısıldadım. Bu kadar çok Yaga olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece burada pazardayken bir iki tanesini kısa süreliğine görmüştüm. Bu kadar çok olduklarını bilmek bir an için içimi rahatlatıyor ve nasıl olduklarını hayal etmeye başlıyorum. Ama sonra düşünceleri uzaklaştırıyorum. Bunu merak etmek anlamsız çünkü onlarla hiçbir zaman tanışamayacağım. Hepsinin gizli, yalnız hayatları var – tıpkı benim hayatım gibi.

Yaşlı Yaga, birkaç sarı kâğıtla masaya geri dönüyor. "İşte hikâye burada. Okuyabilir misin?"

Süslü halde yazılmış kelimelere bakıp başımı sallıyorum. "Ölülerin dilinde yazılmış."

"Bu bir sorun değil, değil mi? Bu akşam gayet iyi bir iş çıkarmıştın. Seni son gördüğüme kıyasla çok daha iyi bir iş."

Yanaklarım alev alev yanıyor. Ziyarete geldiğimizde Baba ve Yaşlı Yaga her zaman ölülerin dilinde konuşurdu ve ben

de bu yüzden hiçbir zaman ne konuştuklarına dikkat etmezdim. Geriye dönüp baktığımda nazik olmak için daha çok çabalamam gerektiğini düşünüyorum. Kâğıttaki kelimelere tekrardan bakıp yavaşça okumaya başlıyorum.

"Rehberlik Edilmemiş Bebek

Bir zamanlar, daha uzun ağaçların ve daha uzun yazların olduğu günlerde, doğudan esen esintilerle birlikte Geçit'e bir bebek geldi. Kızıl saçları ve neşeli bir gülümsemesi vardı ve kavanozdaki bir arının sabırsızlığı ile öfkesine sahipti."

Gözlerim irileşiyor ve daha hızlı okumaya başlıyorum.

"Yaga ona bir kaşık dolusu keçi sütü verdi, onu at kılından yapılma bir battaniyeye sardı ve huzursuz haldeki ruhunu sakinleştirmek için ona ninniler söyledi. Bebek sakinleşip uykuya dalınca Yaga onu yanaklarından öptü ve hem gelenek olduğu üzere hem de kendi sorumluluğu açısından onu Geçit'e gönderdi.

Ama bebek geri geldi.

Bu yüzden Yaga ona bir kaşık dolusu mürdüm eriği marmeladı verdi, onu kendi eşarbına sardı ve ona eskilerin şarkılarını söyledi. Bebek bir kez daha uykuya daldı ve Yaga onu yanaklarından öpüp Geçit'e gönderdi.

Ama bebek geri geldi.

Yıldızlara geri dönmeyen ruhlarda olduğu gibi bu bebeğin de solup gideceğinden endişelenen Yaga, içini cesaretle doldurmak için derin bir nefes aldı, bebeği sıkıca tuttu ve onu Geçit'ten bizzat kendisi geçirdi.

Yıldızlara doğru süzülen ölülerden daha ağır olduğu için kara okyanusa düştü. Akıntı tarafından çarpılana kadar kolları ve bacaklarıyla buz gibi dalgalara karşı mücadele etti. Hâlâ sıkıca bebeği tutuyordu ve şeffaf dağların eteklerine kadar yüzdü.

Bebeğin yaşayanların topraklarına doğru çekildiğini hissedebiliyordu, bu nedenle bebeği daha sıkıca tuttu ve şeffaf dağların sarp kayalıklarına tüm gücüyle tırmandı.

Bebek hâlâ yaşayanların topraklarına doğru çekiliyordu, bu yüzden Yaga onu daha da sıkıca tuttu ve onu yıldızların doğru yerine ulaşana kadar büyük gökkuşağının üzerinden ve karanlık ışık yılları boyunca daha da uzağa götürdü.

Yaga orada bebeğe veda öpücüğü verdi ve gelmiş olduğu yer olan yıldızlara geri dönmesine izin verdi. Yorgun ve yaşayanların topraklarından uzak düşmüş haldeki Yaga, eve dönmeyi başarıp başaramayacağını bilmiyordu.

Her adım, büyük döngünün doğasına karşı verilen bir mücadeleydi. Yaga, güneş rüzgârlarına ve meteor yağmurlarına, dalgalanan fırtına bulutlarına ve derin kara deliklere karşı savaştı. Kendisini ay ışıkları eşliğinde eve doğru sürükledi ve Geçit'e ulaştığında bir yaşındaymış gibi hissediyordu, boşluğun karanlığı altında ezilmişti ama çocuğa karşı sorumluluğunu gerçekleştirmiş olmanın memnuniyetini yaşıyordu.

Ancak yaşayanların eşiğine adım atar atmaz arkasında ağlayan bir bebek duydu. Dönüp baktığında kızıl saçlı bebeğin kendi şalına sıkıca sarılmış halde durduğunu ve neşeyle gülümsediğini gördü.

Yeniden Geçit'ten geçemeyeceğini bilen Yaga içini çekti, çünkü bu yolculuğu yapmak için çok yorgun ve çok yaşlıydı. Böylece bebeğin inatçılığı karşısında pes edip kalmasına izin verdi ve bebeğe rehberlik edilemiyorsa o zaman onu bir Yaga olarak yetiştirebileceğini düşündü. Çünkü pek çok Yaga gibi bunun için doğmuş olmasa da çocuk, yaşayanların topraklarına dönemez ve ölülerin topraklarına da gidemezdi."

Hikâyeyi okumayı bitirdim ve titreyen parmaklarımla kâğıdı elimden bıraktım. "Bu benim hakkımda, değil mi? Ben bebekken Baba'nın bana rehberlik etmeye çalışması hakkında."

"Sen küçük ve inatçı bir şeydin." Yaşlı Yaga gülümsedi. "Ama işe yaradı, sanırım. Baba'n seni kendi evladı gibi sevdi ve görünen o ki seni iyi bir Yaga olacağın şekilde yetiştirmiş. Erkenden gitmesi ne kadar yazık oldu. Kendi başına evin ve Geçit'in kontrolünü almak için birazcık gençsin ama eminim ki üstesinden gelirsin."

"Ah, hayır," diyorum hemen. "Baba geri dönecek. Hikâye bunun kanıtı. Bunu daha önce de yapmış, o yüzden şimdi de yapacak."

Yaşlı Yaga hiçbir şey demiyor ve onun bu sessizliği canımı acıtıyor.

"Geri gelecek." Bunu kendimden daha emin şekilde söylemeye çalışıyorum ama sesim dalgalanıyor. Hikâyenin son kelimeleri zihnimde yankılanıyor: *Çünkü bu yolculuğu yapmak için çok yorgun ve çok yaşlıydı.*

"Evin nasıl?" diye soruyor Yaşlı Yaga.

"İyi." Sorusunu dikkate almıyorum ve Baba'nın sonsuza dek gitmiş olabileceğini fark edince göğsüme soğuk bir panik dalgası yayılıyor. Bu düşünceyi kabul etmem mümkün olmadığı için onu derinlere gömüyorum.

"Kendi başına ölülere rehberlik yaptın mı hiç?"

"Hayır," diye yalan söylüyorum. "Bu Baba'nın görevi."

"Şimdi de senin görevin, eğer sen sıradaki Muhafız'san. Evin acı çekmeye başlamadan önce bunu yapmaya başlaman gerekiyor."

"Acı çekmek derken ne kastediyorsun?" Ölüleri geri gönderdiğimde çıkan acı verici yarılma sesini hatırlayınca kaşlarımı çatıyorum.

"Yaga evleri ölüler için vardırlar. Rehberlik etmek onların varoluş sebepleridir. Bu iş olmadan kaybolurlar. Solup giderler."

Evin iskelet deposunun yan tarafındaki duvarında oluşan çatlağı ve her tarafı kaplayan kupkuru ahşap kıymıklarını hatırlayınca midem kasılıyor.

"Ve acı çeken yalnızca evin olmaz. Ölüler de rehberlik edilmeye ihtiyaç duyarlar. Bu dünyada sıkışıp kalırlarsa solup giderler ve sonsuza dek kaybolabilirler. Diğer evlerin bazıları bunun olmasını engellemek için daha fazla ölüye rehberlik edebilir ancak onlar da senin payına düşen ölülere rehberlik etmenin zorluğu karşısında acı çekerler. Her evin rehberlik etmesi önemlidir, aksi halde tüm döngünün

dengesi bozulur." Yaşlı Yaga piposunun ucuyla beni işaret edip kaşlarını çatıyor. "Bir de sen varsın tabii."

"Ben mi?" diye hırlıyorum. Ağzım kuruyor.

"Sen kendi evine eşsiz bir şekilde bağlısın. Evin solup giderse sana ne olacak?"

Bakışlarım parmaklarıma kayıyor ve soluklaştıklarını düşününce titriyorlar. Tüm bedenimin yok olduğunu ve ruhumun sonsuza dek kaybolduğunu düşünürken içimde bir mide bulantısı yükseliyor. Yaşadığımı hissetmek için tırnaklarımı avuçlarıma bastırıyorum.

"Öyle işte. Senin rehberlik etmene ihtiyacımız var." Yaşlı Yaga kaşlarını kaldırıyor. "İstediğin zaman ölülerin dilini gayet güzel konuşuyorsun. Ölüm yolculuğu kelimelerini biliyor musun?"

"Evet. Hayır. Şey, bazen. Yani yeni öğrendim. Hazır değilim." Başımı sallıyorum. Çoktan rehberlik ettiğim ruhların anıları hâlâ ağır geliyor.

"Yüzmeyi öğrenmek için denize itilmek gibisi yok." Yaşlı Yaga gülüyor. Evin beni uçurumdan lagüne attığını hatırlıyorum. Her şey yeniden oluyormuş gibi hissediyorum; yüzeye çıktığımı, nefes almaya çalıştığımı, çaresizce tutunacak bir şeyler aradığımı.

"İyi misin?" Yaşlı Yaga'nın yüzü endişeyle kırışıyor. "Bu gece burada kalmak ister misin? Sana boş bir oda ayarladım. Tek başına nasıl rehberlik yapacağın konusunda yarın daha çok şey konuşabiliriz."

"Eve, Jack ve Benji'nin yanına geri dönmem gerekiyor." Ayağa kalkar kalkmaz sendeliyorum. Dünyam çöküyor ve Yaşlı Yaga rehberlik etmeyle ilgili konuşmak istiyor. Ama yapamam. Sıradaki Muhafız ben olamam. Baba'yı eve getirmenin bir yolu olmalı ki ölülere *o* rehberlik edebilsin ve beni korusun, evin çökmesini ve solup gitmesini engellesin ve döngünün dengesinin bozulmasını da durdursun. Muhafız olmak onun sorumluluğu. Benim değil.

"Elbette." Yaşlı Yaga beni kapıya kadar geçiriyor. "Yarın gece yine gel. İstersen rehberlik etmek için hazırlanmana da yardımcı olurum."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandığımı duyuyorum. Sokağa çıkarken kollarımın kumaş perdeleri kenara itmesini izliyorum ve su birikintisine doğru tökezleyerek sabahın ilk ışıklarına doğru ilerliyorum. Yeterince nefes alamadığım ve ne kadar zorlarsam zorlayayım uyanamadığım, sinir bozucu ve rahatsız edici bir kâbusun içindeymişim gibi hissediyorum.

Sol tarafımdan kahkahalar yükseliyor. Başımı kaldırıp bakıyorum ve aşağı yukarı benim yaşlarımda olan iki kızın yandaki tezgâhtan beni izlediğini görüyorum. Biri diğerine bir şeyler fısıldıyor ve ikisi de kıkırdıyor.

"O eşarbı nereden aldın?"

"O kokuşmuş eski evde yaşayan yaşlı cadı gibi görünüyorsun."

"Benim değil." Örtüyü başımdan çekiyorum. Büyükannemin olduğunu söylemek dilimin ucuna geliyor ama bu artık doğru değil. Baba bunu nasıl yapabildi? Beni burada bir başıma, solup gitme tehlikesiyle nasıl bırakabildi? Ve benden bir sonraki Muhafız olmamı nasıl bekleyebildi?

Onun eşarbını istemiyorum. Bir Yaga'nın örtüsünü istemiyorum. Bir Yaga gibi görünmek ya da bir Yaga olmak istemiyorum. Eşarbı su birikintisinin içine bırakıyorum, kafatasları ve çiçekler çamurlu suyun içinde dönüp duruyor ve çaresizce tüm bunlardan kurtulmanın bir yolunu düşünerek uzaklaşıyorum.

SALMA

Eve geri döndüğümde iskelet deposunun yanındaki çatlağa bakıyorum. Daha uzun gibi görünüyor ve etrafındaki parçalanmış ahşap kısım da genişlemiş. İçim öfkeyle dolup taşıyor. "Bu senin hatan!" diyorum. "Geçit'ten geçmeme izin verseydin Baba'yı eve getirebilirdim. O da ölülere rehberlik ederdi ve sen de iyi olurdun."

Ev bükülüyor ve bir o yana bir bu yana sallanıyor.

"Çok inatçısın!" diye bağırıyorum. "Lütfen..." Başımı sallıyorum ve hışımla içeri giriyorum. Geçit'ten geçmeme izin vermeyecek. Baba asla eşikten geçmemem gerektiğini söylemişti ve ev de onunla aynı fikirde. Şimdi, hepimizi kurtarmanın tek yolu benim Geçit'ten geçmem olabilecekken bile aynı fikirde.

Jack henüz dönmemiş ama Benji benim odamda uyuyor. Ben de onun yanına, yosunlu kalenin kenarına uzanıp inliyorum. Yaşlı Yaga'nın hiç yardımı olmadı. Bana kalırsa o, Baba'nın sonsuza dek gittiğini düşünüyor. Ama

onu eve getirmenin bir yolu olmalı. Geçit'ten geçebilsem belki onu eve geri taşıyabilirim, tıpkı ben bebekken onun beni taşıdığı gibi.

Doğrulup oturuyorum ve zihnimde bir fikir beliriyor. Benim evim Geçit'ten geçmeme izin vermiyor ama Yaşlı Yaga'nın evinin beni durdurma şansı olmayacak. Yarın gece oraya gidip rehberlik için yardım isteyeceğim ve Yaşlı Yaga kendi Geçit'ini açar açmaz içine fırlayıp Baba'yı bulacağım ve onu eve taşıyacağım.

Başımı yumuşak yosunların üzerine koyup gözlerimi kapatıyorum ve yarın gece her şeyi düzeltebileceğim umuduyla rahatlayarak uyumaya çalışıyorum. Ancak zihnimin köşelerinde bir yerlerde ölü ruhların yitip gittiğini ve Yaga evlerinin yıkıldığını görüyorum. Nihayet uykuya daldığımda bu düşünceler rüyalarımı da işgal ediyorlar.

Tak tak!

Gözlerim açılıyor.

Tak tak!

Pencerelerden sızan parlak güneş ışığının karşısında gözlerimi kısarak ayağa fırlıyorum. Pazarın gürültüsü havada yankılanıyor. Uzaktan gelen ayak sesleri ve yaşayanların gürültüleri... Çömleklerin takırtısı, poşetlerin hışırtısı ve paraların şıngırtısı...

Tak tak!

"Geliyorum!" diye sesleniyorum. Muhtemelen beni kontrol etmek isteyen Yaşlı Yaga gelmiştir ama evin neden doğrudan içeri girmesine izin vermediğimden emin değilim. Açmak için kapıyı sertçe çekmem gerekiyor ve en sonunda kapı açıldığında evin neden bu kadar dirençli olduğunu anlıyorum.

Eşarbımla dalga geçen kızlardan biri. Yaşayan bir kız. Gözlerime inanamıyorum. Daha önce yaşayan hiç kimse evin ön kapısına bu kadar yaklaşmamıştı. Sonra da dün gece çiti kurmadığımı hatırlayıp suçlulukla kızarıyorum. Fakat bu duygu uzun sürmüyor ve daha önce görevimi yerine getirmeyip çiti kurmadığım zamanlar olsaydı kaç yaşayanla daha karşılaşacağımı merak etmeye başlıyorum. Ve çiti bir daha hiç kurmazsam gelecekte kaçıyla daha karşılaşacağımı.

"Selam." Kız dudaklarını ısırıyor ve çatık kaşlarının altından bana bakıyor. "Ben Salma. Babam, bu sabah seninle dalga geçtiğim için buraya gelip özür dilemem gerektiğini söyledi." Yüksek sesle içini çekiyor. "Arkadaşımla sana cadı gibi göründüğünü söylediğimizi duymuş. Sadece şaka yapıyorduk. Ama özür dilerim. O yüzden sana bunu getirdim." Salma parlak yeşil renkte ve ipekten yapılma bir eşarbı kaldırıp gösteriyor. Kalbim sıkışıyor çünkü bu örtü bana Nina'nın elbisesini hatırlıyor. Tek kelime edemeden bakakalıyorum. Bugüne kadar hiç kimse bana bir hediye vermemişti, Baba dışında elbette. "Sen kendi eşarbını su

birikintisine düşürdüğün için," diye devam ediyor Salma, "bu da saçlarına çok yakışacak."

"Teşekkür ederim." Parmaklarımın arasındaki yumuşak, soğuk ipeği hissediyorum ve birlikte yüzerken Nina'nın okyanusta dalgalanan elbisesini hatırlıyorum. "Bu çok güzel."

Salma başını sallıyor. Bakışları dökülmüş ahşap duvarlara ve sarkmış pencerelere kayıyor. "Evin çok garip. Babamın tezgâhının yanındakine benziyor. Yaşlı kadın demişti ki – seni de öyle buldum... O bir kuzu mu?" Benji arkamda belirince Salma'nın gözleri ışıldıyor. "Bakabilir miyim?" diye soruyor hevesle.

Yaşayanların eve girmesine izin vermemem gerektiğini biliyorum ama Salma bana ışıldayan gözleri ve gamzeli yanaklarıyla öyle bir bakıyor ki kendimi bir adım geri çekilirken buluyorum. "Evet, tabii ki." Eşarbı bir sandalyenin üzerine bırakıp yerden Benji'yi alıyorum. "Onu okşamak ister misin?"

Salma, Benji'nin başının üst kısmını bir parmağıyla okşayıp kıkırdıyor.

Bacadan bir rüzgâr esiyor ve bir is bulutunu Salma'ya doğru savuruyor. Salma geriye doğru kaçıp bir elini yüzünün önünde sallıyor.

"Üzgünüm. Ev çok eski ve..." Salma'nın görmemesi gereken bir şeyleri görmüş olabileceği düşüncesiyle aniden kalp atışlarım hızlanıyor. Kirişlerde kıvrılan sarmaşıklar, yapıştırılmayı bekleyen çatlak kafatası ya da bir yosun yastı-

ğının üzerine açık bırakılmış *Yaga Kitabı* gibi. "Ben de pazara çıkmak üzereydim," deyiveriyorum, Benji'yi yere bırakırken. Benji yatak odama kaçıyor ve Salma da ön kapıya sırtını dönüyor. "Bana etrafı gösterebilir misin?" diye soruyorum, evden ve tüm endişelerimden birkaç saatliğine uzaklaşıp pazarı yaşayan bir kızla birlikte keşfetmenin ne kadar güzel olacağını düşünerek.

Evin duvarlarının gerildiğini hissediyorum ama bu sadece gitmeyi daha fazla istememe sebep oluyor. Burada yapacak bir şeyim olmadığından değil. Baba'yı bu gece eve getirene kadar yapacak bir şeyim yok. Yeni eşarbımı alıyorum ve çenemin altından sıkıcı bağlıyorum.

"Öyle değil." Salma gülüyor. Uzanıp attığım düğümü çözüyor ve sıcak, yaşayan parmakları benimkilere değiyor. "İşte," diyor eşarbı boynumun iki yanına hafifçe örterek, "çok daha iyi oldu ama yeni bir elbiseye ihtiyacın var. Sana Aya'nın tezgâhından bir şeyler gösterebilirim. O benim ablam. Ebeveynlerin sana bir elbise alır mı?"

"Belki," diyorum, belli belirsiz. "Bekle." Kilere koşup Baba'nın boş bir turşu kavanozunda sakladığı paraların bir kısmını alıyorum. Kendime bir elbise alabilirim. Güzel, yaşayan kızların giydiği gibi bir elbise ve geri döndüğünde sürpriz yapmak için Baba'ya da yeni bir eşarp.

İskelet deposundaki kemiklerin tıkırtılarını ve evin pencerelerindeki suçlayıcı bakışı görmezden gelerek ön kapıyı arkamızdan çekip kapatıyorum ve pazara doğru giden Salma'yı takip ediyorum.

Salma elimi tutuyor ve beni tezgâhların arasındaki kalabalık yollara doğru çekiyor. İlk başta soluklaşacağımdan ve elimin kaybolduğunu hissedeceğinden endişeleniyorum ama kısa süre içinde yaşayanlar dikkatimi dağıtıyor. Genci yaşlısı, yüzlerce yaşayan var ve hayal edebileceğim her renkten ve tasarımdan şapkalar takıp kıyafetler giymişler. Onlardan biriymişim gibi davranmaya çalışıyorum. Normal, yaşayan bir kızmışım ve arkadaşımla yürüyüşe çıkmışım gibi...

Her şey gerçek dışı ya da gerçekten daha fazlası gibi geliyor, sanki tüm renkler ve sesler daha da zenginleşmiş gibi... Pasparlak baharatların koni halindeki yığınları o kadar yüksek ki yer çekimine meydan okuyor gibi görünüyorlar. Parlayan pirinç lambalar ve gümüş eşyalar, güneşin ve ayın kırılmış parçaları gibi ışıldıyorlar. Yelek giymiş bir maymun, mavi beyaz seramik denizinin arasından bağırıyor ve bir yılan oynatıcısı, taşlı terliklerden oluşan bir gökkuşağının önünden bana gülümsüyor.

En son buraya geldiğimde sepetler dolusu malzeme taşıyarak bu sokaklarda Baba'nın peşinden gidiyordum. Bana, dikkatleri üzerimize çekmememizi ve yaşayanlara karşı temkinli olmamız gerektiğini söylemişti. "Keçiye önden, ata arkadan, yaşayanlara ise dört bir yandan uyanık ol."

Baba'yı düşünmek kalbime bir ağrı saplanmasına ve mideme bir boşluk hissinin oturmasına neden oluyor. Geri döndüğünde ona Salma'yla birlikte pazarda nasıl güvenle dolaştığımı anlatacağım. Belki de yaşayanlarla ilgili bu kadar temkinli olmamıza gerek yoktur. Belki de işler gelecekte bizim için farklı olabilir.

"Ablam burada çalışıyor işte." Salma beni uzun, uçuşan ipeklerin gölgelediği geniş bir tezgâha doğru sürüklüyor ve karşımda Salma'nın daha büyük hali gibi görünen, güler yüzlü ve toplu bir kadınla karşılaşıyorum.

"Merhaba, ben Aya." Bakışları önlüğümde ve eski yün elbisemde dolaşıyor ve başını sallıyor. "Onun içinde pişiyor olmalısın. Siz etrafa bakınırken ben de size soğuk nane çayı yapayım." Arka tarafta gözden kayboluyor ve Salma elbiseler seçip onları çenemin altına doğru tutarak beni tezgâhta gezdiriyor.

"Bunu denemelisin." Yeni eşarbımla uyumlu uzun yeşil bir elbiseyi uzatıyor ve ben yine Nina'yı hatırlıyorum. Kumaş çok parlak ve hafif, boyun kısmı da minik parlak boncuklarla çevrelenmiş.

"Ah, evet." Aya, elinde bir tepsi buzlu nane çayı ve hurmayla çıkageliyor. "Sanki senin için yapılmış gibi duruyor."

"Bu çok güzel." Emin olamayarak elbiseye bakıyorum. Çok narin görünüyor.

"Hadi." Salma beni deneme kabinine doğru itiyor. "Sen onu denerken ben de biraz *chebakia* alacağım."

Salma geri döndüğünde kendimi kraliçe gibi hissediyorum. Aya ellerime kına yakarken ben tatlı nane çayımı yudumluyorum. Elbise tenimi ürpertiyor ve boncuklar ışıkta çiğ damlaları gibi gözüküyor.

"Çok farklı görünüyorsun." Salma bana çiçek şeklindeki susamlı kurabiyelerden verirken gülümsüyor. "O elbiseyi almalısın."

Salma'nın kararına katılmak çok kolay. Baba için de bir eşarp seçiyorum; üzerinde kocaman kırmızı çiçekler ve altın rengi uzun püsküllleri olan siyah bir tane. O ölülerle dans ederken çiçeklerin dalgalandığını hayal edince yüzüme bir gülümseme oturuyor.

Elbise ve eşarbın parasını ödüyorum ve eski elbiselerimi eve götürmek üzere toparlarken Salma onları yakmaktan başka çare olmadığını söylüyor. Göğsüm sıkışıyor ama bu duyguyu uzaklaştırıyorum ve eski kıyafetlerimi Aya'ya bırakıyorum.

Sonraki birkaç saat büyülü bir bulanıklık gibi geçiyor. Pazarın enerjisiyle Baba'nın gitmiş olduğunu ve sıradaki Muhafız olma durumumu neredeyse unutuyorum. Farklı bir insan gibi görünmemin yanı sıra farklı bir insanmış gibi de *hissediyorum*. Fakat çok geçmeden güneş tentelerin altına doğru batarak tezgâhları koyu turuncu bir renge boyuyor. Tüm gün boyunca evden uzakta olduğumu fark ettiğimde kalbim deli gibi çarpmaya başlıyor. Benji açlıktan ölecek.

"Gitmem gerekiyor," diyorum, hayatımın gerçekleri etrafımı sararken kendimi bunalmış ve boğulmuş hissediyorum. "Bana etrafı gezdirdiğin için teşekkürler."

"Rica ederim." Salma gülümsüyor. "Sana uğrama konusunda endişeliydim ama keyifliydi. Ayrıca yeni kıyafetlerinle çok güzel görünüyorsun."

Yanaklarım yanıyor. Bu sabah arkadaşıyla birlikte benim cadı gibi göründüğümü düşünüyorlardı ama şimdi bana güzel olduğumu söylüyor. Ölü olsam ve bir tür Yaga olsam da normal, yaşayan bir kız gibi görünebileceğimi bilmek iyi hissettiriyor. Evin yakınlarındayken olsa bile.

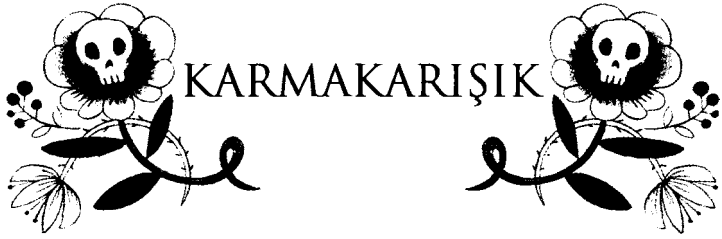
"Bahse varım ki Lamya seni tanıyamazdı." Salma'nın gözleri aydınlanıyor. "Tanıyıp tanıyamayacağını görmek için neden yarın *riad*'ıma gelmiyorsun?

"*Riad* mı?"

"Benim geleneksel tarzdaki evim. Ortasında bir bahçe var. Havuzla birlikte." Salma bana yaklaşıp pazarın sonundaki büyük, renkli evlerden oluşan bir sırayı işaret ediyor. "Ben pembe olanda yaşıyorum. Lamya kahvaltıdan sonra uğrayacak. Sen de gelir misin?"

Ağzım açık kalıyor. Yaşayanlarla dolu normal bir eve davet edildiğime inanamıyorum. Kendimi bildim bileli hayalini kurduğum bir şey bu. Ama nasıl gidebilirim ki? Bu gece neler olacağı ya da kendimi yarın nerede bulacağım hakkında hiçbir fikrim yok.

Yine de hayır diyemiyorum. "Gelebilirsem gelirim." Başımı sallayıp gülümsüyorum ve sonra da sokaklardan geçip kendi evime doğru koşuyorum. İçim garip bir suçluluk duygusuyla doluyor çünkü kendimi bir şeyleri hayal etmekten alıkoyamıyorum: Bu gece Baba'yı Geçit'ten kurtarabilirsem o ve ev o kadar minnettar olur ki Salma'nın geleneksel evini ziyaret etmeme memnuniyetle izin verirler. Belki de en sonunda bir Muhafız olmayı ne kadar istemediğimi fark ederler ve tüm hayatım değişir. Eve hâlâ bağlı olurum ama belki daha fazla özgürlük kazanırım – çitlerin ötesini mümkün olduğunca keşfetmek, yaşayanlarla arkadaşlıklar kurabilmek ve hatta belki de kendi geleceğimi şekillendirebilmek. Ölü olduğumu öğrendiğimden bu yana ilk kez gülümsemem artıyor ve mutlu olduğum bir geleceği hayal ediyorum.

Henüz evi bile görmeden önce Benji'nin yemek için çaresizce sızlanışlarını duyuyorum. Göğsüme bir suçluluk duygusu saplanıyor. Pencerelerin kaşları çatılmış ifadesini ve iskelet deposunun yanındaki dağınıklığı görmezden gelmeye çalışarak verandaya doğru sendeliyorum.

Ben pazarda normal, yaşayan bir kız gibi gezinirken Benji acıkmış, ev dökülmüş ve kimse rehberlik için hazırlık yapmamıştı. Büyük döngü muhtemelen kontrolden çıkıyor ve ölü ruhlar muhtemelen solup gidiyorlardı. Hepsi benim yüzümden. Suçluluk duygusu, bir şeyler yanlış gitmeden kendime ayırabileceğim birkaç saatim olmaması karşısında öfke ve hayal kırıklığına dönüşüyor.

Benji, ben ön kapıyı açar açmaz bacaklarıma doğru fırlıyor ve Jack de sanki yüz yıldır yokmuşum gibi feryat edip gaklayarak bana doğru atılıyor. "Sorun yok!" Kendimi korumak için kollarımı kaldırıyorum ama Jack onlara çarpıp kollarıma ve omuzlarıma sürtünüyor. Pençeleri yeni elbi-

semi yakalıyor ve ince, narin ipliklerini çekiyor. Gagasıyla kulağıma biraz yiyecek sokuşturmaya çalışıyor ama gagası yeni eşarbıma takılıyor ve yeşil kumaşın üstüne kırmızı ve yumuşak bir şeyin damladığını görüyorum.

"Git şuradan!" Elimden geldiğince sert bir şekilde onu itiyorum. Delirmiş gibi kanatlarını çırpıyor, havada dönüyor ve bir gürültü koparak sert bir şekilde yere iniyor. Eşarbıma ve elbiseme bakıyorum. İkisi de bir tür kırmızı sosla lekelenmiş ve elbisemin omzunda ipleri kaçmış bir yer var. "Aptal kuş!" diye bağırıyorum. "Seni aptal, beceriksiz, aptal kuş!" Ağzımdan çıkar çıkmaz söylediklerimden pişman oluyorum ama artık çok geç, onları geri alamam.

Jack başını yana eğiyor; gümüş rengi gözleri şok içinde bana bakıyor ve sonra öfkeyle gaklayıp topallayarak arka kapıdan dışarıya fırlıyor.

"Özür dilerim, Jack!" diye sesleniyorum ona ama o hiç arkasına bakmadan uzaklaşıyor. Benji'yi kucağıma alıyorum ve ateş yakıp üzerine çaydanlığı yerleştirirken Benji'nin kulağına özürler fısıldıyorum. Su ısınana kadar parmaklarımı yalıyor ve alçak sesle mızmızlanıyor. Sonra ona bir şişe veriyorum ve sütü midesine indirirken yumuşak kürkünü okşuyorum. Karnı dolunca uykuya dalıyor ve ben de onu yer minderime taşıyorum.

Eski kıyafetlerimden birini giyip yeni olanı bir kova suyun içine bırakıyorum. Ev sessiz. Çok sessiz. Dışarı çıkıp Jack'e sesleniyorum ama gelmiyor. *Kasha* yapıp yarım kâse

dolusu lapayla verandada oturduğumda ve ona özel olan ıslıklardan birini çaldığımda bile.

Günbatımının kehribar rengi, koyu mavi bir alaca karanlığa dönüşüyor ve ben tam Yaşlı Yaga'nın evine gitmek üzereyken iskelet deposundan kemikler yuvarlanıyor.

"Çiti kurmamı mı istiyorsun?" diyorum, başımı kaldırıp verandanın çatısına bakarken. Ev başını sallayınca sızlanıyorum. Benim girme ihtimalime karşı evin Geçit'i açmayacağını biliyorum, bu nedenle benden çiti kurmamı istemesinin tek sebebi yaşayanları dışarıda tutmak. Bugün Salma'yla dışarı çıktığım için bana kızgın ve arkadaş edinmemi engellemek istiyor. "Geri döndüğümde yaparım," deyiveriyorum.

Ev, ayağa kalkıp bacaklarını esnetirken gıcırdıyor.

"Hayır!" diye bağırıyorum. "Lütfen! Bu gece yine gidip Yaşlı Yaga'yı görmem gerek. Bana yardım edecek... Bana Baba ve rehberlik hakkında bir şeyler açıklayacak ve..." Kalbim çarpıyor. Ev şu anda başka bir yere gidemez, Baba'yı eve geri getirmeye bu kadar yaklaşmışken olmaz. "Geri döndüğümde çiti kuracağım, söz veriyorum!"

Ev yeniden oturur konuma geçerken pencereler şüpheyle bana bakıyor. İskelet deposunun yanındaki çatlak daha da genişliyor ve kendi kalbimde de bir çatlak hissedince nefessiz kalıyorum. Ahşap parçaları tozlu zemine dökülüyor ve damarlarımda buz gibi bir rüzgâr esiyor.

Bu duygu geçene kadar gözlerimi kırpıştırarak nefes alıp veriyorum ve sonra da şalımı göğsüme doğru sıkıca çekip karmaşanın ötesine doğru bakıyorum. "Çok gecikmem." Verandadan inerken elimi korkulukta gezdiriyorum. "Benji'ye göz kulak ol. Ayrıca Jack'i de kolla." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve kendime bu gece Baba'yı bulacağımı hatırlatıyorum. Ve sonra birlikte her şeyi çözeceğiz.

Yaşlı Yaga'nın evine koşup perdeleri geçiyorum ve tezgâhını süsleyen kafataslarına bakıyorum. Rehberlik için aydınlatılmamışlar ama hava neredeyse kararmak üzere, bu yüzden kısa süre içinde aydınlatılacaklarından eminim.

"Marinka." Evinin kapısı açılır açılmaz Yaşlı Yaga beni içeri davet ediyor. "Bu gece nasıl hissediyorsun?"

"İyi. Ölülere rehberlik etmeye hazırım."

"Evin nasıl?" diye soruyor.

"İyi." Masaya bakıyorum ve yalnızca ekmekle salata olduğu için şaşırıyorum. Bir rehberlik için pek de ziyafet sayılmaz.

"Peki ya Jack?"

"Jack'i hatırlıyor musun?"

"Elbette. Onu ilk kez buraya getirdiğin zaman sadece bir yavruydu ve senin şalının içinde kıvrılıp yatıyordu. Onunla tıpkı bir evin kendi Yaga'sıyla ilgilenmesi gibi ilgilendin."

"Bugünlerde daha az bakıma ihtiyacı var."

"Ama hâlâ birbirinize göz kulak oluyorsunuz, değil mi?" Yaga bana bir sandalye gösteriyor ve biraz ekmek dilimliyor.

Başımı sallayınca Jack'i itip uzaklaştırmış olmanın pişmanlığı yeni bir dalga halinde içime doluyor.

"Kargalar çok akıllı ve sosyal hayvanlardır. Ben senin yaşındayken Bozkırlar'da kuzgunları ve kurtları izlerdim. Kuzgunlar kurtları avlara doğru yönlendirir ve kurtlar da kuzgunların kendi yemeklerinden almalarına izin verirdi."

Tabağıma biraz salata koyuyorum ve Yaşlı Yaga'nın ölüleri çağırmak için kafataslarını ne zaman ışıklandıracağını merak ederek kapıya doğru bakıyorum.

"Birlikte oyunlar da oynarlardı. Kuzgunlar kurtların kuyruklarını çeker, kurtlar da onları kovalarlardı. Hepsinin bir eğlence olduğunu anlamam biraz uzun sürmüştü." Yaşlı Yaga kıkırdıyor. "Sen hâlâ evinle oyunlar oynuyor musun?"

"Efendim?" Bana bir soru sorduğunu fark ettiğimde bakışım yine masaya dönüyor.

"Evinle oyunlar oynar mısın, diyorum. Saklambaç. Elim sende. Dil balığına rehberlik etme."

Oyun isimleri neredeyse unutulmuş anıları zihnime getiriyor. Evle ormanda saklambaç oynardık. Evin ağaçlara tırmanabileceğini ve dökülmüş yaprakların arasında sessizce sürünebileceğini bu şekilde öğrenmiştim.

Elim sende de oynardık. Evin ayakları arkamdan gümbür gümbür ederken gece yarısı çimenliklerde koşturduğumu

hatırlıyorum. Kalbim o kadar hızlı çarpardı ki tüm bedenim titrerdi ve boğazım ağrıyana kadar neşe içinde çığlık atardım.

Artık daha fazla koşamayacak kadar yorulduğumda ev beni kocaman tavuk bacaklarından biriyle yakalar ve sırtına oturmam için çatısına atardı. Bacaya tutunmuş haldeyken, ciğerlerim gülmekten patlayacakmış gibi hissedene kadar yerimde hoplayıp dururdum.

"Evle yıllardır oyun oynamadık." Anıları uzaklaştırıp yerimde dikleşiyorum. "Artık neredeyse on üç yaşındayım." Ama bu kelimeler, kendimi büyümüş hissettirmek yerine kaybolmuş küçük bir çocuk gibi hissetmeme neden oluyorlar.

"Çok yazık." Yaşlı Yaga piposunu odaya doğru sallıyor. "Evimle ben bu tepeler kadar yaşlıyız ama yine de birlikte sürekli oyunlar oynuyoruz. Elimsende değil tabii." Kıkırdıyor. "Bir sümüklü böceğin bir kaplumbağayı yakalamaya çalışması gibi olurdu bu. Ama üçtaş oynuyoruz ve... Sıkı dur... KARMAKARIŞIK oynuyoruz!"

Ben bir şeylere tutunma fırsatı bulamadan tüm ev yan yatıyor. Mobilyalar da bizimle birlikte zeminde kayıyor. Benim gözlerim dehşet içinde açılıyor ama raflardaki eşyalar arka tarafında gürültüyle devrilirken Yaşlı Yaga'nın sakince piposunu doldurduğunu görüyorum.

"Neler oluyor?" diye bağırıyorum, sandalyem duvara çarparken şömine rafına tutunmaya çalışarak. Yerde duran her şey şimdi duvara doğru yığılıyor ve ev dönmeye devam

ediyor. Başka bir devrilme noktasına geldiğimizde ve duvardan kayıp tavana doğru yalpalarken midem altüst oluyor.

"KARMAKARIŞIK!" diye ciyaklıyor Yaşlı Yaga, sandalyesini kendisine doğru çekip kahkahalarla sarsılırken. Aynısını yapmaya çalışıyorum ama yüzüm duvara yapışmış halde ve bacaklarım da masanın altına sıkışmış. "Ev dönüp dururken dik durman gerekiyor," diye bağırıyor Yaşlı Yaga.

Tavana çarpıyorum ve bir dizi sandalye bacağının altında tepetaklak duruyorum (Teknik olarak tepetaklak olan ev sanırım, bu yüzden aslında benim hâlâ dik durup durmadığımı merak ediyorum.).

"Kaybettin!" diye bağırıyor Yaşlı Yaga, mucizevi bir şekilde tavanda dik halde duran sandalyesinden ışıldayan bir yüzle.

"Bu ne saçma bir oyun. Tüm bu kargaşaya bir bak." Bu yıkıntıdan öfkeli ve telaşlanmış halde sürünerek çıkarken kalbim çarpıyor. Yaşlı Yaga gülüyor ve bu iyice sinirlenmeme sebep oluyor. Kaşlarımı çatıp bir çatı kirişine oturarak nefesimi düzene sokmaya çalışıyorum.

Yaşlı Yaga piposunu yakıp açık pencereye doğru gidiyor. "Gel de bak." Uzanıp gökyüzünü gösteriyor. Evin bacakları dimdik duruyor ve ayak parmakları yıldızların ışığında kıpırdanıyor.

"Benim evim bugünlerde hızlıca yürüyemiyor ya da uzağa gidemiyor," diyerek içini çekiyor Yaşlı Yaga. "Bence eninde

sonunda tamamen hareketsiz hale gelecek ama hâlâ Samanyolu üzerinde dans etmeyi seviyor."

Boynumun arka tarafındaki tüyler dikiliyor ve omurgamdan aşağıya doğru bir ürperti iniyor. "Artık hareket edemediğinde evine ne olacak?"

"Her şey büyük döngünün bir parçasıdır," diyerek omuz silkiyor Yaşlı Yaga. "Hepimiz eninde sonunda yıldızlara döneceğiz."

Baba'yı düşünüp neden burada olduğumu hatırlıyorum. "Artık ölülere rehberlik etmeye hazır mıyız?"

Yaşlı Yaga bana doğru yandan bakışlar atıyor. "Benim evim yaşlı. Çok eski. Yaşamı boyunca yeteri kadar ölüye rehberlik etti. Daha genç bir ev, yıllar önce rehberlik edici olarak onun yerini aldı."

"Ne demek istiyorsun?"

"Benim evim emekli oldu. Biz artık ölülere rehberlik etmiyoruz."

"Ama bana rehberlik etme konusunda yardımcı olacağını söylemiştin!" Nefesimi tutuyorum çünkü bu geceye dair bütün umutlarım yerle bir oluyor.

"*Senin* rehberlik etme işin konusunda yardımcı olacağımı söyledim. *Borsch* pişirmen, *kvass* hazırlaman ya da ölüm yolculuğu kelimelerini öğrenmene yardımcı olabilirim."

"Bunların hepsini biliyorum ben," diye patladım. "Sadece Geçit'i kendi başıma nasıl açıp kapayacağımı öğrenmem gerekiyor."

Yaşlı Yaga piposunu tüttürerek düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Evinle bir bağ kurarsan o zaman Geçit'in üzerinde de daha fazla kontrole sahip olursun."

"Bunu nasıl yapacağım?"

"Zaman ve sabırla." Yaşlı Yaga, evi bu kez doğrulmak için yavaş ve sakince dönerken beni duvarlardan aşağı ve zemine doğru çekiyor.

Tenim öfkeyle karıncalanıyor. Benim zamanım ya da sabrım yok. Baba'yı hemen geri getirmem gerekiyor. Ev parçalanıyor ve ölü ruhlar solup gidiyor. Hepsi de benim yüzümden. "Başka bir yolu yok mu?" diye soruyorum. "Hızlıca bağ kurmamıza yardımcı olacak bir şeyler."

"Eh, Bağlanma Seremonisi var." Yaşlı Yaga'nın gözleri ışıldıyor. "Bu eve bağlandığım zaman bizim seremonimizi hatırlıyorum. Bir Yaga'nın hayatındaki eşsiz anlardan biridir bu. Ve parti–"

"Parti? Seremoni? Baba bana hiçbir seremoniden bahsetmedi." Kaşlarımı çatıyorum. Baba'ya yeniden öfkeli hissetmek istemiyorum ama bana bundan bahsetmiş olmalıydı.

"Belki de sürpriz olarak saklıyordu," deyip omuz silkiyor, Yaşlı Yaga. "Vaktin gelene kadar bilmene gerek olmayan bir şey gibi. Gittiğim son seremoniden bazı fotoğraflar var elimde." Odada dönüyor, ters dönmüş mobilyaların etrafına saçılmış kâğıtlarına bakıp gülüyor. "Onları bulmak için biraz etrafı toparlamam gerekecek. Sana her şeyi yarın gece anlatsam nasıl olur?"

"Şu anda ortalığı temizlemene yardımcı olabilirim," diye öneriyorum, seremoni hakkında bir şeyler öğrenmeye can atarak.

"Ah, merak etme." Yaşlı Yaga bir el hareketiyle dağınıklığı başından savıyor. "Evini kontrol etmeli ve biraz uyumalısın. Yarın görüşürüz."

Kapı ardına kadar açılıyor ve başka bir şey diyemeden kendimi dışarıda buluyorum. Tezgâhın üzerindeki kafatasları sessizce bana gülüyor gibi gözüküyorlar, ağız kısımları alaycı bir gülüşle kıvrılmışlar. Yanlarından hışımla geçip pazarın karanlığına doğru ilerliyorum. O kadar gergin haldeyim ki kandırıldığım ya da aldatıldığım düşüncesini zihnimden uzaklaştıramıyorum. Baba'yı bu gece eve getirmek istemiştim. İyice uzaklaşırsa ne olacak? Ya artık çok geçse? Ya tamamen gitmişse?

Bu düşünceyi uzaklaştırıyorum ve gökyüzüne doğru bakıyorum. Kopkoyu mavi bir gökyüzü var, Samanyolu Kemeri en batıdan en doğuya kadar uzanan parlak ve ışıltılı bir bulut kümesi gibi gözüküyor. Derin bir nefes alıp sırtımı dikleştiriyorum. Baba'nın ne kadar uzaklara gitmiş olduğu önemli değil. Onu eve geri getirmenin bir yolunu bulacağım. Bulmak zorundayım. Sadece kendimi ve evi kurtarmak için değil, yıldızlara gidemedikleri için solup gitme tehlikesiyle karşı karşıya olan tüm ölüleri de kurtarmak için. Tüm Yaga evlerinin de benim yüzümden acı çektiğini düşünmemeye çalışıyorum. Her şey –tüm büyük döngü– benim Baba'yı eve getirebilmeme bağlı.

Döndüğümde ev uyuyor, saçakları sarkık halde ve bacası ses çıkarmadan horluyor. Devasa tavuk ayaklarından biri sundurmanın altından çıkmış ve çiti oluşturan kemikler, açık haldeki kemik deposunun önüne yığılmış: Çiti inşa

edeceğime söz verdiğime ve bunu yapmazsam neler olacağına dair bir anımsatıcı.

İçimi çekip başımı sallıyorum ama kemiklerin yanına diz çöküp çalışmaya başlıyorum. Sözümü tutmazsam ev, ben Bağlanma Seremonisi ve bunun Geçit'i kontrol etmeme nasıl yardımcı olacağı hakkında daha fazla şey öğrenme şansı bulamadan beni gece yarısı uzaklara götürecek.

Çiti eve yakın halde tamamladığımda ve meraklı gözlerden saklamak için çarşaf ve battaniyelerle örttüğümde verandanın basamaklarına oturuyorum ve evin hâlâ uyuyor olduğunu gösteren nefes alış verişini dinliyorum.

Kocaman tavuk ayaklarından biri tam önümde seğiriyor. Ev, koşu yaptığı bir rüya görüyor. Tüm hayatım boyunca nereye gideceğimiz ve orada ne kadar kalacağımızın kontrolü her zaman evde oldu. İskelet deposuna geri dönüyorum, tel rulosunu omzuma atıyorum ve parmaklarım titrerken görevime başlıyorum. Teli evin pençeli parmaklarının her birine doluyorum, tırabzanların demirlerinden geçiriyorum ve boğumlu ahşap ayak bileğinin etrafından sarıp elimden geldiğince geriyorum. Diğer bacağı görene kadar verandanın altında sürünüyorum ve teli üç eklemi arasından dolayıp bir dizin etrafından iki kez döndürmeyi başarıyorum.

Ahşap, tel ve tavuk bacağı karmaşasından, evin yürümek bir tarafa, artık ayağa bile kalkamayacağını bilerek memnun olmuş halde yüzümde kocaman bir gülümsemeyle çıkıyorum. Bu gece, hayatımda ilk defa, yarın aynı yerde uyanacağımı bilerek uykuya dalacağım.

GELENEKSEL EV

Düşündüğüm kadar iyi uyuyamıyorum. Ev gece boyunca inleyip gıcırdıyor. Rahatsız bir şekilde hareket ediyor ve Benji kafası karışmış halde meleyerek yerde kayıyor. Başımı yastığımın altına gömüyorum ve genişleyen çatlağı, duvarın dökülmesini ve ahşap bacakların tele sürtünme seslerini umursamamaya çalışıyorum. Kendi kendime evin iyi olacağını söylüyorum. Rehberlik edilmeyen ölülerin de iyi olacağını. Büyük döngünün de benim yüzümden çökmeyeceğini. Ama işe yaramıyor. Suç ve endişe, tıpkı yükselen bir okyanus gibi midemde dönüp duruyor.

Sabah olduğunda tavan pencerelerindeki üzüntüyü ya da kirişlerdeki hayal kırıklığını göremiyormuşum gibi davranıyorum. Kendimi Benji'yi besleyerek oyalıyorum ve dün gece eve gelmemiş olan Jack'i arıyorum. Her pencereden ona sesleniyorum ama o dönmüyor. Ev ağır ve nefes alması

zor halde gibi geliyor ve göğsümde büyük bir ağırlık hissediyorum. Buradan kaçıp gitmeye ihtiyacım var.

Yeni elbisem ve eşarbım şöminenin önünde kuruyor ve Salma'nın bugün kendi geleneksel evine beni davet ettiğini hatırlıyorum. Bu benim için, gece yeniden Yaşlı Yaga'yı görmeye gidene kadar mükemmel bir dikkat dağıtıcı olur. Elbisedeki hasarı inceliyorum. Leke gitmiş ama omuz kısmının dikilmesi gerekiyor.

Baba'nın dişi kutusu yatak odasında duruyor. Yatağı özenle yapılmış, geceliği katlanmış ve altına sıkıştırılmış aşk romanlarından biriyle birlikte bir köşeye bırakılmış. Baba'nın kitaplarından birini bulup okumak istediğim ilk zamanı hatırlıyorum. Kitabın pek de çocuklara uygun olmadığını söylerken nasıl da yanakları kızarmıştı. Bu anı beni gülümsetiyor ama aynı zamanda üzgün hissetmeme de neden oluyor. Baba'nın bir aile istediğini bilmem artık çok daha fazla anlam kazanıyor. Kendi hayatında da biraz aşk istiyor olmalı. Belki o da tıpkı benim gibi yalnızdı.

Dizlerimin üstüne çöküp dikiş kutusunu tuvalet masasının altından çıkarıyorum. Bir resim çerçevesi kafama düşünce çerçeveyi yerden alıyorum. Kendimi, başparmağımla fotoğraftaki yüzü okşarken buluyorum. Kucağında bebek halimle beni tutan Baba'nın fotoğrafı bu. Kocaman gülümsüyor ve gözleri gururla parıldıyor. Duygular içime akın ediyor: özlem, üzüntü, suçluluk, umut ve sonra da öfke, kızgınlık ve gerginlik.

Nina'yı Geçit'ten uzak tuttuğum için kendime kızgınım ama Baba'ya da kızgınım. Neden benimle kalmak yerine Nina'ya yardım etmeyi seçti? Ölülere rehberlik etmek onun için benim büyükannem olmasından daha mı önemliydi?

Fotoğrafı masanın üzerine yüzüstü kapatıyorum ve dikiş kutusunu alıp bir hışımla yatak odasından çıkıyorum.

Elbisemi onarırken ellerim titriyor. Evden çıkıp giderken bile titremeye devam ediyorlar ve soluklaşıp bir esintiyle uçup gideceğimden endişelenerek onları yumruk yapıyorum. Ama güneş tam tepedeyken, hâlâ canlı halde Salma'nın geleneksel evine ulaşıyorum. Rahatlamış halde nefes vererek kapının üzerine süslü bir şekilde oyulmuş devasa halkayı kaldırıyorum ve kapıyı iki kez çalıyorum.

Bir hizmetçi kapıyı açıp beni serin ve karanlık haldeki bir odadan güneşin parıldadığı devasa bir avluya çıkarıyor. Zemin, karmaşık desenlerde çok renkli minik karolarla kaplı. Basamaklar derin ve oval şekilli bir havuza doğru iniyor ve bir fıskiye, arkasındaki havaya doğru su fışkırtıyor.

"Marinka," diye sesleniyor Salma. "Gel de biraz yüz."

Altındaki fayanslar tarafından parlak bir kobalt maviye boyanmış suya bakıyorum. "Mayom yok."

"Lamya, sen yüzmediğine göre seninkileri ödünç alabilir mi?" Salma, alçak ahşap bir yatakta uzanan bir kıza doğru dönüyor ve onun Salma'yla birlikte benimle dalga geçen kız olduğunu fark ediyorum.

Lamya çantasına uzanıp bana doğru sarı bir mayo fırlatıyor.

Ona teşekkür ettikten sonra etrafta üzerimi değiştirebileceğim bir yer arıyorum.

"Marinka'yı tanıdın mı?" diye soruyor Salma, Lamya'ya ve gülümserken gamzeleri derinleşiyor.

Lamya bana bakıp başını sallıyor. "Hayır, tanımam mı gerekiyor?"

"Eşarplı kız; babamın tezgâhının yanındaki yaşlı kadını ziyarete gelen kız."

Lamya'nın gözleri şaşkınlıkla büyüyor. "Cadı gibi olan kız mı?"

"Artık cadı gibi değil." Salma, zaferle gülümsüyor. "Onu, Aya'nın tezgâhına götürdüm."

Yanaklarım kızarmış ve telaşlanmış halde, kızların konuşmalarından ve üzerimi değiştirecek kapalı bir yer olmadığı gerçeğinden utanarak, mayoyu elbisemin altına giyiyorum.

Salma dirseklerini havuzun kenarına yaslıyor ve kaşları derince çatılarak omzuma bakıyor.

Onun bakışını takip ederken kalbim çarpıyor. Bir tarafımın solmuş ya da tamamen yok olmuş olabileceği düşüncesi korkunç.

"O bir yırtık mı?" diye soruyor.

Rahatlayarak bir nefes veriyorum. Bedenim iyi halde. Sadece elbisem yırtılmış. "Kargam pençeleriyle yaptı. Onarmaya çalıştım ama dikiş konusunda pek iyi değilim."

"Kargan mı?" Lamya'nın dudakları aşağı doğru bükülüyor. "Evcil bir kargan mı var?"

Başımı sallıyorum. "Onu bir yavruyken alıp büyüttüm."

"Çirkin kuşlar." Lamya çantasından küçük bir şişe çıkarıp ince bir fırçayla tırnaklarına turuncu kıvrımlar çizmeye başlıyor. "Açgözlüler ve her zaman ruhsuz ve öfkeli sesler çıkarıyorlar. Ötücü kuşlar çok daha iyi evcil hayvanlar olurlar. Salma'nın kanaryalarını gördün mü?"

Köşedeki kubbeli kafeste duran rengârenk kuşlara bakıyorum. "Çok tatlılar." Çenemi sıkıyorum. Lamya'ya karşı çıkmak istemiyorum ama neden bahsettiğini bilmiyor. Kargalar, güzel ve cömerttirler ve binlerce farklı sesle iletişim kuracak kadar da zekidirler. Ayrıca yanımda kalması için Jack'i bir kafeste tutmama da gerek yok. Onu düşünürken kalbim ağrıyor. Bir an önce eve dönmesini istiyorum.

"Çok solgun ve zayıfsın." Ben elbisemi çıkarırken Salma bacaklarıma bakıyor.

"İskelet gibi," diyor Lamya, kıs kıs gülerek.

Göğsüm sıkışıyor ve nefes almakta zorlanıyorum. Lamya, gerçeğe çok yaklaşmış durumda.

"Hoş değil, Lamya." Salma ona doğru su sıçratıyor. "Onu umursama, Marinka. Sabahtan beri huysuzluk edip duruyor."

"Sen başlattın," diye homurdanıyor Lamya ve sırtüstü uzanıp güneş ışığına doğru gözlerini kapatıyor.

Salma gözlerini deviriyor. "Hadi ama Marinka. O topu da suya getir." Başıyla köşede duran kocaman bir çizgili topu işaret ediyor.

Topu havuza götürüp bacaklarımı suya sokuyorum ama onlara bakınca iskelet kemiklerinden başka bir şey göremiyorum artık. Ama su mükemmel, serin ve ferahlatıcı. Bu yüzden kendimi biraz daha iyi hissediyorum. "Hazır mısın?" diye soruyorum, topu Salma'ya fırlatmak üzere kaldırırken.

Topu yakalama oyunu oynuyoruz ve sonra da kimin elinde topla en derine dalabileceğini görmek için sırayla suya dalıyoruz. Hiçbirimiz pek derine dalmayı başaramıyor, o yüzden en sonunda kahkahalara boğuluyoruz. Kurbağalama yüzerken ben onu yeniyorum ama o da beni yüzüstü kulaç atarak yüzmede yeniyor. Nefes nefese kalmış halde sırtüstü uzanıp gökyüzünü seyrediyoruz. Bir leylek havuza doğru süzülüyor, bizi görüyor ve tekrar havalanıyor. Salma bana leyleklerin bazen akşamları havuza geldiğini ama kendisinin onları kovaladığını çünkü etrafı dağıttıklarını söylüyor.

Hizmetçi bize tatlı ve meyveli içecekler ile bala bulanmış bir tür gözenekli pankek olan *beghrir* getiriyor. Lamya yemek yedikten sonra daha mutlu görünüyor ve kendi tırnaklarıyla uyumlu olsunlar diye benim tırnaklarımı da boyamayı öneriyor. Tırnaklarımın kısalığı ve ellerimin sertliği hakkında yorumlar yapıyor ama bana tenimi yumuşatacağını söylediği kokulu bir krem veriyor. Kibarlık yapmaya çalıştığını düşünüyorum.

Kızlarla vakit geçirmek garip. Konuştukları her şeyi anlamıyorum ve kendimi de tam olarak buraya ait hissetmiyorum ama yeterli zamanım olursa onları çözebileceğimi düşünüyorum. Ve bunu yapmak da istiyorum. Bunu o kadar çok hayal ettim ki en sonunda ne yaptıklarını keşfetmek ve nasıl arkadaş edindiklerini anlamak istediğim yaşayanlarla birlikteyim.

"Pazardaki yaşlı cadıya niye gidiyorsun?" diye soruyor Lamya aniden ve arkadaşlıkla ilgili düşüncelerimden beni çekip alıyor.

"O bir cadı değil." Ellerimi Lamya'nın ellerinden çekiyorum.

"Masalcı Hamza, geceleri onun evine giren insanlar gördüğünü ama o insanların bir daha dışarı çıkmadığını söylüyor. Yaşlı kadının onları yediğini söylüyor."

Salma kıkırdıyor. "Ona bu yüzden masalcı diyorlar, Lamya."

"Masalların içinde her zaman gerçeklik payı vardır." Lamya öne doğru uzanarak, "Büyükannem o evin etrafında kara büyü hissettiğini söylüyor ve onun böyle bir yeteneği olduğunu biliyorsun, Salma," diye fısıldıyor.

Oturduğum yerde büzülüyorum. Daha önce de böyle şeyler duymuştum. Evimizin köylerin ya da kasabaların sınırları içinde bir yerlere oturduğu zamanlarda yaşayanlardan oluşan küçük gruplar çite kadar yaklaşırdı. Yetişkinler, sanki kendilerini korumak istiyorlarmış gibi garip el hareketleri

yaparak çabucak uzaklaşırdı. Çocuklarsa, bir an için Baba'yı görebilmek amacıyla daha da yaklaşmaları için birbirlerini kışkırtırlardı.

Tabii ona Baba demezlerdi. Ona zalimce lakaplar takarlar ve berbat şeyler yaptığını söylerlerdi. Yaşayanların neden Yagalar hakkında yalanlar uydurduğunu ve neden korktuklarını anlamıyorum. Bu çok aptalca. Günün birinde bir Yaga'ya ve hoş karşılanmaya ihtiyaçları olacak. Rehberliğe ihtiyacı olan ölüleri düşününce kaşlarımı çatıyorum. Sadece birinin bile benim yüzümden solup gitmesi düşüncesi midemi bulandırıyor.

"Yaşlı kadın çok garip biri," diyerek başını sallıyor Salma ve *beghrir*'den başka bir parçayı ağzına tıkıştırıyor.

"Ne satıyor ki zaten?" diye soruyor Lamya. "Ayrıca müşterilerinin hepsi neden tıpkı onun gibi cadıya benziyorlar?"

"Geleneksel içecekler satıyor." İçimi çekiyorum. "Ve müşterilerinin çoğu geleneksel kıyafetler giyiyorlar. O bir cadı değil ve garip biri de değil." Elbisemi alıp üzerimi değiştirmeye başlıyorum ve buraya ait olmadığım hissi beni bunaltmaya başlıyor.

Salma tırnaklarına doğru üfleyip ayağa fırlıyor. "Hava serinledi. Seninle eve kadar yürüyelim."

"Gerek yok," diyorum, kızların evi görmesini istemeyerek. Tel ve tavuk bacakları yığınını örtülerle örttüm ama yine de garip görünüyor ve eminim ki Salma ya da Lamya bunu sorgular.

"Sorun değil." Salma gülümsüyor. "Babama toparlanması için yardım edeceğimi söylemiştim zaten."

Kızlarla birlikte Salma'nın babasının tezgâhına kadar yürümeyi istemeden de olsa kabul ediyorum ama oradan sonra tek başıma gideceğimi söylüyorum. Lamya'nın Yaşlı Yaga hakkında söyledikleri yorgun ve kızgın hissetmeme sebep oluyor. Sadece eve gitmek istiyorum.

Güneş batıyor ve havada tozlarla örümcekler uçuşuyor. Satıcılar eşyalarını toparlıyor ve minicik çocuklar tezgâhlardaki satılmamış yiyecekleri almak için yalvarıyorlar. Salma onları görmezden geliyor ve Lamya da onlara doğru iğrenerek bir bakış atıyor.

"Ah, bu Ratty," diyor Lamya, Salma'nın babasının tezgâhının yakınlarında duran küçük bir oğlanı işaret ederek. "Git buradan!" diye bağırıyor. "Buralarda dilenmemen konusunda seni daha önce uyardım."

"Ben dilenmiyorum," diye karşı çıkıyor oğlan. "Akram, ona temizlik için yardım edersem bana biraz *bessara* vereceğini söyledi."

"Ne yaptığın umurumda değil," diyor Lamya. "Sadece benim yakınlarımda yapma. İğrenç bir sokak faresi gibi kokuyorsun."

Salma kıkırdıyor ve çocuğun etrafından geçip gidiyor. Bu esnada ona öyle sert dirsek atıyor ki çocuk yere düşüyor. Oğlan başını kaldırıp ona bakıyor, yüzü kızarmış ve kaşları çatılmış. "Suratı da fareye benziyor, değil mi?" Salma kolunu

benimkine dolayıp oğlanın duyabileceği kadar yüksek sesle fısıldıyor. "Kocaman kulaklar, yusyuvarlak gözler ve fare gibi ön dişler."

Bir şey söylemiyorum ama yerin dibine girmek istiyorum. Salma neden bu kadar kaba davranıyor? Başımı kaldırdığımda Yaşlı Yaga'nın, tezgâhının etrafındaki koyu renkli perdelerin gölgesinden bizi izlediğini fark ediyorum. Utançla arkamı dönüyorum ve yeniden baktığımda Yaşlı Yaga artık yok.

"Gerçekten gitmem gerekiyor." Kolumu Salma'nın kolundan çekiyorum. "Bugün için teşekkürler." Gülümsemeye çalışıyorum ama kendimi kötü hissediyorum.

"Yarın sana uğrarım," diye bağırıyor Salma arkamdan ama midem kasılıyor. Kızların bana karşı bu kadar nazikler-ken diğer insanlara karşı neden bu kadar kaba olduklarını anlamıyorum. O çocuğu itmek çok kötü bir şeydi. Ve onları tanımıyorken Jack ve Yaşlı Yaga hakkında da kabaca şeyler söylediler. Yaşayanlarla arkadaş olmayı bu kadar istedikten sonra onlardan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim artık.

Hayal kırıklığı omzuma bir yük gibi biniyor. Bacaklarım yorgun ve ağırlaşmış haldeyken eve yürüyorum ve kendimi bu sabah olduğumdan daha yalnız hissediyorum. İşlerin daha da kötüye gideceğini düşünmezdim... Ama evi gördüğümde çoktan daha da kötüye gittiklerini fark ediyorum.

GENİŞLEYEN EVREN

Karmaşayı gördüğümde mideme bir bıçak saplanmış gibi oluyor ve nefesim kesiliyor. Çitten çıkan kemikler yere saçılmış, üzerleri toz ve çamurla kaplı. Verandadaki tırabzanlar çatlamış ve kırılmış, alt kısımları da garip bir açıyla bükülmüş. Ev kurtulmak için mücadele etmiş ve en kötüsü de tel, tavuk bacaklarını keserek ahşabı yarıp parçalamış.

Teli çözmeye çalışarak etrafta koşuştururken yanaklarımdan yaşlar süzülüyor. "Özür dilerim, çok özür dilerim." Teli ayak parmaklarından ve bileklerinden çıkarmaya çalışırken kendi hıçkırığımı duyuyorum. Ama tel çok derine batmış ve ayak bileklerinden birindeki derin yarık kan kırmızısı bir sıvıyla dolu. Pes ediyorum ve tel makasını bulana kadar iskelet deposunun altını üstüne getiriyorum.

Biraz zaman alıyor ama en nihayetinde her yer kesilmiş tel parçalarıyla doluyor ve ev de özgür kalıyor. Ne yapacağımı bilemez halde hasarı inceliyorum. Geçmişte benim için

oturakları, oyun kalelerini ve gizli kapıları yoktan var etmesi gibi kendi kendini iyileştirip iyileştiremeyeceğini merak ediyorum. Yoksa iyileşmek için yardıma mı ihtiyacı olacak? Suçluluk nedeniyle boğazım düğümleniyor. Baba benim eve göz kulak olacağıma inanmıştı ama benim yaptığıma bakın. Ev daha önce hiç bu kadar hasar almamıştır.

Jack omzuma konuyor, kanadı kulağıma çarpıyor ve pençeleri de elbisemi deliyor. "Ah, Jack." Uzanıp onu öpüyorum ve boynunu okşuyorum. "Geldiğin için çok mutluyum. Daha önce olanlar için de özür dilerim." Kuru ve kaşındıran bir şeyi kulağıma sokuşturuyor ve ben de bu şeyi elime alıyorum. Kocaman bir ezilmiş böcek. "Teşekkür ederim," deyip gülümsüyorum ve yanaklarımdan yine yaşlar akıyor. Böceği cebime sokmaya çalışıyorum ama yeni elbisemde hiç cep yok. Birden önlüğümü özlüyorum, eski rahat kıyafetimi ve Baba'nın eşarbını.

"Hadi gel." Hafifçe koluma dokunuyorum ve Jack sarsak halde dirseğime kadar ilerliyor. "Hadi evi onaralım."

Yaraların üzerine kova kova su döküyorum ve yırtık çarşafları kan gibi sıvı akan iki alanın etrafına sarıyorum – bir bacağın bileğine ve diğer bacağın diz kısmına. Ev gergin halde ve hareket edemiyor ama bir ara dokunuşumdan irkilerek beni kıçüstü yere düşürüyor ve tam düştüğüm anda kahkahasını bastırmaya çalışarak sarsıldığından eminim. Midemde düğüm düğüm olmuş endişe, evin iyi olabileceği düşüncesiyle biraz olsun hafifliyor.

Yaraların temiz ve pansumanlı olduğundan emin olduktan sonra kesik telleri ortadan kaldırıp kemikleri düzgün bir şekilde iskelet deposuna dolduruyorum. Bu gece Yaşlı Yaga'yı ziyaret etmem gerektiği için çitleri yeniden inşa edecek vaktim yok ama geri döndüğümde bunu yapacağıma dair kendime söz veriyorum.

Bir ateş yakıyorum ve Benji'nin sütü için biraz su ısıtıyorum. Yemek yiyene kadar etrafta hoplayıp zıplıyor ve sonra da Baba'nın sandalyesinin ayak ucundaki mindere kıvrılıp uyuyakalıyor. Jack ise omzumda oturmaya devam ediyor. Ona bir *tushonka* konservesinden haşlanmış et uzatıyorum ve gittiğinden beri yaşananları anlatıyorum.

Evi bağladığımı ve Yaşlı Yaga'yı ziyaret ederek evindeki Geçit'i geçmeye çalıştığımı itiraf ettiğimde beni sessizce dinliyor. Yaga'nın evinin tepetaklak olduğunu anlatırken, o zaman bu durum beni sinirlendirmiş olsa da şimdi güldüğümü fark ediyorum ve Jack de karşılığında kulağımın içine doğru kıkırdıyor.

Geleneksel evdeki kızları açıklamaya çalışıyorum; havuzda oynamanın ne kadar eğlenceli ve onları konuşurken dinlemeninse ne kadar ilginç olduğunu ama aynı zamanda bana karşı nazik davransalar da kırıcı ve kaba şeyler söylemelerinin ne kadar kafa karıştırıcı olduğunu anlatıyorum. Jack'e, Lamya'nın Yaşlı Yaga'ya uğursuz cadı dediğini ve Salma'nın da pazarda bir oğlanı itip yere düşürdüğünü söylüyorum.

Jack gaklayınca ben de onu yere ittiğimi ve hakaretler ettiğimi, evi de bağlayarak canını yaktığımı hatırlıyorum.

Kızlar kadar kaba olduğuma dair bu can yakıcı duyguyu görmezden gelmeye çalışarak içimi çekiyorum.

Son olarak da Jack'e Bağlanma Seremonisi'nden ve Geçit'i kontrol etmemi nasıl sağlayabileceğimden bahsediyorum. Sonra da onu at kılından battaniyemle birlikte Baba'nın sandalyesine oturtuyorum ve ben Yaşlı Yaga'nın evindeyken eve ve Benji'ye göz kulak olmasını istiyorum. Sırtını dönüp uykuya dalmak üzere battaniyenin altına gömülmeden önce başını sallıyor ve gagasını bir an için elime bastırıyor.

Yeni yeşil elbisem, evin tellerini çözmek için yerlerde sürünmekten ve Benji ile Jack'i beslemekten dolayı yırtılıp kirlenmiş halde ama bunu umursamıyorum. Üzerime eski yünlü elbiselerimden birini geçiriyorum ve evden çıkıp geceye karışırken özüme dönmüşüm gibi hissediyorum.

Ev şimdiden biraz daha iyi görünüyor. Verandanın basamakları düzelmiş ve tırabzan tekrar yerine doğru kıvrılırken sessizce gıcırdıyor. Kırık haldeki tırabzanların bazıları yeniden bir araya geliyor ve bacaklardaki kesikler eskisi kadar kötü görünmüyor. Pansumanları kontrol ediyorum ve altlarındaki yaralar hâlâ epey derin olsalar da artık içlerinden sıvı akmıyor.

Ama iskelet deposunun yanındaki çatlak hiç olmadığı kadar kötü durumda. Etrafındaki genişçe bir alan kurumuş ve dökülüyor. Bu bölgenin yanında diz çöküp kaşlarımı çatıyorum. "Bunu neden onaramıyorsun?" diye fısıldıyorum, bir elimi ağrımasını durdurmaya çalışarak kalbimin üzerine koyarak.

Ev cevap vermiyor ama ben zaten cevabı biliyorum. Baba'nın düzgünce bir rehberlik gecesi düzenlemesinin üzerinden dört gece geçti – ve evin ölülere rehberlik yapacak birisine ihtiyacı var. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve kendi kendime bu kişi olmak zorunda olmadığımı söylüyorum. "Baba'yı eve getireceğim," diye mırıldanıyorum ve ev ya da herhangi bir şey daha da kötüleşmeden önce Geçit'i açıp onu geri getirmenin bir yolunu bulacağıma inanmış halde Yaşlı Yaga'nın evine doğru yürüyorum.

Etraf karanlık ama hava sıcak ve havada kısa süre önce toplanmış yemek tezgâhlarından gelen tatlı bir koku var. Yaşlı Yaga'nın evinin dışındaki kafatasları bu akşam dost canlısı bir gülümsemeyle beni karşılıyor gibi görünüyorlar ve önümdeki kapı açılarak gece havasına parlak bir şömine ateşi ışığı yayıyor.

"Erişteli sütlü çorba ister misin?" diye soruyor Yaşlı Yaga ve daha ben cevap veremeden masaya iki dolu kâse bırakıyor.

"Teşekkür ederim." Başımı sallayıp karşısına oturuyorum. Ev tertemiz halde, dün geceki karmakarışık oyununun yarattığı kargaşadan eser yok. Kitaplık rafları bile toplu halde ve Yaşlı Yaga'nın bir fotoğraf albümünü masaya bırakmış olduğunu fark ediyorum. "Bağlanma Seremonisi'nin bir resmini buldun mu?" diye sorarken içim beklentiyle titriyor.

Yaşlı Yaga başını sallıyor, gözleri ışıl ışıl. Albümü açıp bana doğru çevirirken en az o da benim kadar heyecanlı görünüyor. "Bu, en son gerçekleşmiş Bağlanma Seremonisi'nden. Natalya adındaki genç bir Yaga içindi." Albüm sayfasının ortasında kocaman bir siyah beyaz fotoğraf var. Onun altında da solgun bir mürekkeple *Yaga Natalya ve onun evi, Bağlanma Seremonisi* yazıyor.

Çok sayıda Yaga grup halinde durmuş, ciddi yüz ifadeleriyle doğrudan kameraya bakıyor. Arkaplanda en azından on beş Yaga evi gözüküyor; bazıları krallar gibi poz vermiş, diğerleri bir bacaklarının üzerinde duruyor ve bulanık haldeki ikisi de yanlış anda havaya zıplamışlar gibi. Ortadaki ev çiçek çelenkleriyle süslenmiş ve verandasında duran genç bir kız gülümsüyor.

"Hiç bu kadar çok Yaga'yı bir arada görmemiştim." Nefessiz kalmış halde fotoğrafa bakıyorum. "Baba, bana seremoniler için bir araya geldiğinizi hiç söylememişti." Baba'nın neden bu toplantılardan hiçbirine beni götürmediğini merak ederken kaşlarım çatılıyor. Daha fazla Yaga tanısaydım belki de kendimi bu kadar yalnız hissetmezdim.

"Baba'n belki de pek sık gerçekleşmeyen bir şey için heyecanlanmanı istememiştir. Seremoniler arasında onyıllar hatta yüzyıllar bile olabilir." Yaşlı Yaga, fotoğraftaki yüzlerden birini işaret ediyor. "İşte senin Yaga'n." Parmağını başka bir yüze doğru kaydırıyor. "Bu da benim." Sonra da arkadaki bulanık evlerden birine dokunuyor. "Bu da senin evin olmalı, galiba."

Gösterdiği yüzlere bakıyorum ve hem Baba'yı hem de Yaşlı Yaga'yı tanıyorum. Sonra da fotoğrafın üst köşesine bir tarih çiziktirildiğini fark ediyorum. "Bu nasıl, neredeyse yüz yıl önce olmuş olabilir?" diye soruyorum. "Bu hiç mantıklı değil."

"Yagalar yüzlerce ve hatta binlerce yıl yaşayabilir çünkü evlerimiz bize enerji veriyor, tıpkı yolculuklarında yardımcı olmak için ölülere verdiği enerji gibi."

Yeniden fotoğrafa bakıyorum ve midemin içinde bir öfke dalgası kabarıyor. Baba'nın bütün bunları bana anlatması gerekiyordu.

"Baba'n o an neye ihtiyacın varsa sana onu söylemiş." Yaşlı Yaga aklımı okuyor gibi görünüyor. "Ayrıca ihtiyacın olduğunda geri kalan şeyleri keşfedecek kadar zeki olduğunu da biliyor olmalı."

"Baba kaç yaşında?" diye soruyorum ve başka bir soru zihnimde beliriyor.

Yaşlı Yaga omuz silkiyor. "Yaklaşık beş yüz yaşında."

"Yani bir Yaga için oldukça genç, değil mi?" diye sorup gülümsüyorum. Baba hâlâ gençse o zaman onu eve getirme ihtimalim daha yüksek olabilir.

"Baba'ndan çok daha yaşlı Yagalar var." Yaşlı Yaga yavaşça başını sallıyor. "Ama rehberlik gecelerinden bildiğin gibi, her yaştan insan Geçit'ten geçer."

"Ben ne kadar yaşayacağım?" diye soruyorum düşünmeden ve sonra bunun ne kadar garip bir soru olduğunu fark ediyorum çünkü ben hayatta bile değilim.

"Hiç kimse ne kadar süre için burada olduğunu bilmez."

"Onu biliyorum," diyorum sabırsızca. "Ama bir Yaga gibi, Yaga evinde yaşarsam ben de yüzyıllar boyunca burada kalabilir miyim?" Bu düşünce hem heyecan verici hem de korkutucu. Maceralarla dolu yüzlerce yıl ama aynı zamanda yalnızlıkla da dolu yüzlerce yıl.

"Bu mümkün." Yaşlı Yaga, başını yana doğru eğip gülümsüyor. "Ama sen diğer Yagalara pek benzemiyorsun, değil mi?"

"Ölü olduğum için mi?" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

"Şey, evet, bu da var." Yaşlı Yaga kıkırdıyor. "Ama daha da önemlisi, sen Yaga olmak için doğmadın. Senin bir seçim hakkın var."

"Hangi seçim?" diye dudak büküyorum. "Sadece bu evdeyken var olabiliyorum, başka ne olabilirim ki?"

"Ne olmak isterdin?"

"Ben-ben-ben bir Muhafız olmak istiyorum," diye yalan söylüyorum, bocalayarak. Ne olmak isteyeceğimle ilgili konuşmanın bir anlamı yok. Şu anda tek istediğim evle nasıl bağ kuracağımı öğrenmek, Geçit'i açmak ve Baba'yı eve geri getirmek. Sonra o rehberlik yapabilir ve ev de çökmeyi durdurur ve böylece her şey yeniden yoluna girer. Bir Muhafız olmaktan başka bir seçeneğim *gerçekten de* varsa bunu Baba eve dönene kadar öğrenemeyeceğim.

"Bir Bağlanma Seremonisi'nde" –Yaşlı Yaga fotoğrafa geri dönüyor ama göz ucuyla bana bakmaya devam ediyor– "bir Yaga, dünyadaki tüm zamanı boyunca kendi evinin ve Geçit'inin Muhafız'ı olacağına dair söz verir. Bu, yüzlerce ve

muhtemelen de binlerce yıl sürebilecek bir bağın kutsanmasıdır. Buna hazır olduğuna emin misin?"

"Elbette." Sesim olması gerekenden daha yüksek çıkıyor. Kaşığımı elime alıp çorbamdan bir yudum alıyorum ve sakin görünmek için elimden geleni yapıyorum. Gerçekten evimle yüzlerce yıl boyunca bağlanmak istediğimden değil, diyorum kendi kendime. Baba'yı eve geri getirince o yeniden Muhafız olabilir. "Yani Geçit, seremonide açılıyor mu?" diye soruyorum, çorbama bakarak.

Yaşlı Yaga başını sallıyor. "Yıldızların şahitliği altında evine ve Geçit'e karşı sözünü vermen gerekiyor. Öğrenebileceğin bazı geleneksel kelimeler var ya da bunları kendin için uydurabilirsin de ama evi ve Geçit'i koruyacağına ve ölülere rehberlik edeceğine dair söz vermen gerekiyor."

"Kendi söyleyeceklerimi ben bulurum," deyiveriyorum, açılır açılmaz Geçit'in içine atlarsam herhangi bir şey söylememe ya da tutmak istemediğim sözler vermeme gerek olmadığını düşünerek.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" Yaşlı Yaga kaşlarını kaldırıyor.

"Evet." Doğruluyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Mümkün olan en yakın zamanda. Yarın gece olur mu?"

Yaşlı Yaga bir an için tereddüt ediyor ama sonra yüksek sesle gülüyor. "Neden olmasın? İyi bir partiyi çok severim ve uzun zamandır böyle bir şey yapmamıştık. Seremoninin nerede olmasını istersin?"

"Nasıl yani?"

"Şey, seremoniyi burada, pazarda yapamayız. Yaşayanlara çok yakın burası. Daha sessiz bir yerlere gitmemiz gerekiyor." Kirişlere doğru başını kaldırıp içini çekiyor. "Evimin gelemeyecek olması ne kadar üzücü. Her zaman partileri çok severdi."

"Yeniden yürümesine yardımcı olmak için yapabileceğin hiçbir şey yok mu?"

"Maalesef, yok. İlerleyen yaşlar çok zalim oluyor. Ama bu kadar uzun süre yaşama fırsatına erişmiş olmak aynı zamanda bir lütuf." Şöminenin üzerine doğru bir öpücük üflüyor. "Bir gece için ben olmadan idare edersin, değil mi?"

Ev, döşeme tahtalarını döndürüyor ve zemine doğru sallanıyor.

"O zaman anlaştık. Şimdi. Senin evin koşabilir, öyleyse nereye gitmek istersin?"

"Bilmiyorum. Çok uzağa değil." Evimin yaralanmış bacaklarını hatırlayınca dudaklarımı ısırıyorum. Umarım yarın geceye kadar iyileşirler.

"Bozkırlar'ı her zaman çok sevmişimdir," diye öneride bulunuyor Yaşlı Yaga, göz kırparak, "ama her yere gidebiliriz. Sen seç, diğerlerini ben ayarlarım."

"Nasıl?" diye soruyorum merakla.

"Geçit'ten bazı fısıltılar yollayacağım."

"Ah." Etrafımda dönüp Geçit'in görünebileceği yere doğru bakıyorum. "Evinin artık emekliye ayrıldığını söylemiştin, o yüzden ben de Geçit'in sonsuza dek kapandığını sandım."

"Artık sadece minicik bir pencere halinde. Yine de fısıltıların duyulmasına yetecek kadar büyük. Sen gittikten sonra onu açarım." Yaşlı Yaga bana o kadar anlamlı bir şekilde bakıyor ki bir an için onun Geçit'ine atlama planımdan şüphelenip şüphelenmediğini merak ediyorum.

"Bozkırlar güzel olur," diyorum, konuyu değiştirmek isteyerek.

"Harika." Yaşlı Yaga gülümsüyor.

Vücudum bir sıcaklıkla kaplanıyor ve beynim yarınla ilgili düşüncelerle uğulduyor. Bir Yaga toplantısı!

Kaç tanesiyle tanışacağımı merak ediyorum ve sinirlerim geriliyor. İnsanlarla tanışmak, tıpkı Benjamin'le tanışmanın bana çitlerin ötesine geçip hayallerimin peşinden gitme cesaretini vermesi gibi güzel şeyler getirebilir. Ama insanlarla tanışmak aynı zamanda zor da olabilir. Nina ile tanıştığımda, Baba'yı kaybetmeme neden olan bazı bencilce kararlar vermiştim. Salma ve Lamya ile tanışmaksa bana yaşayanların her zaman benim düşündüğüm kadar iyi olmadıklarını gösterdi. Dikkatli olmam gerekiyor. Ama yarın tanışmamam gereken insanlarla gizlice tanışıyor olmayacağım. Yagalar ile tanışacağım.

Her zaman yaşayanların dünyası hakkında hayaller kurarken keşfedilecek bir Yaga dünyası olduğunu hiç düşünmemiştim. Etrafımdaki evren genişliyor gibi görünüyor. Yarın, Baba'yı eve getirmenin yanı sıra hem Yagalar hem de kendim hakkında yeni şeyler de keşferim belki. Belki de geleceğim hayal ettiğimden daha fazla olasılığa sahiptir.

KESKİN KELİMELER

Eve bir umut balonu içinde gidiyorum ve Baba akordiyonunu çalarken dans eden Yaga evlerini hayal ederek uykuya dalıyorum. Geçit açık ve rehberlik edilmemiş tüm ölüler yıldızlara doğru çekilirken gülümsüyorlar. Sonra da evim, tıpkı Yaşlı Yaga'nın fotoğrafındaki gibi aniden havaya zıplıyor. Ama tökezleyip düşüyor ve dizindeki yara açılıp içinden kan renginde sıvı akıyor. Soğuk soğuk terleyerek ve titreyerek bir irkilmeyle uyanıyorum. Evin bu gece Bozkırlar'a koşması gerekiyor ama hâlâ bacaklarında pansumanlar var.

Ön kapıyı açıp verandaya çıkarken kaslarım geriliyor. Ama tırabzanlar o kadar da kötü gözükmüyor. Bazı kısımlar yamuk yumuk ve çarpık olsa da tek parça halindeler. Bacaklara bakmaya gidip onları yakından incelediğimde kaslarım yavaşça gevşiyor. Kesiklerin hepsi iyileşmiş. Sadece derin yaralar kalmış.

Pansumanları açtığımda bacaklar çatırdayıp geriniyor. Hâlâ yaralar var ama dün geceye kıyasla çok daha iyi durumda. "Bu gece bir partiye gelmek ister misin?" diye fısıldıyorum. "Bozkırlar'da bir Bağlanma Seremonisi. İkimiz için."

Ev bana doğru eğilip ön camlarını sonuna kadar açıyor ve gözlerimin içine bakıyor. Gülüyorum. Onu hiç bu kadar şaşkın görmemiştim. "Bu evet mi demek?" diye soruyorum. "Koşabilecek durumda mısın?"

Ev, küçük bir sallanmayla doğruluyor – iskelet deposunun yanındaki çatlak dışında daha önce hiç görmediğim kadar dik ve güçlü duruyor.

"Güzel." Elimi tırabzanların üzerinde gezdiriyorum. "O zaman, geceye kadar bacaklarını saklasan iyi olur."

Ev bacaklarını verandanın altına doğru katlıyor ve ben de Benji için biraz süt ve kendimle Jack için de *kasha* hazırlamak üzere içeri giriyorum.

Bulaşıkları yıkarken kapı çalınıyor. Salma'nın geldiğini fark edince donakalıyorum. Bugün bana uğrayacağını söylemişti ve ben de dün gece çiti yeniden kurmayı unuttum. Kurmuş olsaydım gelemeyebilirdi çünkü çit yaşayanların geçip gitmesini sağlamanın bir yolu. Kapıyı açmamayı düşünüyorum ama o çalmaya devam ediyor, bu yüzden kapıyı açıp yapacak başka işlerim olduğunu söylemeye karar veriyorum.

"Günaydın." Salma basamaklarda durup bana gülümsüyor. "Lamya ile dondurma almaya gidiyoruz. Sen de gelmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Ellerimi önlüğümün ceplerine sokup evi beni markete götürmeye ikna ederken hazırlamış olduğum listeyi buluyorum. "Bazı malzemeler almam gerekiyor."

"Ben sana yardım ederim." Salma elimdeki listeye bakmak için başını eğiyor. "Ali bu şeylerin çoğunu satıyor ve ben de oğlunun onları buraya getirmesi için ikna edebilirim."

Tereddüt ediyorum. Ağır sepetleri kendi başıma taşımak zorunda kalmadan kileri doldurmak güzel olabilir. Ama Salma ve Lamya'nın dün pazardaki çocuğa karşı ne kadar kaba olduklarını aklımdan çıkaramıyorum.

"Bir sorun mu var?" Salma kaşlarını çatıyor.

"Şu çocuk, babanın tezgâhının yanındaki..."

"Ratty mi?" diye gülüyor. "Ah, merak etme. O bizi rahatsız etmez."

"Hayır, ondan değil, sadece... Sence de ona karşı kaba değil miydin? Onu o şekilde ittiğin için."

Salma'nın ağzı şaşkınlıkla bir karış açılıyor. "Ben mi? Ben mi ona karşı kabaydım? Ah, onu tanımıyorsun, Marinka. O berbat biri. Bir dilenci ve hırsız. Onun gibi insanlara nazik davranırsan peşini bırakmazlar. Onlara karşı kaba olmak zorundasın. Burada işler böyle yürür."

İkna olmamış halde ona bakıyorum. Baba, eve gelen herkese karşı nazikti. Zengin ya da fakir, güzel ya da çirkin, gül kokan ya da pislik kokan. Hepsine yemek verir, hepsine aynı özenle rehberlik eder ve hepsi de aynı Geçit'ten geçip giderlerdi.

"İnan bana." Salma elimi tutuyor ve elinin sıcaklığı içime işliyor. "İyi bir sebebim olmadan kimseye kaba davranmam ben. Şimdi, elbisen nerede?"

"Bugün bunu giyiyorum." Elimi çekiyorum ve kendimden emin bir şekilde önlüğüme bakıyorum.

Salma burun kıvırıyor. "Eh, sanırım senin üstünde pek de kötü durmuyor. Biraz köylü gibi. Ah! Buna ne çok yakışırdı, biliyor musun?" Güzel, boncuklu çantasını karıştırıyor. "İşte bu." Kanarya şeklinde oyulmuş ahşap bir ucu olan deri bir kolye çıkarıyor. Kanatlarını, gagasını ve gözlerini ortaya çıkarmak için ahşaba minik pirinç parçaları işlenmiş. "Senin olabilir." Kolyeyi başımdan geçiriyor. "Sana benden daha çok yakıştı zaten."

Yumuşak, pürüzsüz ahşabı okşuyorum. "Teşekkür ederim." Hâlâ huzursuz hissediyorum ama Salma nazik davranmaya çalışıyor gibi görünüyor.

Jack yerde kasılarak yürüyor, tüyleri uçuşuyor ve pençeleri endişe içinde tıkırdıyor. Salma şüpheyle ona bakıyor ve bir adım geri çekiliyor. "Hadi." Kolumdan çekiyor. "Gidip ihtiyaçlarını alalım."

Salma'yla tartışmaktansa ona uyum sağlamak daha kolay ve kilerin dolu olduğundan emin olmak istiyorum çünkü Yaşlı Yaga bu gece seremoniye götürmek için yemek yapmamda bana yardımcı olacağını söylemişti.

Salma beni pazardaki kocaman bir yiyecek tezgâhına götürüyor ve ben yardımcılarından birinin getirdiği tatlı

nane çayını içerken o da yaşlı ve sakallı bir adamla pazarlık yapıyor.

"Her şey tamam," diyor gülümseyerek. "Ali'nin oğlu bu akşam her şeyi sana getirecek. O zaman ödeme yapabilirsin."

"Gerçekten mi?" diye sorup gülümsüyorum. Buraya Baba'yla son kez geldiğimde birkaç kez gidip gelmek ve kavanozlarla dolu sepetleri taşımak zorunda kalmıştık. Salma her şeyi çok kolay hale getiriyor.

"Evet. Hadi gidip Lamya'yı bulalım ve dondurma alalım."

Güneş artık tam tepede olduğu için hava sıcak ve nemli. Bir dondurma gerçekten iyi gider ve yardımından dolayı teşekkür etmek için Salma'ya dondurma ısmarlamanın kibar bir davranış olacağına karar veriyorum.

Aya'nın tezgâhından Lamya'yı alıyoruz ve dondurmalarımızı yalayarak pazarda geziniyoruz. Daha önce sadece birkaç kez dondurma yemiş ve bugün seçtiğim limon aromasını da daha önce hiç dememiştim. Çok lezzetli ve tıpkı serin bir yaz esintisi gibi ferahlatıcı.

Sokaklar renk ve hayatla dolup taşıyor. Kumaşlar tezgâhların etrafında uçuşuyor, araba tekerleri gümbürdüyor ve bir eşek anırıyor. Uzaklardan bir bambu flüt sesi duyuluyor ve yaşayanlar gülüyor. Salma ile Lamya mutlu ve gülümsüyor, kalbim de onlar hakkında yanıldığım umuduyla doluyor. Belki de yaptıkları ve söyledikleri şeyleri yanlış anlamışımdır; belki de o kadar kaba değillerdir.

Pazarın sonundaki kubbeli, uzun ve silindir binaya yürüyoruz, sarmal merdivenden yukarı çıkıyoruz ve kulenin tepesindeki gölgeliğe oturup tezgâhları seyrediyoruz. Çoğu rengârenk tenteler yüzünden görünmüyor ancak Lamya; Aya'nın tezgâhını, Salma'nın babasının tezgâhını ve Yaşlı Yaga'nın ruh *trost*'u tezgâhının arkasından gözüken evini bulmayı başarıyor.

"Ürkütücü görünüyor, değil mi?" Lamya ürperiyor. "Eski, karanlık ve yıkık dökük."

Kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor ve Lamya yeniden Yaşlı Yaga hakkında bir şeyler söylemeye başlamadan önce gitmeye karar vererek ayağa kalkıyorum. Onun o keskin, alaycı sözlerinin buradaki son günümü berbat etmesini istemiyorum. Bu geceden sonra bir daha ne zaman pazara döneceğimi bilmiyorum.

"Marinka'nın evi de aynı o yaşlı kadının evi gibi." Salma dondurmasını yalayarak benim evimin olduğu yöne bakmak üzere dönüyor ama ev kilimlerle kaplı kırmızı bir binanın arkasında kaldığı için gözükmüyor.

"Gerçekten mi?" Lamya kendini benden uzaklaştırıyor. "Hayır, Marinka'nın evi bu yaşlı cadınınki kadar kötü olamaz."

"Öyle." Salma başını sallıyor. Sözlerinin bana birer kaya gibi çarptığını fark etmeyerek dondurmasını yalamaya devam ediyor. "Öyle değil mi, Marinka?"

"İkimizin evi de çirkin değil!" diye bağırıyorum, boynumdan yukarı doğru bir sıcaklık yükselirken. "Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikriniz yok!" Sesim yükseliyor ve yüzüm kızarıyor. Bağırmayı durdurmak istiyorum ama sanki boğazımda bir baraj patlıyor ve kelimeler sel olup taşıyor. "Neyin güzel ve neyin çirkin olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok. Siz nefret dolu ve kaba insanlarsınız. İkiniz de!"

Salma'nın gözleri şaşkınlıkla büyüyor. "Ama ben sana karşı kibar davranıyordum!"

"Kibar davranmıyordun!" diye bağırıp boynumdaki kuşlu kolyeyi çıkararak Salma'nın ayaklarının dibine fırlatıyorum. "Beni olmadığım birine dönüştürmeye çalıştın."

"Ben sadece yeni bir elbise almana yardımcı oldum." Salma'nın yüzü şaşkınlıkla düşüyor. "Beğendiğini düşünmüştüm."

Bunun Salma'nın suçu olmadığını fark ettiğimde nefesim tıkanıyor. Ben, olmadığım birine dönüşmek *istemiştim*. Tıpkı Salma gibi yaşayan biri olmak istemiştim. Böylece onun önerdiği her şeye memnuniyetle uyum sağlayabilirdim. Keşke kendi başıma daha güçlü olabilseydim, keşke Lamya onlar hakkında kabaca şeyler söylediğinde Jack ve Yaşlı Yaga'yı savunabilseydim ve keşke pazardaki oğlanı da savunabilseydim.

Lamya çenesini kaldırıp küçümser bir ifadeyle bana bakıyor. "Salma şu anda olduğun çirkin bir cadı gibi değil, normal bir kız gibi görünmene yardımcı olmaya çalıştı."

"Ben bir cadı değilim!" Gözlerim yanıyor ve ellerimi sıkıp yumruk yapıyorum.

Lamya gülüyor ama bu kibar ve samimi bir gülüş değil. Tenimin karıncalanmasına sebep olan bir gülüş.

"Lamya sadece şaka yapıyor." Salma uzanıp elimi tutuyor. "Ayrıca ben de sadece senin evinin de yaşlı kadının evi gibi göründüğünü söylemiştim. Öyle görünüyor da. Hadi gidip

Lamya'ya gösterelim. O zaman senin evinin garip görünse bile ürkütücü ya da korkunç olmadığını görür."

"Evimden uzak durun!" Kelimeler ağzımdan çıkınca ben bile şaşırıyorum. Ama kızların evimi gözetlemeleri ve onu yargılayıp incitici şeyler söylemeleri düşüncesine katlanamıyorum. Baba haklıydı. Evin yaşayanlardan korunması gerekiyor. "Benden de uzak durun!" Sarmal merdivenlerden koşarak inerken beynim uğulduyor. Dünyam ne kadar genişlerse o kadar karanlıklaşıyormuş gibi hissediyorum. Baba yanımda değilken ve ayrıca ev de parçalanıyorken kendimi bu karanlıktan korumak ve güvenli hissetmek için gidebileceğim bir yer de yok.

IŞIK HÜZMELERİ

Kendimi gözyaşlarımı tutmaya çalışırken gergin halde, Yaşlı Yaga'nın evinde buluyorum. Karşımdaki kapı açılıyor ama Yaşlı Yaga salonda değil. Şöminenin yanındaki bir sandalyeye çöküp gözlerimi kapatıyorum, *borsch* kokusunu içime çekiyorum ve evde, Baba'yla birlikte olduğumu hayal ediyorum.

Kapılardan biri hızla açılıyor ve Yaşlı Yaga kocaman deri eldivenler ve alnında kalın koruyucu gözlüklerle içeri giriyor. "İyi misin, Marinka?"

Neden eldiven ve koruyucu gözlük taktığını merak ederek ona bakıyorum. "İyiyim. Sadece..." Boğazım düğümleniyor. Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Gözlerimden bir damla yaş akınca elimin tersiyle siliyorum.

"Yine şu iki kızla mı buluştun yoksa?"

Başımı sallayıp burnumu çekiyorum. "Bir daha asla görüşmem onlarla. Yaşayanlardan nefret ediyorum."

"Gerçekten mi?" Yaşlı Yaga eldivenlerini çıkarıp çaydanlığı ateşin üstüne koyuyor. "Neden?"

"Çünkü onlar da bizden nefret ediyorlar," diyorum keskin bir şekilde.

"Ben öyle düşünmüyorum. Konuştuğun o kızlar sadece genç ve aptallar, belki de farklı olan şeylerden biraz korkuyorlardır. Ama tüm yaşayanlar öyle değil. Nazik ve düşünceli olan pek çok yaşayan arkadaşım oldu benim."

"Senin yaşayan arkadaşların mı vardı?" Doğrulup Yaga'ya bakıyorum ve omurgamdan bir karıncalanma hissi geçiyor. "Ama Yagaların yaşayanlarla arkadaş olmasına izin verilmez."

"Pek öyle değil aslında ve bunu başka birine söylemeni tercih etmesem de ben yaşayanları severim. Evim emekli olduğunda pazara bu kadar yakın bir yere oturmayı bu yüzden seçtim."

Ağzım açık kalmış halde ona bakıyorum. "Ama Baba, Yagaların evleri ve Geçitleri koruması gerektiğini söylemişti. Yaşayanlara karşı temkinli olmamız gerektiğini söylemişti."

"Bu konuda kesinlikle haklıydı." Yaşlı Yaga biraz çay dolduruyor ve beni masaya çağırıyor. "Yaşayanlarla konuştuğum için başımı çok kez belaya soktum."

"O zaman neden bunu yapıyorsun?"

"Sanırım seninle aynı sebepten ötürü."

Başımı eğip çayıma bakıyorum. Yaşlı Yaga hayatından o kadar memnun görünüyor ki yaşayanlarla benimle aynı sebepten dolayı, yani kaderinden ve yalnızlığından kaçıp onların arasına katılmak istediği için konuştuğunu pek sanmıyorum. Ama bunu Yaşlı Yaga'ya söyleyemiyorum çünkü onu sıradaki Muhafız olmak istediğim konusunda ikna etmem gerekiyor. "Yaşayanlarla arkadaş olmanın pek de önemi olmadığını fark ettim," diyorum sert bir şekilde. "Lamya ve Salma gibi arkadaşlarım olacağına hiç arkadaşım olmamasını tercih ederim."

"O kızlar çok kaba olabilirler," diyor Yaşlı Yaga. "Ama yaşayanlardan vazgeçme. Bu dünyada kötü insanlardan daha çok iyi insan var. Sadece dikkatli olman ve arkadaşlarını akıllıca seçmen gerekiyor."

"Arkadaşa ihtiyacım yok." Kelimeler ağzımda acı bir tat bırakıyor. "Ayrıca, ev sürekli yer değiştiriyorken arkadaş edinmenin de bir anlamı yok zaten."

"Gerçek bir Yaga gibi konuştun." Yaşlı Yaga çayından bir yudum alıp gülümsüyor.

Sandalyemde huzursuzca kıpırdanıyorum. "Artık Bağlanma Seremonisi için hazırlanabilir miyiz?" diye soruyorum. "Bana yemek pişirme konusunda yardımcı olacağını söylemiştin."

"Sen geldiğinde ben de bunu yapıyordum zaten." Yaşlı Yaga'nın gözleri ışıldıyor. "Tabii, *borsch*'tan daha heyecan verici bir şeyler hazırlıyordum. Gel de bak."

Onu biraz önce gelmiş olduğu kapıya doğru takip ediyorum. Garip kimyasal kokular burnumu gıdıklıyor ve bakışlarım hayranlıkla duvarlarda geziniyor. Odanın bir tarafını kocaman bakır kaplar ve pipolar dolduruyor. Etraflarında büyüyen filizler, kökler ve sarmaşıklar tarafından sıkıca yerlerinde tutuluyorlar.

Odanın diğer tarafında uzun bir ahşap tezgâh var. Üst kısmında, ev raflar oluşturmuş ve bu rafların üzerlerinde etraflarına sıkıca dallar sarılmış olan her türden cam kap duruyor.

"Harika değil mi?" Yaşlı Yaga gururla odaya bakıyor. "Ev bu laboratuvarı sekiz yüz yıl önce oluşturdu ve tüm kaplarla test tüplerini o kadar dikkatlice koruyor ki burada bugüne kadar hiçbir şey kırılmadı. Ev Bozkırlar'da dörtnala koşarken bile hiçbir şey olmadı." Bana dönüp göz kırpıyor. "Ya da ziyaretçilerimizi eğlendirmek için tepetaklak döndüğünde bile."

"Tüm bunlar ne için?" diye fısıldıyorum ve her şeye bakmaya çalışırken gözlerimi dört açıyorum. Bakır silindirler o kadar parlak ki gözlerimi kör ediyorlar, bu yüzden ben de raflara doğru dönüp içleri hayal edilebilecek her türden renkli tozlar, parçacıklar ve sıvılarla dolu olan tüm o şişelere bakıyorum.

"Bu, ruh *trost*'u yapmak için." Yaşlı Yaga eliyle odanın bakırla dolu tarafına doğru işaret ediyor ve sonra da tezgâha doğru dönüp gülümsüyor. "Bunlar da benim deneylerim ve karışımlarım için. Şu anda havai fişek yapıyorum."

"Havai fişek mi?" İçimde minik patlamalar oluyor ve tezgâhın üzerindeki şeylere daha yakından bakıyorum. Kâğıttan soğanlar gibi yuvarlak toplar, her birinden bir parça ip sarkacak şekilde düzgünce yerleştirilmişler. Soğanların biri açılmış ve içindeki siyah barut katmanları ve kâğıt kıvrımları gözüküyor.

"Bu gece için." Yaşlı Yaga eldivenlerini yeniden ellerine geçiriyor ve bana bakıp sırıtıyor. "Yardım etmek ister misin?"

"Evet, lütfen," diye başımı sallıyorum, parmaklarım titrerken. Yaşlı Yaga'nın bana uzattığı eldivenleri ellerime geçirip koruyucu gözlükleri de kafama takarken Salma ve Lamya'yla ilgili bütün o düşünceler zihnimden uçup gidiyor ve tezgâha doğru ilerliyorum.

"Sen yıldızları yapabilirsin." Yaşlı Yaga rafların en altına dokunuyor ve kalın bir sarmaşık dalı, renkli tozlarla dolu bir rafı tezgâha doğru getiriyor. "Bunlar havai fişeğe rengini veren şeyler."

Yaşlı Yaga şişeleri raftan birer birer alıyor ve bana içlerindeki tozun ismini ve hangi renkte yandığını söylüyor: Baryum klorür soluk yeşil renkte yanıyor, kalsiyum klorür turuncu ve sodyum nitrat da sarı. Ayrıca bana yeni renkleri nasıl oluşturabileceğimi de açıklıyor; örneğin, kırmızı renkte yanan strontiyum karbonat ile mavi renkte yanan bakır klorürü karıştırırsam mor patlamalar elde edebilirim. Sonra da bana her bir kıvrımın içine ne kadar toz koyacağımı gösterip gerisini bana bırakıyor.

Yaşlı Yaga tezgâhın bir ucunda çalışırken ben de diğer ucunda minik yıldızlar yapıyorum. Her bir kıvrıma tek bir tür toz koyarak başlıyorum ama kısa süre sonra biraz ondan biraz bundan koyarak gökyüzünde hangi şahane renklerin patlayacağını merak ediyorum.

Yaşlı Yaga benim yaptığım yıldızları kendi yaptığı kâğıt soğanlara ekliyor ve bana heyecanla her bir katmanın ne işe yaradığını anlatıyor. Bana bu soğanlara aslında havai fişek roketleri dendiğini ve onları göğe çıkarmak için bir kaldırma dozu, patlatmak için bir patlama dozu ve roketlerin doğru yükseklikte patlamasını sağlamak için de bir zaman fünyesi olduğunu açıklıyor.

"Tüm bu şeyleri nereden öğrendin?" diye soruyorum, nefes almak için konuşmaya ara verdiğinde.

"Yaşayanlardan! Bu yüzden onlarla konuşuyorum; dünya hakkında ve kendim hakkında yeni şeyler öğrenmek için. Senin yaşlarındayken Bozkırlar'da ilk arkadaşımı edindiğimden beri yaşayan arkadaşlarım oldu. İlk arkadaşım, sihirbazlık numaralarıyla beni kendisine hayran bırakan, siyah saçlı göçebe bir oğlandı." Yaşlı Yaga parmaklarını oynatıyor, bir anda havadan parlak bir bozuk para kapıp gülümsüyor. "Ama havai fişek yapmayı çok daha sonra, Uzak Doğu'da Usta Jiao'dan öğrendim. Her zaman kimyayı sevmişimdir, yüzlerce yıl önce adına kimya denmediği zamanlarda bile. Çok farklı diyarlardan keşişler ve bilginlerle simya çalıştım. O günlerde o kadar az şey biliyorduk ki yumurta kabuğu ve gübre kullanarak altın yapabileceğimize inanmıştık. O zamanlar deney yaparken burada oluşan kokuyu hayal bile edemezsin." Yaşlı Yaga gülüyor ve gözleri parıldıyor. "O

zamanlardan beri çok şey değişti. Harika kimyacılarla çalıştım: Boyle, Lavoisier, Rosalind Franklin." İçini çekiyor. "Mendeleev ile yaptığım dersler sanki dünmüş gibi ama üzerinden yüzyıl geçmiş olmalı."

"Sen kaç yaşındasın?" diye soruyorum.

"Baba sana yaşlı insanların yaşının sorulmasının kaba bir şey olduğunu öğretmedi mi?" Yaşlı Yaga koruyucu gözlüklerinin arkasından sertçe bana bakıyor ama hâlâ gülümsediği için şaka yaptığını düşünüyorum.

"Özür dilerim." Yanaklarım kızarıyor. "Baba senin Antik Yaşlılar'dan biri olduğunu söylemişti ama bunun ne anlama geldiğini gerçekten hiç düşünmemiştim. Sadece senin yaşlı ve bilge falan olduğunu düşünmüştüm."

"Yaşlı, evet. Antik Yaşlılar, bin yıldan fazla yaşayan Yagalara denir. Ama bilgelik her zaman yaşla birlikte gelmez, gerçi ben yıllar boyunca birkaç şey öğrendiğime inanıyorum."

"Kimya gibi mi?"

Yaşlı Yaga başını sallıyor. "Zamanını ölülere rehberlik etme dışında bir şeylerle doldurmalısın. Senin Baba'n her zaman müzikten hoşlanırdı, değil mi?"

"Gördüğüm her türden müzik aletini tamir edip çalabilirdi," diyorum gururlu bir şekilde ve zihnimde Baba'nın ayaklarını yere vurup akordiyonunu çaldığı, flütünü dudaklarına bastırmak için başını eğdiği ve *balalayka*sını tıngırdattığı anlar beliriyor. Gözlerimi kırpıştırarak biriken yaşları

uzaklaştırıyorum ve kendime bu gece onu eve getireceğimi hatırlatıyorum.

"Peki ya sen?" diye soruyor Yaşlı Yaga. "Sen ne yapmaktan hoşlanırsın?"

Katlamış olduğum yıldızı bir kenara bırakıp düşünüyorum. Ağzım düz bir çizgi halini alıyor çünkü nelerden hoşlandığımı bilmiyorum. Kitap okumak ve hayal kurmak gibi gündelik şeyler var elbette ama tutkulu olduğum bir şey yok. Benjamin'in sanata tutkusu, Nina'nın bitkilerine ve hayvanlara karşı tutkusu, Yaşlı Yaga'nın kimyaya ya da Baba'nın müziğe karşı tutkusu gibi değil onlar. Ne yapmak istediğimi fark edince beynimde şimşekler çakıyor: Ben dünyayı keşfetmek, yeni şeyler denemek ve neye karşı tutkum olduğunu öğrenmek istiyorum. Ama bunu yapmak için Baba'yı eve getirmem gerekiyor, böylece o Muhafızlık işini yapabilir. Benim yerime.

"Ben sadece bir Muhafız olmak istiyorum," diye yalan söylüyorum, bu akşamki seremoniyi ve Baba'yı bulmayı düşünerek.

Yaşlı Yaga eldivenlerini ve koruyucu gözlüklerini çıkarıp hayranlıkla önümüzde düzgünce duran fişek yığınına bakıyor. "Sanırım bu kadar yeter."

Gözlüklerimi çıkarıp pencereden dışarıya bakınca havanın neredeyse kardığını fark ediyorum. "Gitme zamanı mı?" diye sorarken midem kasılıyor.

"Hâlâ bunu yapmak istediğinden eminsen." Yaşlı Yaga tezgâhın altından büyük bir metal kutu çıkarıp fişekleri içine doldurmaya başlıyor.

"Elbette. Sabırsızlanıyorum." Söylediğimin doğru olduğunu fark ederek gülümsüyorum. Bu gece, daha önce hiç görmediğim kadar çok Yaga'yı bir arada göreceğim. Kendi yaptığım havai fişeklerin üstümüzde patlamalarını izleyeceğim ve büyükannemi eve getirmek için Geçit'ten geçeceğim.

Bu gece harika olacak. Ve yarın, Baba ölülere rehberlik etmek için evde olacak, evdeki çatlak düzelecek, büyük döngü yeniden dengesine kavuşacak ve ben de kendi hayatımda yapmak istediğim şeyleri keşfetmek için özgür olacağım.

Belki de o zaman ölü olmak ve tavuk bacaklı bir evde sıkışıp kalmak o kadar da kötü bir şey olmaz.

BAĞLANMA SEREMONİSİ

Yaşlı Yaga pencereden dışarıya doğru eğilip keyifle bağırıyor. "Bu kadar hızlı koşan bir evin içinde olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuşum." Başını içeri doğru çekip gülümserken gür kıvırcık saçları rüzgârdan kabarmış ve ışıldıyor. Kirişlerden sarkan yeni sarmaşıklar kalınlaşıp kıvrılarak Yaşlı Yaga'nın altında bir hamağa dönüşüyorlar. "Çok teşekkürler, hanımefendi."

"Hanımefendi mi?" diye sorup bir kaşımı kaldırıyorum.

"Elbette." Yaşlı Yaga hamağına oturuyor. "Senin evin hoş bir hanımefendi."

"Nerden biliyorsun?" diye soruyorum. Evimi bir "erkek" ya da "kadın" olarak hiç düşünmemiştim.

"Sadece bir his. Baksana!" Kolunu kaldırıp ufuktaki bir şeyi işaret ediyor. Ay ışığında zar zor görülebilen küçük bir

karaltı, gittikçe büyüyor. Jack gözlerini o karaltıya dikmiş halde pencereye doğru yürüyor.

Ben de yaklaşıp gözlerimi kısarak karaltıya bakıyorum. "Başka bir ev!"

"Yaga Onekin'in evi! Onu şeyden beri görmemiştim... Tanrı aşkına, en az iki yüz yıl geçmiş olmalı." Yaşlı Yaga elini kalbinin üzerine koyup gülümsüyor.

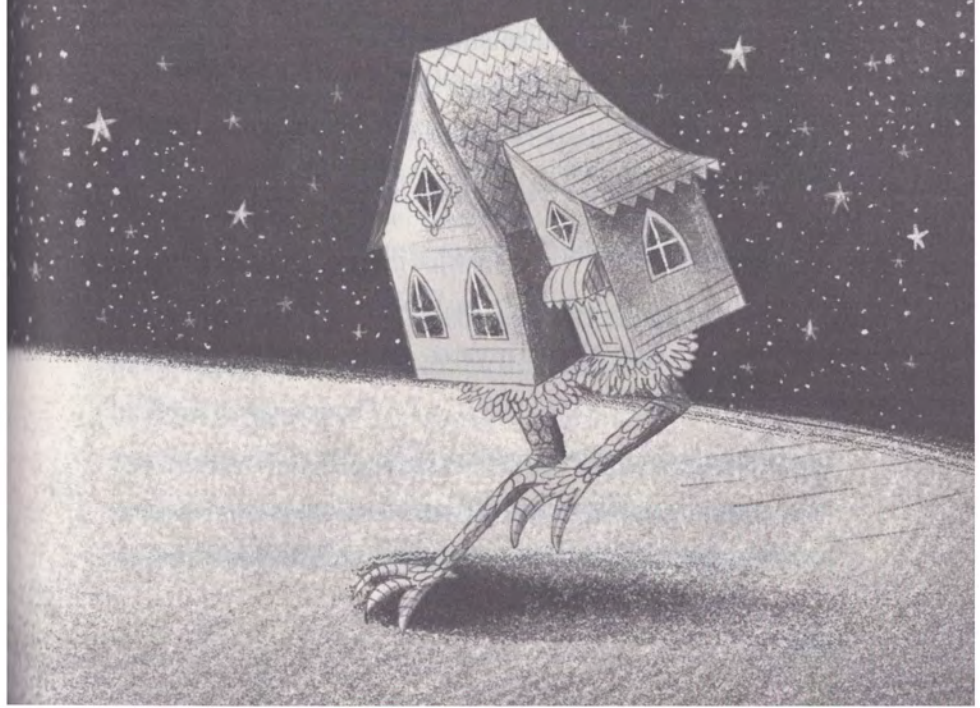
Diğer ev dörtnala yanımıza gelene kadar yaklaşıyor. Devasa iki çift tavuk bacağının gümbürtüsü tüm vücudumda yankılanırken kalbim daha hızlı çarpmaya başlıyor. Parlak sarı melon şapkalı yaşlı bir adam pencereden el sallıyor.

"Selamlar, Yaga Tatyana!" diye bağırıyor. "Hatırladığımdan da güzel gözüküyorsunuz."

Yaşlı Yaga kıkırdıyor ve mendilini adama doğru sallıyor. "Çok teşekkürler, Yaga Onekin. Siz de çok iyi görünüyorsunuz. Bir parti için ne harika bir gece."

"Kesinlikle öyle." Yaga Onekin başını kaldırıp aya bakıyor. Ay kocaman, parlak ve dolunay halinde. "Oraya kadar yarışalım." Evi önümüze geçiriyor ve bizim pencerelerimizden içeri bir toz bulutunun girmesine sebep oluyor. Jack yüksek sesle gaklayıp omzuma doğru uçuyor.

"Bunu görmezden mi geleceksin, Ev?" Yaşlı Yaga hamağının sarmaşıklarına tutunuyor ve evimiz hızlanıyor. Sendeliyorum ve düşmemek için pencere pervazına tutunmak zorunda kalıyorum. Ev hiç olmadığı kadar hızla koşuyor ve dışarıdaki manzara vızıldayarak bir bulanıklık içinde geçip gidiyor. İçimde bir heyecan dalgası patlıyor ve etrafımızdan akıp giden havaya doğru çığlık atıyorum.

"Daha hızlı! Hadi, Ev! Başarabilirsin! Daha hızlı! Daha hızlı!"

Jack benim bağırışlarımı taklit edercesine gagasını yukarı doğru kaldırıp kanatlarını çırpıyor.

Evin ayakları giderek daha sert ve hızlıca yere çarpıyor ve kısa süre içinde Yaga Onekin'in evini yakalıyoruz. Biz onu geçerken Yaga Onekin de gülümseyip şapkasıyla selam veriyor ve Yaşlı Yaga da karşılığında ona doğru başını sallıyor. Neşeyle havaya sıçrıyorum. "Yapabileceğini biliyordum, Ev!" Zaferle pencere pervazına vuruyorum.

Yaşlı Yaga gülüyor ve yeniden hamağına oturuyor.

"Senin adın mı bu?" diye soruyorum. "Tatyana?"

"Evet, Yaga Marinka." Yaşlı Yaga başını sallayıp elini uzatıyor. "Ben Yaga Tatyana. Seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

Elini sıkıyorum ve yanaklarım kızarıyor. Daha önce ona adını sormayı hiç akıl edemediğime inanamıyorum. "Bu gece orada olacak tüm Yagaları tanıyor musun?" diye soruyorum.

"Evet. Hepsi ruh *trost*'u almak için pazara gelirler. Ben de bu yüzden yaptım zaten." Göz kırpıyor. "Arkadaş edinmeyi severim, sürekli yer değiştiriyor olsalar bile."

Ufukta daha fazla Yaga evi beliriyor ve arkalarında tozdan izler bırakarak bize katılıyorlar. Havada çok fazla tavuk ayağı sesi gümbürdüyor ve ben tüm bunların heyecanıyla titriyorum.

"Hiç bu kadar çok ev görmemiştim!" diye çığlık atıyorum.

"Bir Yaga evi topluluğu görmek harika bir şeydir." Yaşlı Yaga içini çekiyor. "Bu manzarayla yeterince karşılaşmıyoruz."

"Yagalar neden daha sık bir araya gelmiyor?" diye soruyorum, cevabı biliyor olsam da.

"Evleri ve Geçitleri yaşayanlardan korumak bizim görevimiz. Bu şekilde bir araya gelmek, dikkatleri istenmedik derecede üzerimize çekebilir." Yaşlı Yaga, ağzından çıkan kelimeleri sanki kötü bir kokuymuş gibi eliyle uzaklaştırıyor ve gözlerinin ucuyla bana bakıyor. "Gerçi her zaman, daha fazla buluşmamızın güzel olacağını düşünmüşümdür. Yaga olmak insanı yalnızlaştırabiliyor."

"Pek değil," diye yalan söylüyorum, seremoniye hazır olmadığımı düşünmesini istemediğim için. "Her gece ölülerle parti yapıyoruz."

"Doğru." Yaşlı Yaga başını sallıyor. "Rehberlik partilerini her zaman sevmişimdir. Ama bir Yaga partisini görene kadar bekle. Hiçbir şey onun gibi olamaz. Lafı açılmışken, ben

gidip hazırlanayım." Hamağından inip yanında getirdiği büyük çantayı açıyor. Çantanın içinden kıyafetler fışkırıyor. Kocaman, kabarık bir elbiseyi ve sadece püsküllerden yapılmış gibi duran minicik bir elbiseyi bir tarafa atıyor. "Korkarım ki çanta toparlama konusunda hiçbir zaman iyi olamadım." Tüylü bir şapka, fırfırlı bir yaka ve kuş tüyünden bir otriş, okyanus renkleriyle parıldayan bir denizkulağı kabuğu parçalarıyla süslenmiş küçük bir çantayla birlikte bir kenara atılıyor.

"Bir şeyler ödünç almak isteyeceğini düşündüm ama neyi beğeneceğinden emin olamadım." Yaşlı Yaga, bir zamanlar bir tekne şeklinde olabilecek ezilmiş bir mavi saç tokasını havaya kaldırıp gülüyor. "Sanırım bunların modası bir süre önce geçti. Gerçekten bir temizlik yapmam gerekiyor."

"Ben bu elbiseden memnunum." Bakışlarımı çantasından alamasam da üzerimdeki sade yün elbisemi düzeltiyorum.

"Nasıl rahat edeceksen." Yaşlı Yaga, uzun siyah bir etek ve çiçekli bir beyaz bluzla uzaklaşıyor. "Ama ben üstümü değiştirirken çantayı karıştırmaktan hiç çekinme."

Çantasından dışarı taşan o kadar ilginç kumaş ve desen var ki, kendimi bunlar arasında dolaşıp ne zaman ve nereden geldiklerini anlamaya çalışırken buluyorum. Yığının dibine yakın bir yerlerde, kenarlarında renkli kafatasları ve çiçekler olan siyah kadife bir elbise buluyorum. Elbisenin sıcak ve yumuşak bir dokusu var ve Jack'in pençelerinin zarar veremeyeceği kadar da kalın bir kumaştan yapılmış. Ayrıca desenler bana Baba'yı hatırlatıyor.

"Sana çok yakıştı." Elbiseyi giydiğimi gören Yaşlı Yaga gülümsüyor. "Bu gece çok eğlenceli olacak." Hamağına oturup pencereden dışarıya bakıyor. "Bağlanmayı gerçekleştirsen de gerçekleştirmesen de."

"Ne demek istiyorsun? Elbette bağlanmayı gerçekleştireceğim," diyorum sert bir şekilde.

"Ben sadece söylüyorum. Eğer fikrini değiştirirsen sorun değil. Bağlanma çok büyük bir karardır, özellikle de senin gibi biri için–"

"Benim gibi ölü biri için mi demek istiyorsun?" diye lafını bölüyorum ve boynumdan aşağı soğuk bir his geçiyor.

"Hayır. Senin kadar genç biri için," diyor Yaşlı Yaga nazikçe.

Yanaklarım kızarıyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum, bu kadar sert konuşmaktan dolayı utanarak. Pencereye doğru dönüp geceyi düşünüyorum; seremoniyi, Geçit'ten geçmeyi ve yıldızlara çekilmeyi. Ölü olduğum için siyah okyanusa ve şeffaf dağlara doğru süzüleceğim. Sonra da Baba'yı bulup onu eve taşıyacağım, tıpkı bir bebekken onun bana yaptığı gibi. "Bunu yapmak istediğime kesinlikle eminim," diyorum. "Fikrimi değiştirmeyeceğim."

Tavuk ayaklarının sesleri daha derinleşip daha yankılı hale geliyor. "Bozkırlar," diye fısıldıyor Yaşlı Yaga, ışıldayan gözleriyle pencereden dışarıya bakarken. "Yeniden burada olmak çok güzel. Burayı hep evim olarak görmüşümdür."

Ay ışığında parıldayan çayırlık arazi, görebildiğim kadar uzaklara uzanıyor. Tavuk ayakları toprağı dövüyor ve yerden taze yağmur kokusu yükseliyor. Uzaklarda, alçak dağların karanlık hatları ve bir ormanın daha da karanlık haldeki silüeti görünüyor.

Ev, ağaçların bittiği yere doğru yavaş bir tempoya geçiyor ve diğer Yaga evleri de aynısını yapıyor. Yaklaştıkça davul sesleri duyuyorum. Bu sesler beni neşelendiriyor, kendimi daha hafif ve daha uzun hissediyorum. Jack yeniden pencere pervazına konuyor, hevesli halde geceye doğru bakarken gözleri parıldıyor.

Ormanın ucunda toplananları görünce tüm bedenim titriyor. Asla bunun gibi bir şey hayal etmemiştim. Kafataslarından yapılmış devasa bir çit, bin tane kafatasının ışığıyla turuncu renkte parıldıyor. Çitin ardındaki pek çok Yaga evi, açık kapılarından dışarı taşan müzikle zıplayıp dans ediyor. Daha yaşlı birkaç ev bacaklarını altına katlamış, grubun kenarında oturuyor ve bazı genç evlerin bir inek büyüklüğündeki dikişli derin bir topla oynamalarını izliyor.

Evimin iskelet deposundaki kemikler düşüyor ve çitteki diğerlerine katılmak için koşuşuyor. Uyluk ve incik kemikleri, çitin tepesinde tehlikeli bir şekilde takırdayan garip bir vagon haline geliyor. "Bir yürüyüşe çıkmalısın, biraz eğlen." Yaşlı Yaga beni kapının dışına doğru itiyor. "Ah, bir saniye, bende sana ait bir şey var. Birkaç gece önce tezgâhımın önünde düşürmüştün." Cebinden Baba'nın kuru kafalar ve çiçeklerle süslü eşarbını çıkarıp çenemin altından bağlıyor.

"İşte." Benimle birlikte verandanın basamaklarını iniyor ve nemli topraktaki su birikintisini işaret ediyor. "Şimdi ne görüyorsun?"

Suya bakıyorum ve saçlarımın Baba'nın eşarbının altından kıvrıldığını görüyorum. "Kendi yansımamı!" Eğilip yaklaşıyorum. "Bir Muhafız gibi görünüyorum!"

"Neredeyse." Yaşlı Yaga kıkırdıyor. "Seremonide görüşürüz."

Gerginlikten titrer halde kalabalığa doğru yürüyorum ve ben daha ne olduğunu anlayamadan Antik Yaşlılar etrafımı sarıp elimi sıkıyor ve sırtımı sıvazlıyorlar.

"Ben Yaga Ana...

"...Yaga Dmitry..."

"...seninle tanıştığıma çok memnun..."

"...bağlanma için ne harika bir gece..."

"...ne müthiş bir evin..."

"Yaga Elena! Gel de Yaga Marinka ile tanış."

Genç bir kız koşup gelince yüzümdeki gülümsemem genişliyor. Daha önce hiç benim kadar genç bir Yaga görmemiştim.

"Merhaba, Yaga Marinka. Bağlanman için tebrikler!" Yaga Elena da bana gülümsüyor, sanki tüm hayatı boyunca beni tanıyormuş gibi ve sonra da kolunu benimkine dolayıp beni Yaşlılar'dan uzaklaştırıyor. "Kemikten yapılma hız trenine gidelim mi?"

Yaga Elena'nın bakışlarını, şu anda birkaç kemikten vagonun tıngırdadığı çitin tepesine doğru takip ediyorum. Yaga Elena beni çitin alçak olduğu bir noktaya doğru yönlendiriyor ve vagonlardan biri takırtıyla bize doğru alçalıyor. İçine binip leğen kemiğinden koltuklara oturuyoruz ve sırtımızı kürek kemiklerine yaslıyoruz. Sonra vagon, tüm Yaga evlerinin etrafında büyük bir daire çizerek iskeletlerden bir rayın yükselip alçaldığı çitin tepesine doğru çıkarken midem bulanıyor.

Biz zar zor ayakta duran yükseltilerde sıkı sıkıya birbirimize sarılıp çılgın iniş noktalarında çığlık atar halde hızla ilerlerken Jack de üzerimizde süzülüyor. Her şey parlak ve ışıldıyor; her yerde girdaplar, baş dönmeleri ve kahkahalarla dolu ve yıldızlar da gözlerimin içinden yansıyor. Araba en sonunda durduğunda bacaklarım titriyor ve yüzümde kocaman bir gülümsemeyle tökezleyerek dışarı çıkıyorum.

Yagalar her yerde, uzun masaların üzerine yemekler diziyorlar ve o kadar hızlı konuşuyorlar ki başım dönüyor. Hepsi gerçekten çok arkadaş canlısı. Gülümseyip hem bana hem de evime iltifat ediyorlar, Jack'e kendi elleriyle yemek artıklarını veriyorlar. Bazıları bana Baba'yı nereden tanıdıklarını ve onun ne kadar tatlı biri olduğunu anlatıyor. Sırrımı saklayarak onlara gülümsüyorum. Baba'nın sonsuza dek gitmediği ve yakında onu kurtaracağıma dair sırrımı.

Pek çok Yaga ile karşılaşıyorum ama hiçbirini tanımıyorum. Bir rehberlik gecesindeki ölüler gibi dans edip uzaklaşıyorlar ama gülümsemekten yanaklarım ağrıyor çünkü onlar

da tıpkı benim gibi birer Yaga. Şey, neredeyse benim gibi. Yaşayanlara uyum sağlayamıyorum ve ölülere de uyum sağlayamıyorum ama buradayken yeteri kadar zamanım olursa belki de bunu başarabileceğimi hissediyorum. Bunun bitecek olması ne üzücü. Yaşlı Yaga haklıydı; Yagaların daha sık bir araya gelmeleri gerekiyor. Baba geri döndüğünde başka bir buluşma ayarlayıp ayarlayamayacağımızı merak ediyorum.

"Bak!" Yaga Elena kolumu çekiyor. "Senin evini süslüyorlar."

Döndüğümde çatıdan sarkan kafatası mumlarıyla aydınlatılmış ve kocaman kırmızı çiçeklerden oluşan zincirlerle kaplanmış evimi görüyorum. O kadar güzel görünüyor ki gururla böbürleniyorum.

"Bağlanman için heyecanlı mısın?" diye soruyor Yaga Elena.

Başımı sallıyorum, sinirlerim geriliyor. "Sen kendi evinle bağlandın mı?" diye soruyorum.

"Ah, hayır," diye cevap veriyor Yaga Elena. "Ben annem Yaga Valentyna ile yaşıyorum. En azından elli yaşına gelene kadar da bir Muhafız olmak istemiyorum. Belki yüz. Bunu bu kadar genç yaşında yaptığın için çok cesursun bence."

Ben kendimi cesur hissetmiyorum. Bir anda çok üşümüş hissediyorum ve kendimden hiç emin olamıyorum. Tüm bu Yagaları, seremoninin ışık ve müziğini bırakıp Geçit'in karanlığına tek başıma adım atma düşüncesi tüylerimi ürpertiyor.

Yaşlı Yaga elinde çeşitli kalın metal tüplerle yanıma geliyor. Yaga Onekin de geliyor, elinde daha önceden yaptığımız havai fişeklerle dolu olduğunu bildiğim metal kutu var. "İlk fişekleri yakmak ister misin?" diye soruyor gülümseyerek.

"Evet, lütfen," diyorum. "Ama Benji ve Jack ne olacak? Bundan korkarlar mı?"

"Benji kim?" diye soruyor Yaga Elena.

"Benim kuzum. Arka verandadaki bir yuvada."

"İstersen sen fişekleri yakarken ben onunla ve Jack'le kalırım," diyor Yaga Elena.

"Çok naziksin. Teşekkürler." Elena'ya, Benji'nin battaniyelerin arasında kıvrılıp yattığı yeri gösteriyorum ve oradan ayrılmadan önce hem Benji'nin hem de Jack'in tüylerini okşuyorum. Yaşlar gözlerimi acıtıyor ama onları uzaklaştırıyorum ve kendime Geçit'ten geçmenin buna değeceğini söylüyorum. Kısa süre içinde Baba ile birlikte geri döneceğim.

Yüzlerce Yaga, evimin ön verandasının etrafında toplanıyor ve hepsinin yüzü kafatası mumlarının ışığıyla parıldıyor. Yaşlı Yaga beni onlardan biraz uzaklaştırarak havai fişekleri ateşlemek için top fitili dediği tüpleri nasıl kuracağımı bana gösteriyor.

Yaga Onekin ilk beşini ateşlememde bana yardımcı oluyor ve verandaya doğru geri koşup dev gibi kırmızı, yeşil, altın rengi, mavi ve mor çiçeklerin havada patlamasını izliyoruz. Kalabalıktan neşeli kutlama sesleri yükseliyor ve

son parlak kıvılcımlar aşağı doğru süzülürken ben de evimin tanıdık kokularına ve sıcaklığına doğru çekiliyorum.

Beş Antik Yaşlı, Geçit'in her zaman açıldığı yerin etrafında toplanarak ölülerin dilinde yüksek sesle neşeli bir şarkı söylemeye başlıyorlar. Yagalar, yaşamla dolana kadar odaya akın ediyorlar. El çırpıyor, ayaklarını yere vurup dans ediyor ve birbirlerine yemek tabakları ile *kvass* bardakları uzatıyorlar.

Minik beyaz çiçeklerden oluşan bir kolye boynuma doğru düşüyor ve başımı kaldırdığımda evin her yerine çiçeklerle dolu sarmaşıkların yayıldığını görüyorum. Kirişlerden çıkıyor, havada sallanıyor, duvarlardan aşağıya doğru sürünüyor ve şömine rafıyla mobilyaların üzerlerini kaplıyorlar. Yagalar beni Geçit'e doğru itiyor ve ben ilerledikçe etrafımda nazikçe kıvrılan sarmaşıklar ve çiçekler beni eve bağlıyor. Evin mutluluğunu içimdeki bir sıcaklık gibi hissediyorum.

"Bunu yapmak zorunda olmadığını unutma, Marinka. Fikrini değiştirirsen sorun değil," diye fısıldıyor kulağıma, Yaşlı Yaga.

Ondan uzaklaşıp çiçeklerin tatlı kokusunun dört bir yanımı sarmasına izin veriyorum. Ben Geçit'e yaklaşırken ipek gibi çiçek yaprakları ve yumuşak tüylü sarmaşıklar ellerime ve yüzüme sürtünüyor. Antik Yaşlılar'ın tam yanına geldiğimde bana dönüp söyledikleri şarkıyı değiştiriyorlar. Şarkı yavaş ve ciddi bir hal alıyor. Kelimeleri anlamaya çalışıyorum ama odaklanamıyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Şarkı, bir fısıltıdan öteye geçemeyecek kadar sessizleşiyor. Büyük döngünün güzelliği ve bir Muhafız olmanın onuru hakkında bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Sarmaşıkları ellerimin üzerinden çekip nefes alışverişimi yavaşlatmaya çalışıyorum.

Yagalar etrafımda toplanıyor, hareketsiz ve sakinler. Dudaklarını beklentiyle aralıyorlar. Bacadan aşağıya doğru bir cereyan oluyor ve mumlar odanın duvarlarında dans eden gölgeler oluşturacak şekilde titreşiyor.

Antik Yaşlılar'dan biri kirişlere doğru, "Yaga evi!" diye o kadar yüksek sesle bağırıyor ki irkiliyorum. "Geçit'i aç ki Yaga Marinka yıldızların şahitliğinde sana verdiği sözü tamamlasın."

İşte bu kadar. Geçit sadece birkaç adım ötemde açılıyor ve ben en sonunda Baba'yı eve geri getirebileceğim. Ben yeniden güvende olacağım ve evin parçalanması da duracak. Rehberlik edilmeyen ölüler artık solup gitmeyecekler ve büyük döngü de dengesini yeniden kazanacak. Baba gittiğinden beri beni ağırlıkları altında ezen tüm endişeler, ben

Baba'yı kendime doğru çektiğimde uçup gidecek ve Baba da bana sımsıkı sarılıp her şeyi yoluna sokacak. Ev iyileşecek, o ölülere rehberlik edecek ve ben de kendi geleceğimin kontrolünü elime alacağım.

Uzun ve derin bir nefesi içime çekiyorum. Ve Geçit'in siyah dikdörtgen şekli belirir belirmez olabildiğince hızla ona doğru koşup içine atlıyorum.

KARANLIK

Ben Geçit'e doğru süzülürken her şey yavaşlıyor. Çiçekli sarmaşıklar kırılıp yere dökülüyor. Yagaların ağızları açık kalıyor ve keskin bir şekilde nefes alıp veriyorlar. Bazıları elleriyle ağızlarını kapatıyor. Gözleri şaşkınlıkla açılıyor ve boşluğun derinliklerinden yansıyan ışık göz bebeklerinde titreşiyor. Hava dalgaları hızla kulaklarımdan geçiyor ve kara okyanusun gelgiti beni aşağıya doğru çekiyor. Soğuk dalgalar yükselip başımın ve boynumun üzerinden akarken kendimi hazırlıyorum.

Ama sonra pençeler sırtımı deliyor, birisi kolumdan tutuyor ve yere çarparken başıma şiddetli bir acı saplanıyor. En sevdiğim ninniyi çalan cılız bir *balalayka* sesi araya girerken karanlık ve sessizlik beni yutuyor.

Göz kapaklarım titreşiyor ve suratları buruşmuş, endişeli ifadeleriyle bir dizi Yaga'nın bulanık yüzlerini görüyorum. Gözlerimi yeniden sımsıkı kapatıyorum ve öfkeli bir gözyaşı

kulağıma doğru akıyor. Keşke döşeme tahtalarına gömülüp kaybolabilsem, diye düşünüyorum.

Etrafımda Yaga sesleri vızıldıyor. "O iyi mi?"

"Ne yapıyordu öyle?"

"Sanırım Geçit'e atlamaya çalıştı."

"Neden böyle bir şey yaptı ki?"

"Ne garip."

"Parti bitti mi?"

Keşke gözlerim gibi kulaklarımı da kapayabilsem. Onları görmek ya da duymak istemiyorum. Başımın yere çarptığım noktası zonkluyor ve sırtımın Jack'in beni tırmıkladığı kısmı acıyor, ayrıca aniden çekildiği için kolum da acıyor. Ama en kötüsü de tüm Yagaların bana bakıp benim hakkımda konuşmalarının sebep olduğu bunaltıcı ve utandırıcı duygu.

"Kendinde mi?"

"Onu hareket ettirsek mi?"

"Marinka?"

"İyi misin?"

"O iyi." Yaşlı Yaga'nın hemen yanımdan gelen sesini duyuyorum ve başımın üzerine koyduğu elini hissediyorum.

"Ona biraz alan açalım." Yaga Onekin'in sesi yükseliyor ve o odayı boşaltırken ben de ona karşı yoğun bir minnet duygusuyla doluyorum.

Ciğerlerim acıyor ve nefesimi tuttuğumu fark ediyorum. Yan tarafıma dönüp Yaşlı Yaga'dan uzaklaşıyorum ve Geçit'e

doğru bir bakış atıyorum. Ortadan kaybolmuş. Böyle olacağını bilsem de bu, gözyaşlarımın dökülmesini engellemiyor. Boynuma doğru bir öfke dalgası tırmanırken gözyaşlarım yere akıyor. "Neden?" diye ağlıyorum, sesim tamamen bebek sesi gibi çıkıyor ve sonra da başımı bir ağrı kaplayınca top haline gelip büzülüyorum.

"Marinka'yı yatak odasına taşıyabilir misin?" diye soruyor Yaşlı Yaga, alnıma soğuk bir şey bastırırken. "Başını kötü şekilde çarptın, Marinka, ama iyi olacaksın. Sadece biraz dinlenmeye çalış."

Yaga Onekin'in sarı melon şapkası üzerime düşüyor, kollarını altıma doğru kaydırıyor ve beni havaya kaldırıyor. Karanlık noktalar görüşümü bulandırıyor ve bedenimi ağır bir uyuşukluk hissi kaplıyor.

Yaşlı Yaga ve Yaga Onekin kapının kenarında fısıldaşıyor ve sonra etrafa sessizlik çöküyor.

Jack yatağımın başına konuyor ve gagasını kulağıma doğru bastırıyor. Gözlerimi kapayıp ona sırtımı dönüyorum, başım zonkluyor. Çok yaklaşmıştım. Baba'yı geri getirebilirdim. Keşke...

Huzursuz bir uykuya dalıp uyanıyorum tekrar tekrar. Ev ritmik bir şekilde ilerliyor, tavuk ayakları altımda yeri dövüyor. Ona durmasını söylemeye çalışıyorum ama sesim

çıkmıyor. Hareket etmeye çalışıyorum ama çarşaflar ip gibi geliyor, yatak da bir kafes gibi.

Ev en sonunda yavaşlıyor ve yere doğru sendeliyor. Eğik halde kalınca ben de yataktan kayıyorum. Yatak başlığına tutunmaya çalışıyorum ama çok geç. Bedenim sert bir şekilde yere çarpıyor ve döşeme tahtaları beni ön kapıya doğru itip yuvarlıyor.

"Ne oluyor?" diye hıçkırıp ayağa kalkmaya çalışıyorum. Ön kapı açılıyor, kayarak kapıdan geçiyorum ve evin dışındaki sert, kuru toprağa yığılıp kalana kadar verandanın basamaklarından teker teker yuvarlanıyorum. Doğruluyorum, gözlerimi kırpıştırıyorum ve boynumu ovuyorum. Pazar yerine geri dönmüşüz. Hava karanlık ve etrafımdaki dünya dönüyor.

Yaşlı Yaga sakince arkamdaki basamaklardan iniyor. Arkasından kapı çat diye kapanıyor ve tüm pencereler de kapalı kalıyor.

"Ne oluyor?" diye soruyorum yeniden. "Ev? Ne yapıyorsun sen?"

Ev ayaklarının üzerinde doğrulup sırtını bana dönüyor.

"Evin sana kızgın." Yaşlı Yaga ayağa kalkmama yardımcı oluyor.

"Neden?" Sesim ağlamaklı çıkıyor. Boğazımı temizleyip yeniden deniyorum. "Neden kızgınsın?" Sesim bu kez öfkeli çıkıyor. Arka verandanın basamaklarını öfkeyle tekmeliyorum ve ev benden uzaklaşıyor.

"Hadi ama." Yaşlı Yaga kolumu sıkıyor. "Evin yorgun. Bu gece çok uzun bir koşu yaptı. Bırakalım da dinlensin. Yarın sabah barışabilirsin."

Yaşlı Yaga'nın beni pazarın karanlık ve boş sokaklarından ve kendisinin ruh *trost*'u tezgâhındaki kafataslarını ve şişeleri geçerek evimden uzaklaştırmasına izin veriyorum. Yaşlı Yaga'nın evinin ön kapısının pervazı bir gülümsemeyle bizi karşılıyor. Ön taraftaki oda sıcak, havai fişek ve *borsch* kokuyor. Ateşin yanındaki bir sandalyeye çöküyorum, başım ağrıyor ve sersem haldeyim. "Evim bana neden bu kadar kızgın?" diye soruyorum Yaşlı Yaga'ya, o bana bir fincan sıcak çikolata uzatırken. "Anlamıyorum."

"Hiç kimse kandırılmaktan hoşlanmaz." Yaşlı Yaga karşıma oturuyor. "Evin bu gece onunla bağlanacağını düşünmüştü ama sen sadece Geçit'ten geçmek istiyordun."

"Baba'yı eve getirecektim." Öfke gözlerimi yakıyor ve sesim yükseliyor. "Ev bunu neden anlamıyor? Jack neden anlamıyor? Sen neden anlamıyorsun? Neden hepiniz işime karışıyorsunuz? Beni durdurmasaydınız Baba'yı geri getirebilirdim." Yaşlı Yaga'ya bakıyorum, nefesim ciğerlerimi acıtan kısa iç çekmelere dönüşüyor.

"Seni önemsediğimiz için durdurduk. Geçit'ten geçmek tehlikelidir. Bir daha hiç geri dönemeyebilirdin."

"Bu riski almaya değer!" diye bağırıyorum. "Baba'yı eve getirmek için her şeyi yaparım. Ve bu zaten benim kararım – bunu yapmaya hakkınız yoktu!"

"Baba'n gitti," diyor Yaşlı Yaga, sessizce.

"Yanılıyorsun!" diye bağırıyorum, ayağa kalkıp. Başım dönüyor ve fincanım yere düşüp parçalanıyor. Ellerime doğru bakıyorum ve kırık fincan parçalarıyla bu parçaların arasından dökülen sıcak çikolatayı görüyorum. Tüm bedenim soluklaşıyor ve bir an için kendimi sabah sisi gibi hafif hissediyorum. Sonra titriyorum ve ciğerlerime hava doluyor.

"Otur, Marinka, lütfen." Yaşlı Yaga elime uzanıyor ama ben onu itip kapıya doğru sendeliyorum. Kapıyı açıp hızla pazara dalıyorum.

Hava serin ve karanlık, ama şafak vaktinden hemen önceki o sisli karanlıktan. Birkaç satıcı tezgâhlarını kuruyor, ellerini ovuşturuyor ve nefesleri havada küçük bulutçuklar oluşturuyor. Hızla yanlarından geçiyorum.

Evime ihtiyacım var. Ve Baba'ya ihtiyacım var. Yaşlı Yaga yanılıyor; Baba'yı eve getirebilirim ve getireceğim. Baba her şeyi yoluna koyacak.

Görüşüm bulanıyor. Dünyanın yeniden sabit hale gelmesini ve odun dumanının tanıdık ve rahatlatıcı kokusunun etrafımı sarmasını beklemek üzere duruyorum. Derin bir nefes alıyorum, vücudumu dikleştiriyorum ve sakince evime doğru yürüyorum.

Odun dumanının kokusu giderek artıyor. Duman havada dönüp duruyor ve ben eve yaklaştıkça daha yoğun hale geliyor. Daha hızlı yürüyorum ve tekrardan koşmaya başlıyorum. Bir sorun var. Duman çok yoğun halde.

Yanan, çatırdayan tahtaların çıtırtıları sessizliği bozuyor. Bir karga çığlık atıyor. Ciğerlerim şişip iniyor, bacaklarım yeri dövüyor ve ben olabildiğince hızla koşuyorum. Bağıran insanları ve şapırdayan suyu duyuyorum. Köşeyi dönünce görüyorum. Düşünmemeye çalıştığım şeyi görüyorum. Ev, benim evim, yanıyor.

YANGIN

"Biz yangın çıkarmak istememiştik." Salma bana doğru koşuyor ve kollarını sanki benim evi görmemi engelleyebilecekmiş gibi sallıyor. Gözyaşları yanaklarından akıyor ve cildini kaplayan is ve külde kalın izler bırakıyor. "Babamın tezgâhını kurmasına yardımcı olacaktık ama sonra evinin diğer tarafa dönük olduğunu fark ettik ve bunun çok garip olduğunu düşündük, bu yüzden etrafa bakındık ve sonra Lamya verandanın altında devasa bacaklar ve zeminde de kemikler gördüğünü düşündü ve ben de bunun çok saçma olduğunu söyledim ve bu yüzden yanıldığını ona göstermek için kibrit çaktım" –derin ve titrek bir nefes alıyor– "bir kafatası görüp panikledim ve düştüm ve sonra da her yerde yangın vardı ve onu durduramadık. Her şey çok hızlı gelişti. Çok ama çok üzgünüm." Yüzü şaşkınlıkla buruşuyor. "Evinin altında neden bir kafatası var?"

Salma'yı itip evime doğru koşuyorum ama güçlü kollar omuzlarımı yakalıyor ve derinden gelen bir ses bana bunun

güvenli olmadığını söylüyor. Erkekler ve kadınlar etrafta koşturup su taşıyor ve birbirlerine bağırıyorlar. Lamya yerde oturup sallanıyor. Kafatasları ve devasa pençeler hakkında bir şeyler mırıldanıyor.

Bunların hepsi benim hatam. Nina'yı Geçit'ten uzak tutmasaydım Baba onunla gitmek zorunda kalmazdı ve ben de bu aptal pazar yerinde Lamya ve Salma'yla karşılaşmazdım. Evi neden rahat bırakmadılar ki?

Dumanlar gece göğüne doğru yükseliyor. Tüm evim yanıyor, korkunç ve kükreyen bir ateşin içinde kararıyor. Tıpkı annemle babamı ve tüm hayatımı alıp götüren yangında olduğu gibi. İnanamayarak eve bakıyorum. Kendimi bildim bileli alevler içindeki bir Yaga evinin görüntüsü peşimi bırakmadı. Ama bu gerçek, tam karşımda duruyor; hayal edemeyeceğim kadar sıcak ve büyük bir ateş yanıyor. Şu anda sevdiğim her şeyi elimden almakla tehdit ediyor: evimi, Jack'i, Benji'yi. Geleceğe dair tüm umutlarımı.

"Jack!" diye bağırıyorum, beni tutan ellere direnerek. Evin duvarları gıcırdayıp çatırdadıkça benim de vücudum titriyor. Narin bir ölü gibi, beni tutan kolların içinden geçip eve doğru koşuyorum.

"Jack!" diye sesleniyorum, olabildiğince yüksek bir sesle ve sonra da külle dolu hava boğazıma dolunca öksürüyorum. Dumanların içinden uçarak geliyor, omzuma çarpıyor ve kollarıma tırmanıyor. "Jack," diye hıçkırıyorum. "Benji nerede?"

Jack evin arkasına doğru beceriksizce kanat çırpıyor ve ben de peşinden koşturuyorum. Veranda alevlerle aydınlanıyor. Yüzümü yoğun sıcaklıktan korumak için kollarımı kaldırıyorum ve ateşe doğru yaklaşıyorum. Benji delice meliyor ve yuvasının kemiklerine vuruyor.

Verandaya çıkıyorum, sıcaklık ve duman ciğerlerimi yakıyor. Elbisem eriyip tenime yapışmış gibi hissettiriyor. Benji su fıçısının yanındaki boşluktan başını uzatıp telaş içinde beni arıyor. Su fıçısını bir kez, iki kez ve üç kez tekmeliyorum, fıçı parçalanınca etrafa kemikler fırlıyor ve havaya da su buharı doluyor. Alevler biraz azalıyor ve ben de yuvanın mandalını kurcalıyorum ama parmaklarım içinden geçip duruyor.

Ben yuvayı açamadan önce tüm ev yana doğru sallanıyor ve ayakta durabilmek için merdivenin tırabzanlarına tutunmak zorunda kalıyorum. Ev ayağa kalkarken yer sallanıyor, bacaklar da yanıyor ve sıcaklıkla çatırdıyor. Aşağıdan insanlar bağırıp çığlık atıyor, şok olmuş yüzleri dumanların arasından parıldıyor.

"Dur!" diye bağırıyorum, tırabzanları iki elimle kavrarken. "Yaşayanlar görebilir!" Ama sonra başka bir seçenek olmadığını fark ediyorum. Yangını durdurmak çok daha önemli.

Ev gittikçe daha hızlanarak koşuyor, insanların, tezgâhların ve binaların üzerinden atlıyor. Alevler ve duman tıpkı bir saç gibi arkamızdan dalgalanıyor. Yanmış odun parçaları minik meteorlar gibi ağır çekimde yere düşüyor ve kıvılcımlar da etrafımızda ateş böcekleri gibi dans ediyor. Okyanusun sakinliğine yansıyan liman ışıklarının bulanıklığı ileriye doğru uzanıyor.

Ev son bir büyük sıçramayla havada süzülüyor ve cızırdayan bir su sıçramasıyla yere iniyor. Üzerime bir su dalgası sıçrıyor. Benji bağırıyor ve Jack de yüksek sesle gaklıyor. Döşeme tahtalarında kayıyorum ve dudaklarımda tuz ve kömür tadı alıyorum.

Ev gıcırdayıp içini çekiyor ve tüm alevler sönene kadar bir o yana bir bu yana sallanıyor. Biz de için için yanan keskin bir duman bulutunun içinde oturuyoruz. Jack, kumlu bir su püskürtüsünün ortasından kucağıma doğru kanat çırpıyor. Kolumu ona dolayıp ikimizi de arka kapıya doğru sürüklüyorum ve kapıyı ittirip açıyorum. O kaygan ve ıslak tüyleriyle eve dalıyor ve ben de Benji için geri dönüyorum.

Hepimiz nemli ve kararmış odanın içinde güvende olduğumuzda ev yeniden hareket ediyor. Sığ sulardan sıçrıyor, kumların üzerinden geçiyor, çöllerde koşuyor ve dağlara ve ormanlara doğru yokuş yukarı tırmanıyor.

Baba'nın odasındaki yüksek raflarda battaniyeler buluyorum. Duman kokuyorlar ama en azından kuru haldeler. Elbiselerimi çıkarıyorum ve kendimi battaniyelere sarıp kucağımda Benji ve omzumda Jack ile birlikte Baba'nın

sandalyesine oturuyorum. Ev gece karanlığında dörtnala koşarken hepimiz yavaşça sallanıyoruz.

"Çok özür dilerim," diye fısıldıyorum kirişlere doğru. "Seni kandırmak ya da kızdırmak istememiştim. Ben sadece Baba'yı çok özledim. Onu eve getirmek benim için çok önemliydi. O benim bugüne kadar tanıdığım ve sevdiğim tek insan ve onsuz yaşamak beni çok korkuttu. Ona ihtiyacım var. Sadece ölülere rehberlik etsin ve beni Muhafız olmaktan kurtarsın diye değil. Onun burada olup beni sevmesine ve beni güvende tutmasına da ihtiyacım var."

Kirişlerden bir sarmaşık kıvrılıyor ve etrafıma dolanıyor. Beni kendine yaklaştırdıkça kalınlaşıyor ve ben de başımı yumuşak, kadifemsi dokusuna yaslıyorum. Ellerimde sıkıca tuttuğum Baba'nın eşarbına dallar dolanıyor ve bu dallar kumaşa dolandıkça evin de Baba'yı ne kadar özlediğini ilk kez fark ediyorum.

"Bizi bir çöle götür," diyorum. "Hiçbir insanın olmadığı bir yere." Yaşayanlardan bıktım artık. İşlerin eski haline dönmesini istiyorum. Sadece ben, Baba ve Ev ile ölülere rehberlik ettiğimiz zamanlara.

KARLAR DİYARI

Dişlerimin takırdamasıyla uykumdan uyanıyorum. Soğuk hava ciğerlerimi titretiyor. Gözlerim donup kalmış ve ben ellerimle ısıtana kadar da açılmıyorlar. Ayrıca kaşınıyorlar ve kurumuşlar. Ben etrafa bakınırken gözlerimden yaşlar akıyor. Her şey isten dolayı siyah, küllerden dolayı gri ya da buz ve kardan dolayı beyaz renge bürünmüş. Çatıda, duvarlarda ve yerde delikler var. Evin büyük bir kısmı yanıp un ufak olmuş, bu yüzden iyileşmesinin ne kadar süreceğini hayal bile edemiyorum. Midem bulanıyor.

Ayağa kalkıyorum, kol ve bacaklarım ağrıyor ve pencereye doğru yolumu açıyorum. Döşeme tahtaları ayaklarımın altında parçalanınca yüzümü buruşturuyorum. Benji buzun üzerinde kayarak titreye titreye peşimden geldiği için onu yerden kaldırıyorum ve kendi etrafıma sardığım battaniyelerin içine bırakıyorum.

Pencerelerden içeri giren ışık yumuşak ve az. Günün hangi saatinde olduğumuzu söylemek mümkün değil. Güneş, yoğun ve bembeyaz bir göğün ardına saklanmış ve sonsuz miktarda kar her yöne doğru yağıyor. Etraf bomboş, yaşama dair hiçbir şey yok. Bunu ben istemiştim ama şimdi karşı karşıya gelince bedenim isyan ediyor gibi görünüyor. Bir yere, herhangi bir yere doğru koşma dürtüsü ağır basıyor ama gidecek hiçbir yer yok.

Jack omzumdan atlıyor ve pencere pervazına konup hafifçe cama vuruyor. Pencere kanadı yavaşça titrerken kararmış ahşap parçaları dökülüyor. Buz gibi hava odaya doluyor ve tenimi ısırıyor. Battaniyelerime daha sıkı sarınıyorum ve Jack de tüylerini kabartıyor. Sonra da uçup uçmayacağına karar veremiyormuş gibi kanatlarını yarıya kadar açıyor.

"Dışarıda hiçbir şey yok, Jack. Hadi gel, bir ateş yakalım."

Ev bu cümlem karşısında irkiliyor ve benim de kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor. Bir daha asla ateş görmek istemiyorum ama evi kurutmanın tek yolu bu ve ateş yakmazsak hepimiz donarız.

Depodaki tüm odunlar ıslanmış. Mobilyalara göz atıyorum ama onlar da ıslak. Ne yakacağımızı düşünerek kirişlere doğru bakıyorum ve bir tanesi gürültüyle çatırdayıp pat diye yere düşüyor.

"Teşekkürler, Ev." Gülümsüyorum. Bu yaptığı bir sarılma gibi hissettiriyor. "Seni en kısa zamanda onaracağız," diyorum, bunun doğru olduğunu umarak.

Baltayı elime alıp çatı kirişinden kütük ve çıra parçaları çıkarıyorum. Bu zor bir iş ama içimi ısıtıyor ve faydalı bir şeyler yapıyor olma hissi beni biraz olsun neşelendiriyor.

Ateş yükseldiğinde evdeki neredeyse her şeyi kurumaları için şöminenin etrafına yığıyorum. Neyse ki yiyeceklerin çoğu iyi durumda, sıkıca mühürlenmiş kapaklarıyla konservelerin ve kavanozların içinde güvendeler. Benji'yi besliyorum, kendim ve Jack için mürdüm eriği reçeliyle koca bir kâse sıcak *kasha* hazırlıyorum ve sonra da evi temizlemeye başlıyorum.

Her yerde is, kül ve kömür var. Ateşin üzerinde kazanlar dolusu kar eritiyorum ve yerden tavana kadar her yeri siliyorum. Sonra bu işlemi tekrarlıyorum çünkü her yer hâlâ gri ve kumlu. İşim bittiğinde sırtım ve kollarım ağrıyor, parmaklarımsa kızarmış ve kesilmiş halde. Ayrıca ev de hâlâ kirli gözüküyor. Baba'nın koltuğuna çöküp başımı ellerimin arasına alıyorum.

Etrafımı bir sessizlik ve boşluk hissi kaplıyor. Jack'le, Benji'yle ya da evle konuşmak işe yaramıyor. Sesimin, sessiz ve durgun havada yankılanıyor olması sadece yalnız olduğum gerçeğini daha belirgin hale getiriyor. Günler geçtikçe bu karmaşa, evin aldığı hasar ve yalnızlık beni bunaltıyor.

Kararmış tencerelerden köşedeki yanıp kül olmuş müzik aletlerine ve yapmam gereken işlere kadar her şey bana

Baba'yı hatırlatıyor çünkü Baba'nın bu işleri benden on kat daha iyi şekilde ve daha hızlı yapacağını biliyorum.

Keşke yardım etmek ve konuşmak için burada olsaydı, diye düşünüyorum. Ama her şeyden çok istediğim tek şey, onunla bir kez daha oturabilmek, bugüne kadar yaptığım ve söylediğim tüm o aptalca şeyler için özür dilemek ve onu sevdiğimi söyleyebilmek.

Yaşlı Yaga da aklıma düşüp duruyor. Başlangıçta onu düşünmek beni öfkelendiriyor çünkü Baba'yı eve getirmek için Geçit'ten geçmemi engelledi. Ama bir süre sonra onu da özlediğimi fark ediyorum. Onun evinde olmak, havai fişekler yapmak ve seremoniye giderken Yaga Onekin'le yarışmak eğlenceliydi. Pazarda ne halde olduğunu ve benim evimin herkesin görebileceği şekilde koşup gitmesinin onun başına dert açıp açmadığını merak ediyorum. Ama sonra onun dimdik, gururlu ve kendinden emin halde durduğunu hayal ediyorum ve koşan bir eve dair söylentileri bastırabilecek tek kişinin o olduğunu fark ediyorum.

Onun ve diğer Yagaların benim hakkımda neler düşündüğünü düşünmek tenimin karıncalanmasına neden oluyor. Onlar için ben sadece aptal bir çocuğum. Baba'ya ne kadar ihtiyacım olduğunu anlamıyorlar.

Kirli pencerelerin ardında gökyüzü yoğun ve gri renkte bir alaca karanlığa dönüyor. Birkaç mum yakıyorum ve temizlik yapmaya devam ediyorum. Gece vakti çöktüğünde bile uyumaya gitmiyorum çünkü ateşin kontrolden çıkmasından ya da sönüp hepimizin uyurken donmamızdan

korkuyorum. En sonunda Baba'nın koltuğunda uyukluyorum ama ovalama fırçası her elimden düştüğünde uyanıyorum.

Sabah olduğunda kendimi dünkünden de yorgun hissediyorum ama eve şöyle bir baktığımda içime bir gurur dalgası doluyor. Ev neredeyse temiz gözüküyor ve iyileşmeye başladığına dair işaretler de var.

Pencere çerçevelerinin ve duvarların yanmış kısımlarında yeni ahşaplar oluşuyor. Yerdeki delikler kalın yosun ve çimenlerle kaplanmış ve sarmaşıklar da çatıdaki boşlukları doldurmuş. Hatta kirişin düştüğü noktadan kalınca bir budak çıkmaya bile başlamış. Evin dışını da kontrol etmek için hevesle buz gibi havaya fırlıyorum.

Veranda merdivenlerinin tırabzanları yeni şekillerde kıvrılıyor ve tavuk bacakları da kalınlaşıyor. Rahatlayarak bir nefes veriyorum. Ama sonra iskelet deposunun yanındaki çatlağı görüyorum.

Açık haldeki çatlağı çevreleyen kurumuş ahşap, çatıya ve evin diğer ucuna kadar uzanıyor. Duvarlar yanıp kömüre dönmüş ve siyahlaşmış, ayrıca içi is dolu buzla kaplanmış. Evin ön tarafının en az dörtte biri hiçbir iyileşme belirtisi göstermiyor. Ölülere rehberlik eden biri olmadan ev tamamen iyileşemez.

"Ev." Verandanın basamaklarına oturuyorum ve kollarımı çalkalanan karnımın etrafına doluyorum. "Ölülere rehberlik etmesi için Baba'ya ihtiyacımız var. Yoksa solup gideceksin."

Ev bir o taraf bir bu tarafa sallanıyor.

"Ama ben ölülere tek başıma rehberlik edemem." Gözlerim yaşlarla doluyor.

Tırabzanlar aşağı doğru kıvrılıp düşmüş omuzlarımı çekmeye çalışıyor.

"Hayır." Başımı sallayıp omuzlarımı ahşaptan uzaklaştırıyorum. "Yeterince güçlü değilim. Baba'ya ihtiyacım var." Sırtımı dikleştirmeye çalışan tırabzan demirleri sırtıma batıyor.

"Yapma." Kaçıyorum. "Rehberlik etmesi için Baba'yı eve getirebilirim. Sen Geçit'ten geçmeme izin verirsen bunu yapabileceğimi biliyorum."

Tüm pencereler çat diye kapanıyor ve ev kara gömülüyor.

Dönüp uçsuz bucaksız beyazlığa doğru bakıyorum ve vücudumdaki tüm kaslar kasılıyor. Sessizlik kulaklarımı acıtıyor ve ancak ara sıra genişleyen çatlağın sesiyle ya da bir tahta parçasının kopup karın içine düşmesiyle bozuluyor.

İlk başta çatırtı sesleri beni öfkelendiriyor çünkü ev beni rehberlik yapmaya zorluyormuş gibi hissettiriyor. Ama bu doğru değil.

Ev, içinden geçmemi engellemek için Geçit'i kapattı. Yaşlı Yaga bunu yapmanın tehlikeli olduğunu ve bir daha hiç geri dönemeyebileceğimi söylemişti. Yani ev beni korumak istiyordu, bunu yapmak kendisinin zarar görmesine neden olsa bile.

Kalbim ağrıyor. Ben rehberlik yapmak istemiyorum. Ama evin acı çekmeye devam etmesine de izin veremem. Onu kurtarmak için bir şeyler yapabilecekken üstelik.

"Pekâlâ," diyorum en sonunda. "Ölülere rehberlik edeceğim ve Geçit'ten geçmeye çalışmayacağım."

Ev, bir penceresini açıp şüpheyle bana bakıyor.

"Bu bir numara değil ve sana yalan da söylemiyorum." Uzun ve derin bir nefes alıyorum. "Senin parçalanmana ve yıkılmana seyirci kalamam. Seni de kaybedemem. Seni kaybetmek benim de solup gideceğim anlamına geldiği için değil," diye ekliyorum. "Sen benim ailem olduğun için. Ve seni sevdiğim için."

Ev, pencereleri, kapısı ve verandasının çatısındaki çıkıntılarla gülümsüyor ama bu gülümsemede hüzünlü bir şey de var. Çünkü bu gülümseme olması gerektiği kadar büyük ve parlak değil. Ayağa kalkarken başımı sallıyorum. Bazen tavuk bacaklı evimin ne düşündüğünü anlamak hiç kolay değil.

"Hadi o zaman," diyorum, gözlerimi kırpıştırıp neden geldiklerini anlamadığım gözyaşlarını uzaklaştırırken. "İskelet deposunu aç da çiti kurayım."

Kemikleri temizleyip buzlu toprağa sokuyorum. Onlar kara battıkça geleceğe dair umutlarım ve hayallerim de

kalbimdeki gizli bir yere doğru batıyor, bu yer içimde o kadar derinlerde ki umutlarımı ve hayallerimi bir daha hiç bulamayacağımdan korkuyorum.

Boğazımdaki yumruyu yutup kendi kendime bunun sadece bir ya da iki gece için olduğunu söylüyorum. Birkaç ölüye rehberlik edeceğim ve ev de iyileşecek. O zaman belki Baba'yı bulmama izin vermesi için evi ikna bile edebilirim. Ama yenilmiş hissediyorum ve rehberlik etme düşüncesi omuzlarıma bir yük gibi biniyor. Keşke eve yardımcı olmanın ve işleri yoluna koymanın başka bir yolu olsaydı, diye düşünüyorum.

Ben omurga kemiklerini uyluk kemiklerinin arasına dizerken ve üstüne de kafataslarını dengelerken Jack ve Benji de böcek ve ot bulmak için karda sonuçsuz bir arayışa çıkıyorlar. Çit tamamlandığında eritmek için bir kova kar alıp içeri giriyorum. Kahvaltı yapıyorum ve bu geceki rehberlik ziyafeti için ne hazırlayacağıma karar vererek kalan malzemeleri gözden geçiriyorum.

Tüm günü yemek yaparak geçiriyorum: konserve sebzelerden *borsch*, içinde *tushonka* olan mantılar, kuru mantardan yapılma *pirog* ve Baba'nın peynir sosundan bir kavanoz kullanarak *vatrushka*. Kara ekmek ve ballı ekmek pişiriyorum, *zakuski* ve konserve meyvelerden *pastilas* hazırlıyorum ve karda soğutulmuş jöleli *kissel* yapıyorum.

Ev taze ekmek ve baharat kokularıyla doluyor. İçerisi sıcak ve davetkâr bir havada, şöminede gürül gürül bir ateş var ve kendimi o gittiğinden beri hiç olmadığı kadar

Baba'ya yakın hissediyorum. Onun hemen yanımda olduğunu, rehberlik için hazırlandığını hayal edebiliyorum ve bu gece Geçit açıldığında, hemen diğer tarafta olacakmış gibi hissediyorum.

Alaca karanlık çöktüğünde kafataslarının içindeki mumları yakıyorum, kemikten kapıyı açıyorum, bardaklara *kvass* dolduruyorum ve ölülerin gelmesini beklerken gergince oturuyorum. Uzaklarda kayan buzlar gök gürültüsü gibi derin bir gümbürtüye neden oluyor ve ölüler ufukta bir sis gibi beliriyorlar.

Baba'nın eşarbını çenemin altından düğümlerken midem düğüm düğüm oluyor ve ölüleri karşılamak için ön kapıyı

açıyorum. Odanın içine buz gibi bir hava doluyor ve ateş daha parlak yanıyor. Soğuk hava, sıcak ateş ve karda kayarak ilerleyen ölülerin görüntüsü başımı döndürüyor ve kendimi kötü hissetmeme sebep oluyor. Hepsine tek başıma rehberlik etme düşüncesi aniden korkutucu gelmeye başlıyor. Yaşlı bir çift ile Serina ve Nina'ya rehberlik ettiğimi biliyorum ama bu farklı. Çok fazlalar. Hepsinin yaşamlarının benimkine eklenecek olması –kafamın içinde başka insanların binlerce anısının ve duygusunun olması– ihtimali bedenimdeki tüm kasların gerilmesine neden oluyor... Kalbim çarpıyor ve bacaklarım eriyip yere akacakmış gibi hissettiriyor.

Soğuk havayı biraz içime çekmek için dışarıya çıkıyorum ve ön duvardaki dökülen ahşaba bakıp kendime bunu neden yaptığımı hatırlatıyorum. Sonra da gözlerimi kırpıştırıp gözyaşlarını uzaklaştırarak bedenimi dikleştiriyorum. Ölülere rehberlik etmeye hazırım.

Bacadan aşağıya bir rüzgâr dalgası esiyor, evin içinden geçip ön kapıdan dışarı çıkıyor. Kafataslarının etrafında dönüp mumların hepsini teker teker söndürüyor. Onları yeniden yakmak için verandanın basamaklarından koşup iniyorum. Ama ev ayağa kalkıyor, tavuk ayaklarından biriyle beni yakalıyor ve tıpkı ben küçükken yaptığı gibi beni çatısına doğru atıyor.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırıyorum, bacanın yanındaki yumuşak bir kar tepeciğinin üzerine düşerken. "Ölülere rehberlik etmemiz gerekiyor!"

Hemen yanımda bir filiz yükseliyor ve gözümden akan ve yanağımda donmuş bir gözyaşını siliyor.

"Ben iyiyim." Filizi itip uzaklaştırıyorum ve karanlığa doğru çekilen minicik ölüye bakıyorum. "Hadi ama, ölülere rehberlik etmemiz gerekiyor."

Bacanın altından sarmaşıklar çıkıp etrafıma dolanıyor.

"Anlamıyorum." Kaşlarımı çatıyorum. "Sen de Baba da her zaman benim sıradaki Muhafız olmamı isterdiniz. Ama şimdi en sonunda seninle ilgilenmeye ve ölülere rehberlik etmeye karar veriyorum ama sen beni durduruyorsun."

Minicik mavi çiçekler parmaklarımın arasından çıkıyor, tıpkı evden beni pazara götürmesini istediğimde olduğu gibi. Bu kez ne anlama geldiklerini biliyorum.

"Sana nasıl hissettiğimi söylememi istiyorsun," diye fısıldıyorum, "dürüstçe."

Ev onaylıyor.

Baba'nın kuru kafalı ve çiçekli eşarbını başımdan çıkarıp iç çekiyorum. "Ben bir Geçit Muhafızı olmak istemiyorum." Sesim cılız ve titrek çıkıyor. Boğazımı temizleyip daha kesin bir şekilde konuşmaya çalışıyorum. "Hayatımı ölülere rehberlik ederek, onların tüm neşe ve kederlerini hissederek geçirmek istemiyorum. *Kendi* neşe ve kederlerimle kendi hayatımı yaşamak istiyorum."

Ev hareketsiz ve sessiz kalıyor, o yüzden ben de konuşmaya devam ediyorum ve kelimelerim aynı anda hem zayıf hem de güçlü hissetmeme neden oluyorlar. "Ölülerin hayatlarının benimkine eklenmesini istemiyorum. Ben sadece tek bir hayat istiyorum. Kendi hayatımı. Ayrıca bu hayatla ne yapacağımı da seçebilmek istiyorum." Uçsuz bucaksız gökyüzüne ve karanlığın içinde parlayan tüm yıldızlara bakıyorum. "Ölü olduğumu ve burada sıkışıp kaldığımı biliyorum ama ben farklı bir kader istiyorum. Ve derinden derine bunun mümkün olabileceğini hissediyorum."

Ev, en sonunda ikimiz de sırtüstü uzanıp sonsuz sayıdaki yıldızları izler hale gelene kadar yana doğru dönerken sarmaşıklar beni sıkı sıkıya tutuyor. Yeşil Kuzey Işıkları helezonları

güzelce dans ediyor ve içime bir sıcaklık doluyor çünkü evin en sonunda beni anlayabileceğini düşünüyorum.

Olasılıklarla dolu bu evrende istemediğim bir kaderi kabul etmek zorunda kalmadan da işleri yoluna koyabilmenin başka bir yolu olmak zorunda.

Elimi, beni tutan sarmaşıkların üzerine koyup tüm yıldızların şahitliğinde geceye doğru fısıldıyorum. "Ben kendi hayatımı istiyorum, kendi kaderimi seçme şansı istiyorum."

Jack kasılarak yürüyüp ön pencereden çıkıyor, boynumu dürtüyor ve kulağımın içine bir parça *pirog* sokuyor. Kulağımdan yemek parçasını çıkarmak için elimi uzatıyorum ve Baba'nın eşarbı yüzüme düşüyor.

"Ve Baba'yı istiyorum," diye ekliyorum. "Denememe izin verirsen onu eve getirebileceğimi biliyorum."

Ev iç çekip beni iyice kendine doğru çekiyor. Ben küçükken yaptığı gibi beni sallayıp yıldızların altında uyutuyor; gecenin bir vakti sarmaşıklarının beni kaldırıp içeri taşıdığını ve yatağıma bıraktığını hissediyorum.

Artık ne olacağını bilmesem de gerçekleri söylediğim ve evle birlikte işleri yoluna koyacağımızı bildiğim için kendimi daha iyi hissediyorum.

GÖLLER DİYARI

Rüyamda evin Bozkırlar'da koştuğunu ve yerin altımdan kayıp gittiğini görüyorum. Uyanır uyanmaz da yeni bir yerde olduğumuzu anlıyorum. Hava artık boğazımı acıtmıyor ve kirpiklerim de donuk değil.

Yatak odamın penceresi açık ve Jack pervazda oturuyor. Arkasındaki bulanık haldeki yeşil ve mavi renkler o kadar tanıdık ki koşup pencereye gidiyorum ve kalbim neredeyse yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Göller Diyarı!" diye haykırıyorum. Benjamin'le tanıştığım ve Benji'yi bakmak üzere aldığım kayalık bölgeye geri dönmüşüz. "Teşekkür ederim, Ev!"

Hızlıca giyinip Benji'yi dışarı çıkarıyorum. Kollarımdan kurtulmaya çalışıyor ve ayakları yere değer değmez hoplayıp zıplamaya başlıyor. Birkaç dakikalık koşmanın, zıplamanın ve heyecanla melemenin ardından büyük bir kayanın yanına oturup taze otları kemirmeye başlıyor.

Dağlar onları hatırladığım kadar çorak değil. İlkbahar taze otlar ve kır çiçekleri getirmiş ve funda çalılıkları gür ve koyu yeşil renkteler; bazılarında minik mor tomurcuklar da var. Jack funda çalılığına zıplayıp kanat çırparken ve böcek aramak için aşınmış kaya parçalarını havaya fırlatırken yüksek sesle gaklıyor.

Aşağıdaki vadiye, gölün kenarındaki küçük kasabaya ve etrafındaki minik köylere bakınca içimi bir hüzün dalgası kaplıyor. Buraya en son geldiğimde evden kaçabilirsem kasabayı ziyaret edebileceğime inanıyordum. Ama artık evden asla kaçamayacağımı biliyorum. Ön kapıya doğru dönüyorum. "Ah, Ev. Beni neden buraya getirdin?"

Ev, pencereleri Benji'ye bakacak şekilde dönüyor. Benji yavaşça Jack'e doğru yürüyor, başını eğiyor ve otlamaya başlıyor.

"Benji'yi evine getirmek için mi geldik?" Verandanın basamaklarına çöküp içimi çekiyorum. Benji'nin bir sürü otun ve dolaşacak yerin olduğu burada daha iyi olacağını biliyorum ama yanımda sadece o ve Jack kaldı.

İskelet deposundan kemikler düşüp yuvarlanıyor ve ben de kafam karışmış halde kendi etrafımda dönüyorum. Sonra evin bana bakışındaki ifade, vücudumda heyecan kabarcıklarının yükselmesine neden oluyor. "Geçit'ten geçmeme izin vereceksin, değil mi?" Bu soruyu fısıltıyla soruyorum ve inanmaya cesaret edemiyorum.

Ev yavaşça başını sallıyor.

"Teşekkür ederim!" Havaya sıçrayıp ellerimle ağzımı kapatıyorum. Yanaklarımdan rahatlama ve mutluluk gözyaşları akıyor ve onları gülerek elimle siliyorum. "Jack!" diye sesleniyorum, bu haberi birisiyle paylaşmaya can atarak. Bana doğru yürüyor ve omzunun üzerinden funda çalılarının altındaki böcek dolu taşlara bakıyor. "Baba'yı eve geri getireceğim!" diye bağırıyorum. "Bu gece!"

"Baba kim?"

Sesle irkilip ellerimi gözlerime doğru siper ediyorum ve sesin geldiği yöne bakıyorum. Benjamin, ben en son buraya geldiğimde birlikte oturduğumuz kayanın üzerinden el sallıyor. "Evin yürüyüp buraya mı döndü yani?" Gülümseyince gözlerinden tanıdık bir haylazlık parıltısı geçiyor.

"Evet. Öyle yaptı." Ona doğru yürürken bir gülümseme yanaklarımı ısıtıyor. "Baba benim büyükannem. Bir yere gitmesi gerekiyordu ama ben bu gece onu eve getireceğim."

"Çok gizemli." Benjamin başını sallıyor. "Nerelerdeydin? Sana bakmak için her gün buraya geldim ama sen ve evin ortadan kayboldunuz."

"Üzgünüm. Benji için çok endişelenmiş olmalısın – koyunun için yani. Ona Benji adını verdim." Yanaklarım yanıyor. "Ben gitmek istemedim ama ev, yani, *bizim* aniden ayrılmamız gerekti ve–"

"Sorun değil." Benjamin, Benji'ye bir bakış atıyor. "Ona göz kulak olacağını biliyordum. Benim endişelendiğim sen-

din... Yani, buraya gelip aradığım." Kulakları kızarıyor. "Seni yeniden görmek güzel."

"Seni de öyle." Gülümsemem genişliyor. "Çiti inşa etme konusunda bana yardımcı olmak ister misin? Kemikleri sevdiğini biliyorum."

Benji kemikleri ayarlamama, omurgayı yerleştirmeme ve tepesine de kafataslarını dengelememe yardımcı oluyor.

Öğle yemeği vakti bir kâse *kvass* ile dün gece rehberlik için hazırladığım ve hiçbiri yenmemiş yemeklerden biraz getiriyorum. Benjamin yere bir örtü seriyor ve ben de üzerini *pirog*, *vatrushka*, ekmek ve tereyağı tabaklarıyla ve tatlı için de şekerli *pastilas* ile dolduruyorum.

"Sen gittiğinden beri *kvass*'ın tadının nasıl olduğunu merak edip duruyordum." Benjamin içeceği koklayıp bir yudum alıyor. "Garip." Bir limon yalamış gibi garip bir surat ifadesi yapıyor. "Ekşi ve köpüklü. Beğendim." Gülümseyip daha büyük bir yudum alıyor. "Ee, nerelerdeydin?"

"Anlatsam inanmazsın." Jack için bir parça *pirog* koparıyorum ve geri kalanından büyük bir ısırık alıyorum.

"Yine de anlat." Benjamin, nereden başlayacağını bilemiyormuş gibi yemeklere bakıyor. Bir eline bir *pirog* ve diğerine de bir *vatrushka* alıp sırtüstü uzanıyor.

"Çöldeydim, karınca aslanı tuzaklarını izledim ve kumda perendeler attım. Bir arkadaşımı hayatında ilk kez okyanusu görmeye götürdüm, tropik bir sahilde dalgaları aştık ve sığ yerlerde bir ahtapotun peşinden gittik. Bir pazar yerinde

birkaç arkadaş edindim ama sonradan gerçek arkadaş olmadıkları ortaya çıktı. Bir yılan oynatıcısı gördüm ve çok güzel bir geleneksel evde yüzdüm. Havai fişekler yaptık–" Boğazıma bir yumru oturuyor. Yaşlı Yaga'nın bana Baba'nın sonsuza kadar gittiğini ve Geçit'ten geçme riskini almaya değmeyeceğini söylediğini neredeyse duyabiliyorum.

Benjamin, sanki bir şeyleri çözmeye çalışıyormuş gibi merakla bana bakıyor.

"Okul nasıl?" diye soruyorum, konuyu değiştirmek istercesine. "Hâlâ cezalı mısın?"

"Hayır, geri döndüm. Ve oğlanlarla saçma tartışmalara girmeyi bıraktım." Benjamin içini çekiyor. "Ama oraya hâlâ yeterince uyum sağlayamıyorum."

Başımı sallıyorum. Bu kez Benjamin'in ne demek istediğini biliyorum. Ben de yaşayanlara, ölülere ya da Yagalara uyum sağlayamıyorum.

"Okulun birkaç iyi yönü de var, sanırım." Benjamin gülümsüyor. "Sevdiğim yeni bir sanat öğretmeni var ve başka bir derste de kuşlar için yem kapları yapıyoruz."

"Bu kulağa eğlenceli geliyor." Hayatımı, yaşayanların, ölülerin ve Yagaların iyi yönleriyle doldurmanın ne kadar güzel olacağını düşünüyorum. Arkadaşlar edinebilsem ama hâlâ evde yaşıyor olsam, Yaga partilerine gitsem ama kasabaların uzaklarında saklanmak zorunda kalmasam. Bu düşünceleri zihnimden uzaklaştırıyorum. Sahip olamayacağım bir hayatın hayalini kurmanın anlamı yok.

"Bu kez burada ne kadar süre kalacaksın?" diye soruyor Benjamin.

"Bilmiyorum." *Pirog*'umun son parçasını Jack'e veriyorum ve kalbime bir acı saplanıyor. "Baba eve döndüğünde muhtemelen yine gideriz."

"Çok yazık." Benjamin yeniden Benji'ye doğru bakıyor. "Seninle kalmasını ister misin?"

"Ah, hayır." Başımı sallıyorum. "Yani, isterdim elbette ama burada seninle daha iyi olur. Biz çok sık yer değiştiriyoruz. Burada daha mutlu olur." Jack omzuma sıçrıyor ve bir şeyi fark ettiğimde kalbim duruyor.

Bu gece, tıpkı Yaşlı Yaga'nın dediği gibi, Geçit'ten geri dönemeyebilirim. Ben ölüyüm. Yıldızlara dönebilirim ve Jack de tamamen yalnız kalabilir.

"Sen Jack'e bakabilir misin?" diye soruyorum hemen, fikrimi değiştirmeden önce. "Sadece bu gece için, ben Baba'yı getirirken."

"Elbette." Benjamin dirseğini kaldırıp üzerine bir ekmek parçası yerleştiriyor. Jack ona şüpheyle bakıyor ve başka tarafa dönüyor.

Jack yüksek sesle gaklıyor ve uçmamakta direniyor. Benjamin ona yine ekmek uzatıyor ama Jack onu öfkeyle kapıp Benjamin'in kulağına sokuyor.

"Özür dilerim. Bunu çok yapar. Kulağında ve çoraplarında örümcekler ve böcekler de bulabilirsin."

"Sorun değil." Benjamin, Jack'i kendisine yaklaştırıyor ve sakinleşene kadar tüylerini okşuyor. İçimi bir rahatlama dalgası kaplıyor. Ben geri dönemezsem en azından Benjamin'in Jack'e bakacağını ve Jack'in güvende olacağını bileceğim.

Güneş, vadinin diğer tarafındaki dağın arkasına doğru batıyor ve üzerimize serin bir gölge düşüyor. "Bu gece için hazırlanmam gerekiyor." Ayağa kalkıp arkamı dönüyorum ve gözyaşlarını uzaklaştırmak için gözlerimi kırpıştırıyorum. Jack'i, Benjamin'i, Benji'yi ya da arkamdaki harika manzarayı bir daha hiç göremeyecek olma düşüncesi beni bunaltıyor. Bedenim titriyor ve ne kadar göz kırpsam ya da nefes alsam da gözyaşlarının akmasını engelleyemeyeceğimi biliyorum.

Zihnime Baba'nın bir görüntüsünü yerleştirerek kendimi doğru şeyi yaptığıma ikna etmeye çalışıyorum. Baba'yı eve getirmem gerekiyor. O gittiğinden beri istediğim tek şey bu ve en sonunda ev bu gece bunu denememe izin verecek.

GEÇİT'TEN İÇERİYE

Titreyen parmaklarla kafataslarının içlerindeki mumları yakıyorum. Göl kenarındaki küçük kasabanın ışıkları da titreşerek aşağıdaki karanlığa turuncu bir parıltı yayıyor. Bunları görmezden gelmek için elimden geleni yaparak ellerimi önlüğüme siliyorum ve çitin kapısının sıkı sıkıya kapalı olduğundan emin oluyorum.

Eve girip masanın kenarına oturup bekliyorum, boynuma doğru garip bir karıncalanma yükseliyor. Ne yapacağımı bilemez halde tekrardan ayağa kalkıp odada dolanmaya başlıyorum.

Ev bir süredir iyileşiyor. Ateşin yarattığı hasardan geriye birkaç şey kaldı. Yanmış ahşapların çoğu yeniden oluştu ve eskisinden bile daha güçlü oldular. Garip yanık izleri kalmış olsa da tüm mobilya ve kumaşlar temiz halde. Yatak odama gidip evin benim için oluşturduğu yosunlu kaleye bakıyorum ve gözlerim acıyor.

"Ben dönemezsem sana ne olacak?" diye soruyorum, kirişlere doğru.

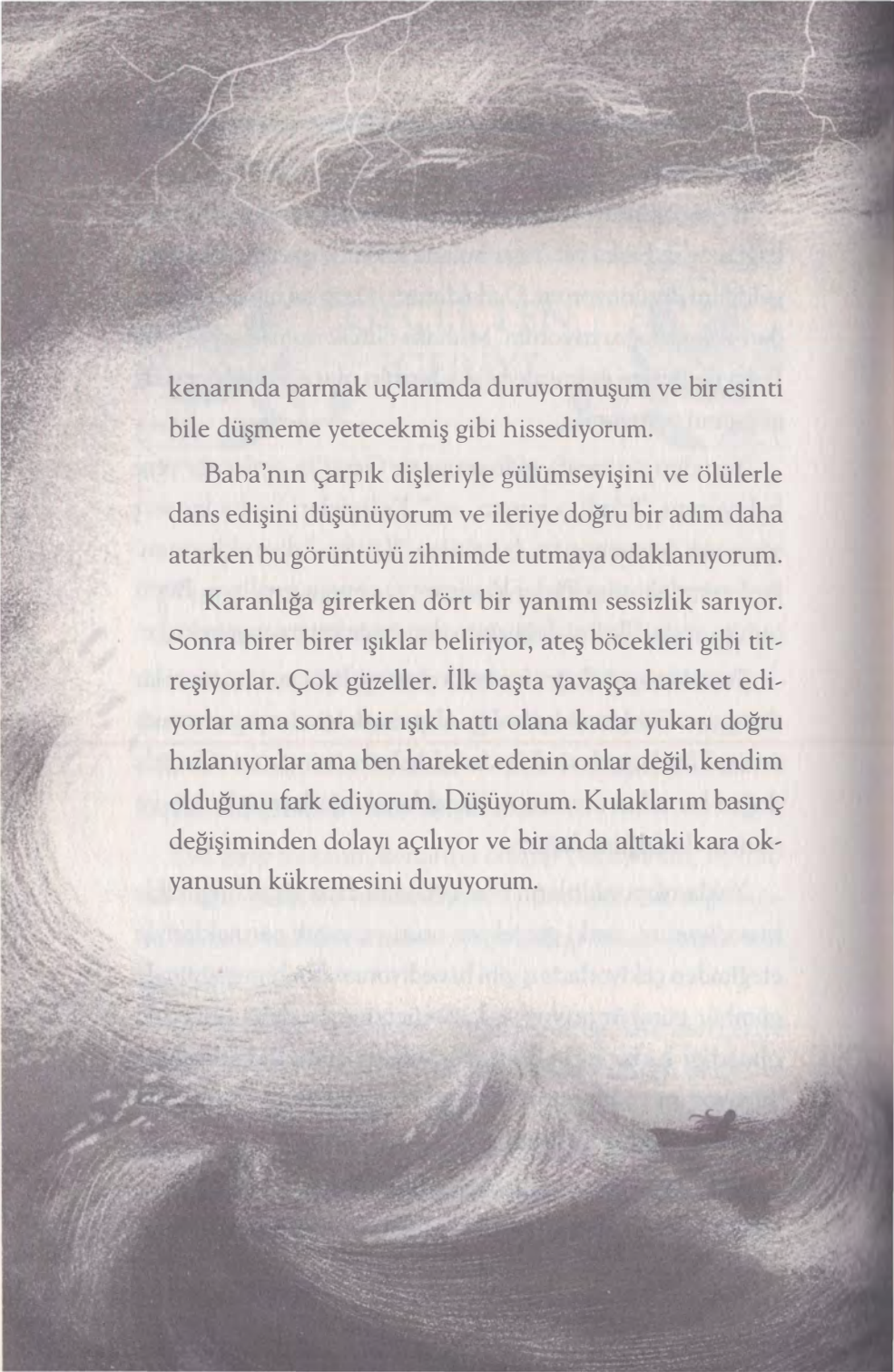
Ev saçaklarını sallıyor ve bacaklarını geriyor. Bunun, bağlanacak başka bir Yaga bulana kadar koşacağı anlamına geldiğini düşünüyorum. Dudaklarımı büzüp saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyorum. Muhafız olmak istemiyorum ama Baba ile benim evimizde başka birinin olacağı düşüncesi de göğsümü acıtıyor.

Yeniden ön tarafa gidiyorum ve Geçit'in açılacağı yere bakıyorum. "Hadi o zaman, aç." Kelimeleri bu kadar sert söylemek istememiştim, bu yüzden, "Lütfen," diye ekliyorum. Bedenimdeki tüm kaslar kasılıyor ve çenem geriliyor. Bunu tam şu anda, fikrimi değiştirmeden önce yapmam gerekiyor.

Bacadan aşağı doğru bir hava akımı geliyor ve tüm mumlar titreşiyor. Gözlerimi karanlığa alıştırmak için kırpıştırıyorum ve uzaklarda, çok uzaklarda yıldızları görüyorum. Geçit'e doğru bir adım atıyorum, bacaklarım ağırlaşmış halde ve midem de düğüm düğüm.

Yaklaştıkça yıldızların beni çektiğini daha güçlü bir şekilde hissediyorum, sanki gerçekten uzun ve soğuk parmaklarıyla eteğimden çekiyorlarmış gibi hissediyorum. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve kan vücudumda daha önce hiç olmadığı kadar hızla dolaşıyor. Uğultusunu kulaklarımda duyuyorum ve bir anda kendimi ne kadar canlı hissettiğim karşısında şaşakalıyorum.

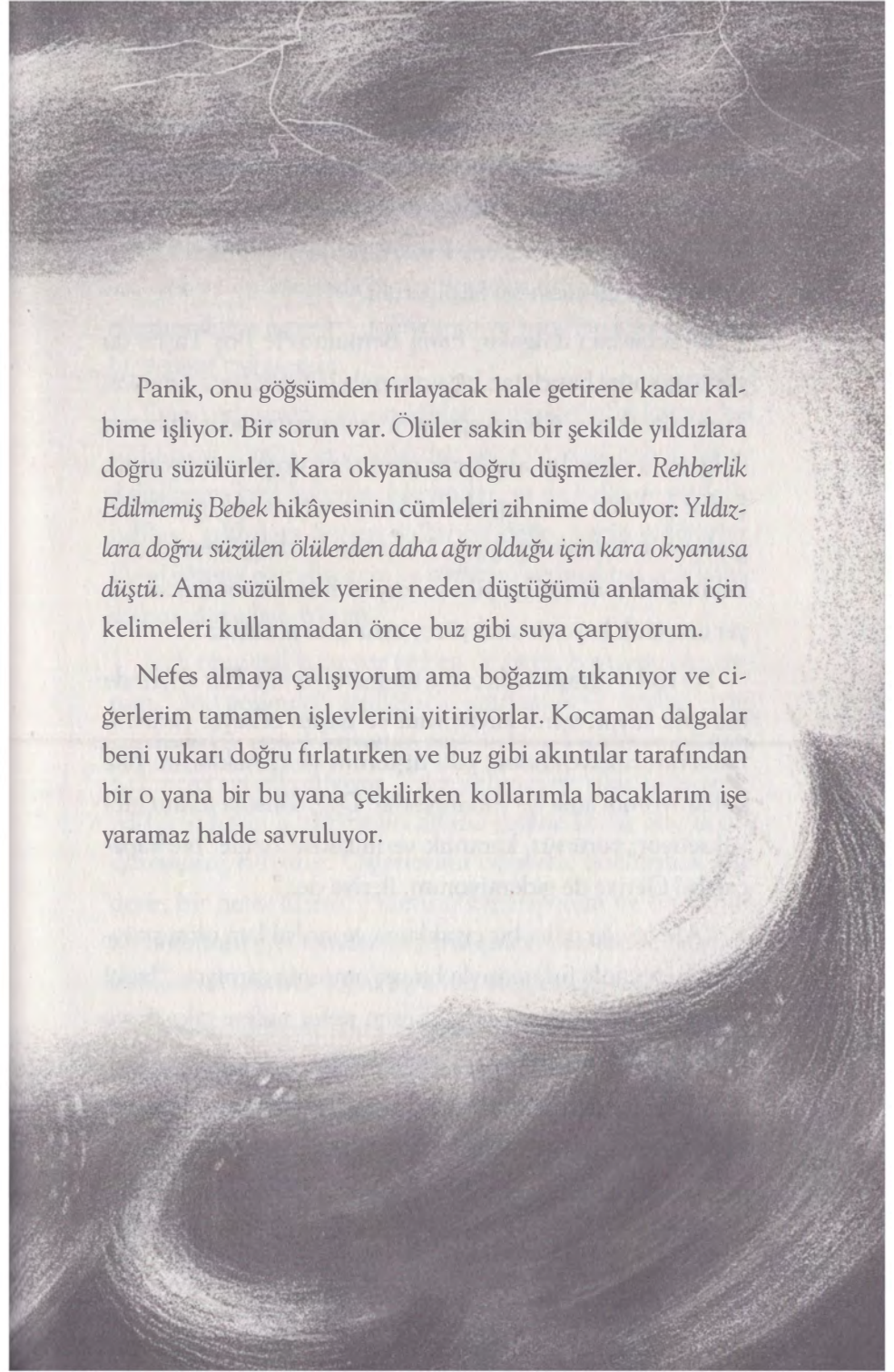
Son döşeme parçasının üzerinde durup Geçit'e doğru eğiliyorum. İçimi bir korku kaplıyor. Büyük bir uçurumun

kenarında parmak uçlarımda duruyormuşum ve bir esinti bile düşmeme yetecekmiş gibi hissediyorum.

Baba'nın çarpık dişleriyle gülümseyişini ve ölülerle dans edişini düşünüyorum ve ileriye doğru bir adım daha atarken bu görüntüyü zihnimde tutmaya odaklanıyorum.

Karanlığa girerken dört bir yanımı sessizlik sarıyor. Sonra birer birer ışıklar beliriyor, ateş böcekleri gibi titreşiyorlar. Çok güzeller. İlk başta yavaşça hareket ediyorlar ama sonra bir ışık hattı olana kadar yukarı doğru hızlanıyorlar ama ben hareket edenin onlar değil, kendim olduğunu fark ediyorum. Düşüyorum. Kulaklarım basınç değişiminden dolayı açılıyor ve bir anda alttaki kara okyanusun kükremesini duyuyorum.

Panik, onu göğsümden fırlayacak hale getirene kadar kalbime işliyor. Bir sorun var. Ölüler sakin bir şekilde yıldızlara doğru süzülürler. Kara okyanusa doğru düşmezler. *Rehberlik Edilmemiş Bebek* hikâyesinin cümleleri zihnime doluyor: *Yıldızlara doğru süzülen ölülerden daha ağır olduğu için kara okyanusa düştü*. Ama süzülmek yerine neden düştüğümü anlamak için kelimeleri kullanmadan önce buz gibi suya çarpıyorum.

Nefes almaya çalışıyorum ama boğazım tıkanıyor ve ciğerlerim tamamen işlevlerini yitiriyorlar. Kocaman dalgalar beni yukarı doğru fırlatırken ve buz gibi akıntılar tarafından bir o yana bir bu yana çekilirken kollarımla bacaklarım işe yaramaz halde savruluyor.

Göğsümün patlayacağını düşündüğüm anda ağzım ve burnum açılıyor ve içlerine hava doluyor. Nefes alıyorum ve bacaklarımı ritmik bir şekilde savuruyorum, kontrolün bende olduğunu hissedene kadar zihnimde ritimleri sayıyorum. Sonra da yüzmeye başlıyorum.

Uzaklardaki dalgalar, bana Benjamin'le Boş Taşlar'da yürüyüşümüzü hatırlatan bir şıngırtıyla şeffaf dağlara çarpıyor. Tüm vücudum soğuktan ağrıyana ve uyuşana kadar, kabaran dalgalarla yükselip alçalarak gürültüye doğru yüzüyorum. Şeffaf haldeki cam kayalıklardan yansıyan ışık parıltıları gözlerimin önünden geçiyor. Kocaman bir dalga beni havaya kaldırıp sert ve düz bir yüzeye atıyor. Ellerim tutunacak bir yer arayarak kayıyor ama yüzey ayna gibi pürüzsüz.

Ne kadar uğraşsam da cama tutunamıyorum. Her seferinde buz gibi suyun içine kayıyorum ve başım öfkeyle yanıyor. Baba'nın hikâyesindeki gibi dişlerimi ve tırnaklarımı bile kullanıyorum ama işe yaramıyorlar. Dağ, sonsuza uzanır gibi yükseliyor; pürüzsüz, karanlık ve imkânsız halde. Ne yapacağım? Geriye de gidemiyorum, ileriye de...

"Ah!" Sağır edici bir ciyaklama ve sırılsıklam olmuş tüylerin heyecanla fırlamasıyla bir şey omzuma çarpıyor. "Jack! Sen burada ne yapıyorsun?" Sesim nefes nefese çıkıyor ve buz gibi dalgalar tarafından bastırılıyor.

Jack camın üzerine atlıyor ve pençeleriyle camı çatlatıyor. Bir deliği genişletene kadar yüzeyi gagalıyor. Delik, birkaç parmağımın gireceği kadar derinleşince uçurumun dik yüzüne sıçrayıp başka bir delik açıyor.

Kendimi yukarı doğru kaldırıyorum. Camlar acıyla parmaklarıma batıyor ama ayak parmaklarımı da deliklere sokabildiğimde ve ayaklarımı da kullanabildiğimde işler kolaylaşıyor. Okyanusun kükremesi ben daha yukarı tırmandıkça azalıyor ve en sonunda bir fısıltıya dönüşüyor. En sonunda ellerimi dağın tepesine doluyorum ve kendimi küçük ve düz bir tepeye çekiyorum.

Evren etrafımızı sarıyor, ışıklar ve renkler zifirî karanlıkta süzülüyor: gümüş rengi yıldızlar; mor ve yeşil nebulalar ve dalgalanan kızıl bulutlar. Meteorlar, ya da belki de ölülerin ruhları, yıldızlara dönen yollarına doğru geçip gidiyorlar. Elimi ağzıma götürüyorum ve gözlerim açılmaktan acır halde sonsuz uzaya bakıyorum.

Jack omzuma konuyor ve ben de onun boynunu okşuyorum. Onu peşimden geldiği için azarlamak ve yardım ettiği için teşekkür etmek istiyorum ama hiçbir şey söyleyemiyorum. Kelimeler yeterli gelmiyor. Uzun ve beyaz bir yıldız kümesinin parlak ışığının ayaklarımın dibine gelene kadar bize doğru dönmesini izliyoruz. Ciğerlerimi cesaretle doldurmak için derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve bir yanım bir bulutmuş gibi içinden geçip düşmeyi beklese de bu yıldız kümesinin üzerine doğru bir adım atıyorum.

Ama ayaklarım adım attığım yerde kalıyor. Gözlerimi açıp gülümsüyorum ve yıldızlara doğru yürümeye başlıyorum. Etraf soğuk da değil sıcak da. Tenimde ıslak kıyafetlerimi ya da saçlarımdan damladığını gördüğüm suyu hissedemiyorum. Ama bacaklarımdaki ağrıyı hissediyorum, ben daha ileri yürüdükçe yoğunlaşıyor.

Tüm zaman algımı kaybediyorum ve yorgunluk göz kapaklarımı ağırlaştırıyor. Göz kapaklarım kapanıyor ve uykuya doğru çekildiğimi fark ettiğimde tekrar titreşiyorlar, ta ki ilerideki parlak ışıkla tamamen açılıncaya kadar. Yıldızlar, tıpkı bir girdaptaki parıltılar gibi dönüyorlar ve ışık, bakılamayacak kadar parlak bir merkeze doğru yoğunlaşıyor.

Jack pençelerini omzuma gömüyor ve beni geriye doğru çekmek ister gibi kanatlarını çırpıyor. Ama ben ışığa doğru koşuyorum; başlangıçta bacaklarım çok ağırlaştığı için yavaşça ama yaklaştıkça hızımı artırıyorum. Burası yıldızların doğduğu yer. Burası, Baba'yı bulacağım yer.

Işık etrafımı sarıyor ve tüm bedenimin parlamasını sağlayacak şekilde tenime yapışıyor. Başımı kaldırıp Jack'e bakıyorum

ve onun da aynı şekilde ışıkla kaplandığını görüyorum; tüyleri, parlak gümüş rengi gözleriyle uyumlu hale gelmiş. Boğazımdan bir kahkaha yükseliyor ama ışık dalgaları tarafından yutuluyor.

"Baba!" diye bağırıyorum. Sesim yıldızlara doğru akıyor. "Baba!" diye bağırıyorum tekrar ama cevap gelmiyor.

Uzuvlarım havada süzülüyor ve bir ağırlıksız olma hissi bedenimi gevşetiyor. Merkeze, ışığın en parlak olduğu yere doğru çekilirken yavaşça dönüyorum. Tenimde ışık katmanları birikiyor. Işık benim ve Jack'in etrafımızda dönüyor, baktığım her yerde parıldıyor. Sıcak ve huzurlu bir his veriyor. Ama Baba'yı hiç hissedemiyorum. Kendimi ona evde, evimizdeyken şu anda olduğundan daha yakın hissediyorum.

O burada değil.

Gerçeği fark ettiğimde ışığı, parıltıları ve gözyaşlarını uzaklaştırmak için gözlerimi kırpıştırıyorum.

O burada değil. En azından onu hatırladığım haliyle değil. Artık başka bir şeye dönüşmüş, anlamlandıramadığım ışık ve enerji girdabının bir parçası haline gelmiş.

Ellerime bakıyorum ve onların soluklaştığını, ışıkla birlikte yok olup gittiklerini görüyorum. Bir anda en çok istediğim şey buradan gitmek oluyor. Ben bunun bir parçası olmak istemiyorum. Henüz değil. Kollarımı ve bacaklarımı tıpkı yüzer gibi hareket ettirip geldiğim yöne geri dönmeye çalışıyorum.

"Marinka!" Işıkta bir ses yankılanıyor ve dönüp duran girdaplara doğru uçuşan minik kıvılcımlar gönderiyor. Bu, çok uzaklardan gelen bir oğlanın sesi. Sese doğru yapabildiğim kadar hızlıca yüzüyorum.

"Marinka!" diye sesleniyor oğlan yeniden ve ben kim olduğunu anlıyorum. Benjamin! Ayaklarım yıldız kümesine değiyor ve kollarımdan ışık ve ışıltı saçarak üzerinden geçip gidiyorum.

"Benjamin!" diye bağırıyorum, sonsuz uzay karanlığına dönüp bakarak. Silüetini gördüğümü sanıyorum, çok uzaklarda ışıktan bir dikdörtgenin önünde duran minicik siyah bir şey. Geçit. Evim diğer tarafta. Olabildiğince hızlı bir şekilde koşuyorum ve Jack kanatlarından silkelemeye çalışırken etrafıma ışık yağıyor.

Yıldızların çekiş gücü arkamda kalıyor. Bu gücü sırtımda hissediyorum. Ama Geçit'in, evimin ve Benjamin'in gücü daha büyük. Nerede olmak istediğimi tam olarak biliyorum.

Şeffaf dağların zirvesine adım atar atmaz Geçit'e bakıyorum, kara okyanusun çok üzerinde ve kalbim acıyor. Oraya nasıl ulaşacağım?

Atlamayı düşünüyorum. Ne de olsa ölüyüm; oraya doğru süzülebilmem gerekir. Ama bunu son yaptığımda suya düşmüştüm. Tekrar yaparsam hiçbir zaman Geçit'e ulaşamayabilirim.

Bir yolu olmalı. Baba da bunu yapmış olmalı. *Rehberlik Edilmemiş Bebek* hikâyesinin tüm kelimelerini hatırlamaya çalışıyorum. Baba bir güneş rüzgârı veya meteor yağmuru mu kullandı yoksa bir fırtına bulutunun sırtında mı sürüklendi? Hiçbir şey mantıklı gelmiyor.

"Ne yapabilirim, Jack?" Çaresizce bir plan yapmaya çalışırken alnım geriliyor.

Jack ciyaklıyor ve omzumdan sıçrayıp Geçit'e doğru uçuyor. Gözlerimi hiç kırpmadan, acıdan yanana kadar onun uçup kaybolduğu boşluğa bakıyorum. En sonunda onun bağırışını ve bana doğru hızla gelen kapkara silüetini görüyorum.

Ağzında bir şey var. Ne olduğunu anladığımda yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Etrafımda dönüp sarmaşığı belime doluyor. Ben de birkaç kez daha dönüp onu sıkıca çekiyorum ve bir düğüm atıyorum. Hemen, evin diğer ucundan çekildiğimi hissediyorum. Gözlerimi kapayıp uçurumdan atlıyorum.

Tıpkı daha önce olduğu gibi, düşüşüm yavaşça başlıyor. Sanki karanlık beni havaya kaldırıyor ve aşağı mı atacağına yoksa beni taşımaya devam mı edeceğine karar veriyor gibi. Sonra beni bırakıyor ve aşağıya doğru düşüyorum. Ama bu sefer sarmaşık beni yakalıyor, belimden sertçe çekiyor ve ben, dönüp duran kocaman dalgaların üzerinde asılı kalıyorum.

Sonra sarmaşık beni Geçit'e ve evime doğru çekerek yükseliyor. Dönüp sarmaşığı sıkıca kavrıyorum ve ellerimle yukarıya doğru tırmanmaya başlıyorum. Dikdörtgen şekilli ışık tam tepeme geldiğinde yukarı bakıp Benjamin'in gülümsediğini görüyorum. Bana elini uzatıyor.

Son kalan kısmı kendi başıma tırmanabilecek olsam bile parmaklarımı Benjamin'in parmaklarına doluyorum ve o beni eve doğru çekerken gülümsüyorum. Döşeme tahtalarının üzerine yuvarlanıyorum ve *kvass*, *borsch* ve arkamdaki Jack'in ıslak tüylerinin kokusunu alıyorum. Geçit kapanıyor ve belimdeki sarmaşık çözülüp çıktığı kirişe doğru geri çekiliyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, eve, Jack'e ve Benjamin'e.

"O neydi?" Benjamin, Geçit'in az önce durduğu yere doğru bakıyor.

"Bunu söylememem gerekiyor." Titreyerek doğrulup oturuyorum ve bir anda tenime yapışan soğuk ve ıslak kıyafetleri yoğun bir şekilde hissetmeye başlıyorum.

Benjamin, Baba'nın koltuğundan at kılı battaniyemi çekip vücuduma sarıyor. "Gitmek isteyeceğin bir yermiş gibi görünmüyor."

"Değil," diyorum. "En azından henüz değil, ama büyükannemi aramaya gitmiştim."

"Buldun mu, peki?"

Başımı sallıyorum ve gözyaşlarını uzaklaştırmak için gözlerimi kırpıştırıyorum. "O öldü." Kelimeler neredeyse boğulmama neden oluyor. Göğsümü ezen gerginliği azaltmaya çalışırarak derin bir nefes alıyorum.

"Çok üzüldüm." Benjamin, Baba'nın koltuğuna oturmama yardımcı oluyor ve çaydanlığı ateşin üzerine koyuyor. Alevlerin sıcaklığı etrafımı sarıyor ve parmaklarım karıncalanıyor.

"Sen burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Evin gelip beni aldı." Benjamin gülümsüyor. "Yürüyebildiğini söylediğinde şaka yapmıyormuşsun."

İnanamaz halde kirişlere doğru bakıyorum. Evin gerçekten gidip Benjamin'i, bir yaşayanı alıp bana yardım etmesi için eve getirdiğine inanamıyorum. Minnetle şömine rafını okşuyorum. "Teşekkür ederim, Ev."

"Biraz şaşırtıcı oldu tabii." Benjamin karşıma oturuyor. "Evimin arkasındaki alanda şafak vakti şakıyan kuşların resmini çiziyordum ve bana doğru yaklaşan dev ayak sesleri duydum. Başımı kaldırıp baktığımda evinin koştuğunu gör-

düm." Benjamin gülüyor. "Ödümü kopardı ve resmini çizdiğim kuşları da korkuttu. Hepsi farklı yönlere doğru uçuştular. Bir tanesi tam kafama doğru uçtu. Sonra evinin kapısı kendi kendine açıldı ve ben de sana bakmak için içeri girdim." Benjamin'in kulakları kızarıyor. "Gerisini tahmin edersin."

Nerede olduğumuzu merak ederek pencereden dışarı bakıyorum. Şafak vaktinin yumuşak ışığı, çimenli bir alandaki çiy damlalarını aydınlatıyor. Diğer tarafta dip dibe duran birkaç ev var. Evlerin arasındaki bahçeler renkli çiçeklerle ve yemlikler arasında uçup mutlu mutlu cıvıldayan kuşlarla dolu.

"Vadide miyiz? Senin köyünde?" Neden olduğundan emin olmasam da gözlerimin kenarlarından yaşlar süzülüyor. Belki de evin daha önce hiç yaşayanların evlerine bu kadar yakın bir yere yerleşmemesinden dolayıdır. Belki de bunu benim için yaptığından dolayı.

Benjamin sıcak çikolata yapıyor ve birlikte dışarı çıkıp verandanın basamaklarına oturup içeceklerimizi yudumluyor, baharatlı ballı ekmeğin son kalan parçalarını yiyoruz. Ekmekten parçalar koparıp Jack'i besliyorum ve o da bana yumuşak ve ıslak topraktan çıkarıp durduğu solucanları getiriyor.

"Jack, ben uyur uyumaz odamdan çıkmanın bir yolunu bulmuş olmalı." Benjamin başını sallıyor. "Özür dilerim."

"Dileme. Bunu yaptığı için çok mutluyum." Dirseğimi kaldırıyorum ve Jack de okşanmak için üzerine zıplıyor.

"Sen, Jack ve evin bu köyde ne kadar kalacaksınız?" diye soruyor, Benjamin.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bu eve bağlı."

İskelet deposunun yanındaki çatlağı hatırlayınca içimden soğuk bir ürperti geçiyor.

Evin duvarları gıcırdayıp hafifçe sallanıyor ve sanki bana burada ne kadar rahat olduğunu göstermek ve çatlak için başka zaman endişeleneceğimizi söylemek istercesine oturduğu yere iyice gömülüyor. Bir süre daha burada kalacağımızı fark ettiğimde kalbim hızlanıyor.

Baba her zaman bir hayatın ne kadar uzun olduğunun değil ne kadar güzel geçtiğinin önemli olduğunu söylerdi ve sanırım bu arkadaşlıklar için de geçerli. Burada Benjamin'le geçireceğim ne kadar zamanımın olduğunu bilmiyorum ama sahip olduğum bu zamanın kıymetini bileceğim. Keşke Baba'yla geçirdiğim zamanların kıymetini de daha çok bilseydim. Hiç kimseyi yanınızda tutamıyorsunuz. Hiçbir şey, sonsuza dek sürmüyor.

"Bugün ne yapacaksın?" Benjamin fincanını bir kenara bırakıp kollarını göğe doğru geriyor.

"Bilmiyorum." At kılı battaniyeme sıkıca sarınıyorum ve iskelet deposuna bakıyorum, ama kapısı sıkıca kapalı kalıyor ve evin bu gece rehberlik yapmamı istemediğini anlıyorum. İçimde bir boşluk hissi oluşuyor ve kaşlarımı çatıyorum. İnşa edilecek bir çit, hazırlık yapılacak bir rehberlik ve eve getirecek bir Baba olmadan, ne yapacağım ben?

TOHUMLARI EKME

Ben üzerime kuru kıyafetler geçirirken Benjamin de verandada oturup Jack'i çiziyor. Sonra da yemek yemek için onun evine gitmemiz konusunda ısrar ediyor. Onun evi şu an bulunduğumuz yerin hemen diğer tarafında, bu yüzden soluklaşmayacağımı biliyorum ama çimenlerde yürürken yine de ellerimi kontrol etmekten kendimi alamıyorum.

Benjamin'in babası kibar biri. Elimi sıkıyor ve Benjamin'in sürekli benden bahsettiğini söylüyor. Sonra da bize çay yapıyor ve o hepimize yemek hazırlarken biz de sıcak mutfakta oturup çayımızı içiyoruz. Benjamin babasına pencereden benim evimi gösterip tatil için burada olduğumu söylüyor. Babası evime bakıyor ve kafası karışmış halde çenesini sıvazlıyor.

"Ama o ev buraya nasıl geldi?" diye soruyor en sonunda.

"Yürüyüp geldi." Benjamin bana bakıp göz kırpıyor ve ben de gülümsüyorum.

Közlenmiş patatesleri, bezelyeleri, minik yuvarlak otlu ekmekleri ve pudingleri beğeniyorum ama ızgara kuzu etini kibarca reddediyorum çünkü bakışlarım pencerenin dışında oynayan Benji'ye kayıyor.

"Benji'ye evcil hayvan olarak bakmaya devam edecek misin?" diye soruyorum, Benjamin'e, babasının onu yeme planları olduğu düşüncesiyle titreyerek.

"Evet, onun tabakta yeri yok." Benjamin'in babası ne düşündüğümü fark edince hemen başını sallıyor. "Şu tarla bizim bahçemizin bir parçası. Orada otlayabilir ve yaşlanana kadar yaşayabilir."

"Sizin tarlanız olduğunu bilmiyordum." Evin onların bahçesine oturmuş olduğunu fark edince yanaklarım yanmaya başlıyor. "Ev için özür dilerim–"

"Sorun değil," diyor Benjamin'in babası hemen. "Burada istediğin kadar kalabilirsin, orayı pek kullanmıyoruz. Sadece en köşede birkaç ekim alanı var. Onları görmek ister misin?"

Öğleden sonrası çok hızlı geçiyor. Benjamin ile babası bana çalı saksıları ve bitkilerle çevrili olan sebze bahçelerinin yeni işlenmiş toprağını gösteriyorlar. Böcekler küçük bir kır çiçeği alanının üzerinde dans ediyor ve kuşlar da birbirlerine dolanmış çalılar üzerinde şakıyorlar.

Nina burayı çok severdi. Onu düşünmek içimi bir hüzün dalgasının kaplamasına neden oluyor ama sonra Benjamin bir kutu dolusu tohum getiriyor ve birkaç tanesini ekmek isteyip istemediğimi soruyor. En üstte, tıpkı Nina'nın ba-

basının annesi için ektiğini söylediği gibi bir paket zakkum tohumu var.

Onları titreyen parmaklarla alıyorum ve altındaki paketi gördüğümde nefesim tıkanıyor. Paketin üzerinde bir çiçek resmi var: yıldız şeklinde pembe beyaz renkli küçük bir çiçek, Baba'nın çölde bana sarıldığında ve onun *pchelka*'sı olduğumu söylediğinde verdiği çiçeğin aynısı.

Bu, Baba ve Nina'yı hiçbir zaman unutmayacağıma ve her şeyin yoluna gireceğine dair bir işaretmiş gibi geliyor. Tohumları minik saksılara ekiyoruz ve Benjamin eve götürüp kendi verandamda yetiştirebilmem için hepsinden ikişer tanesini bana veriyor.

Alaca karanlık çöktüğünde Benjamin'le babası beni eve kadar bırakıyor. Eve gitmek istiyorum ama yanımda sadece Jack'le bütün gece tek başıma kalma düşüncesi de çok ağır geliyor.

Biz yaklaştıkça ev, sanki karanlıkta kimle olduğumu görmeye çalışırmış gibi tüm pencerelerini kısıyor. Sonra da bir anda ayağa kalkıp ileriye doğru kocaman bir adım atıyor ve tam önümüze oturuyor.

Benjamin'in babası donakalıyor. Ağzı bir karış açılıyor ve nefes alamıyormuş gibi bir ses çıkarıyor. "N-ne?" diye kekeleyip eve, bana ve Benjamin'e bakıyor.

Benjamin omuz silkiyor. "Sana yürüdüğünü söylemiştim."

Benjamin'in babasının eve girmesine yardımcı oluyoruz ve onu ateşin önüne oturtuyoruz. Şaşkınlıktan dolayı sol-

gunlaşmış ve üşümüş halde olan babası, sıcak bir içecekle ısınana kadar konuşamıyor. Sonra da ardı ardına sorular sormaya başlıyor.

Evin bacakları olduğundan, canlı olduğundan ve benimle ilgilendiğinden başka söyleyebilecek pek bir şeyim yok. Benjamin'in babasına, evin bacaklarını göstererek kendisine ve Benjamin'e güvenip çok büyük bir sır verdiğini söylüyorum. Benjamin'in babası bunun önemini anladığını söylüyor ve diğer köylülere benim Benjamin'in kuzeni olduğuma dair bir yalan bile uyduruyor. Ama bu evde tek başıma yaşadığımı fark edince beni yalnız bırakmak istemiyor. Kendi başıma iyi olacağım konusunda onu ikna etmek biraz zaman alıyor. En sonunda, sabah kahvaltı için onlara gideceğime dair söz verince kendi evlerine dönmeye ikna oluyor.

Onlar gittikten sonra verandanın basamaklarına oturup yıldızları ve beyaz ve narin bir bulutun ardından gözüken Ay'ı izliyorum. Baba oralarda bir yerde ama eve gelmiyor.

Onu bir daha hiç göremeyeceğim, bir daha hiç güldüğünü ve ölülerle dans ettiğini izleyemeyeceğim, bir daha hiç müziğini dinleyemeyeceğim ve bir daha hiç bana sarılmayacak ya da bana hikâye anlatırken bir daha hiç onun yanına uzanamayacağım. Yoğun bir yas dalgası beni boğacak gibi oluyor ve göğsümün içine bir çığlık sıkışıyor. Bedenimdeki her kas titriyor ve gerilmiş, buruşmuş yüzümden yaşlar akıyor.

Ev, sanki beni uyutmak istiyormuş gibi hafifçe sallanıyor. Tırabzanların omuzlarımı ahşaptan sert bir kucaklamayla sardıklarını ve demirlerinin beni nazikçe okşadığını his-

sediyorum. Ben de kollarımı tırabzana dolayarak evin bu kucaklamasına karşılık veriyorum.

Uzaklardan acı verici bir gıcırtı sesi duyuluyor, ardından bir çatırtı ve bir gümbürtü ve sonra bir gıcırtı daha. "Bu ne?" diye soruyorum, karanlığa doğru gözlerimi kısarak. Jack çatıdan atlayıp sese doğru uçuyor. Birkaç dakika sonra geri dönüp havada dönerken heyecanla gaklıyor.

Gıcırtı. Çatırtı. Gümbürtü. Gıcırtı. Çatırtı. Gümbürtü. Bu şey her neyse yaklaştıkça sesler de yükseliyor. Kocaman bir gölge beliriyor ve bir patırtıyla evimin hemen yanına çöküyor. Kapı açılınca Yaşlı Yaga gülümseyerek dışarı çıkıyor.

"Selamlar, Yaga Marinka. Seni gördüğüme çok memnun oldum."

"Evin!" Yıkık dökük evine bakıyorum. Bacakları çatlamış, çatısı ve pencereleri sarkmış.

"Çok uzun bir yürüyüş oldu. Birkaç kez başaramayacağımızı düşündüm." Yaşlı Yaga, bir üzüntü ve gurur karışımıyla başını kaldırıp evine bakıyor. "Çok iyi iş çıkardın." Tırabzanları okşuyor ve verandasının basamaklarından inip bana doğru yürüyor.

"Neden buraya geldin? Nerede olduğumu nasıl bildin?" Evin bütün bu yol boyunca acı çekmesi ve sırf Yaşlı Yaga

beni görebilsin diye bu hale gelmiş olması, içimin suçluluk duygusuyla yanmasına neden oluyor.

"Ben Geçit'teki fısıltıları duyabiliyorum, unuttun mu?" Hemen yanıma oturup gülümsüyor. "Ve sen kara okyanusa düştüğünde oldukça büyük bir şapırtı sesi duydum."

Bakışlarımı kaçırıyorum ve yanaklarım kızarıyor.

"Ah, endişelenme." Yaşlı Yaga suçluluğumu ve utancımı savuşturuyor. "Kendin için yapman gereken bazı hatalar vardı. Ama eve sağ salim döndüğün için memnunum. Sadece şu şapırtı bana çok ilginç geldi."

"Neden?" Kafam karışmış halde ona bakıyorum.

Bana doğru eğiliyor ve gözleri parıldıyor. "Ölüler yıldızlara doğru süzülür. Sadece yaşayanlar bir şapırtı sesi çıkarır."

Aldığım nefes göğsümde titreşiyor ve onu tamamen yeni ve farklı bir biçimde hissediyorum; gerçek, yaşayan ciğerlere akan soğuk bir hava olarak. Ama bu mümkün değil. Yoksa öyle mi?

BÜYÜMEK

Şaşkınlıkla Yaşlı Yaga'ya bakıyorum. "Ne diyorsun yani?" diye fısıldarken tenim karıncalanıyor.

"Şey, emin değilim." Yaşlı Yaga verandanın basamaklarına yaslanıyor. "Ama bence senin evin biraz Yaga büyüsü yapmış olabilir."

Ev arkamda kabarıyor.

"Anlamıyorum." Boynumun arka tarafı sızlıyor. Hemen sonuca atlamak ya da sonra parça parça olsunlar diye umutlarımı yükseltmek istemiyorum.

"Yaga evleri, canlı görünsünler diye ölülere enerji verirler."

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Yani, belki de senin evin gerçekten canlı olabilmen için sana da enerji vermiştir. Gerçekten."

"Böyle bir şey mümkün mü ki?" diye soruyorum, inanmaya bile cesaret edemeyerek.

"Neden olmasın ki? Yolda gelirken bunu çok düşündüm ve kara okyanusa düşmen için başka hiçbir sebep bulamıyorum. Belki de sen Geçit'ten geçmeden önce evin yıldızlara dönmeni engellemek için seni canlı yapmıştır. Ya da belki evin seni mutlu etmenin en iyi yolunun seni canlı yapmak olduğuna karar vermiştir." Yaşlı Yaga bakışlarını kendi evinden benimkine çeviriyor. "Yaga evleri akıllı ve asildirler. Yagalarının ne istediğini bilirlerse o şeyi onlara sunmak için ellerinden gelen her şeyi yaparlar. Tıpkı benim evimin bana bir laboratuvar yaratması ve bunca yolu benimle yürümesi gibi." Duygusal bir şekilde evine bakıyor ve sonra yeniden bana dönüyor. "Bence evin seni canlı yaptı çünkü seni mutlu etmek istiyor."

"Bu doğru mu?" diye soruyorum en yakınımdaki pencereye ve damarlarımda akan kanın daha önce hiç olmadığı kadar farkına varıyorum. "Ben canlı mıyım?"

Ev aynı anda hem başını sallıyor hem de omuz silkiyor. Sanki beni canlı yapma çabalarının işe yarayıp yaramadığından emin olamıyormuş gibi.

"Bundan nasıl emin olabilirim?" diye sorup bakışlarımı evden Yaşlı Yaga'ya çeviriyorum.

"Belki de sabah göl kıyısındaki o kasabaya doğru bir yürüyüş yaparsın, solup solmayacağını görmek için," diyor Yaşlı Yaga gülümseyerek.

"Sabaha kadar bekleyemem." Heyecandan uğuldayan başımı sallıyorum. "Asla uyuyamam."

"Elbette beklersin." Yaşlı Yaga beni evime doğru itiyor. "Son zamanlarda yoğun günler geçirdin ve yarın da yoğun bir gün geçireceksin. Uyuman gerekiyor. Özellikle de canlıysan."

Uyumak üzere hazırlanırken her duyumu sanki ilk kez gerçekleşiyormuş gibi deneyimliyorum: yüzümü yıkarken tenime çarpan su, çamağacı sabununun ferah kokusu, bedenimden yayılan sıcaklık ve yorganımın altına dolması, iyi geceler öpücüğü verirken Jack'in tüylerinin yumuşaklığı ve gece vakti çimenlik alandaki esintilerin fısıltısı. Her şeyin farklı göründüğünü ben mi hayal ediyorum yoksa gerçekten canlı olduğum için mi öyle geliyor, bilmiyorum.

Uyumak üzereyken aklıma karanlık bir düşünce geliyor. Eğer canlıysam, o zaman bunun benim için ve ev için anlamı ne? Ev artık beni bırakacak mı? Bir Yaga evinin ölülere rehberlik etmesi için bir Muhafız'a ihtiyacı vardır. Yaşayanlarla birlikte bir hayat sürmek isteyen, yaşayan bir kıza değil.

Kaşlarımı çatıyorum ve göğsüme bir ağrı saplanıyor. Tüm hayatım boyunca bir Yaga evinde, bir Yaga büyükanneyle yaşadım. Bu beni de bir Yaga yapıyor. Yaşayanlarla birlikte olmak için evi kaybetmek istemiyorum, çünkü yaşayanlara pek benzemiyorum. Ayrıca eve ihtiyacım da var.

Düşüncelerim rüyalarıma sızıyor ve sizin için yosunlu kaleler yaratamayan, sizinle saklambaç oynayamayan, nefessiz kalana kadar peşinizden koşamayan ya da verandasıyla sizi kucaklayamayan bir evde yaşamanın rahatsız edici görüntüleriyle dolduruyor.

Seslere uyanıyorum ama kafam o kadar bulanık ki seslerin kime ait olduğunu anlamam bir dakika sürüyor: Yaşlı Yaga, Benjamin ve babası. Hepsi dışarıdalar ve sanki eski dostlarmış gibi sohbet edip gülüyorlar. Gözlerimi ovuşturup onlara katılmak için dışarı çıkıyorum.

"Günaydın, Marinka." Yaşlı Yaga bana bir fincan çay uzatıyor. "Tam zamanında geldin, çay hâlâ sıcak olmalı."

"Teşekkürler." Verandanın basamaklarına oturup gülümseyerek Benjamin'i ve babasını selamlıyorum. "Yani, Tatyana'yla tanıştınız." Ona Yaşlı Yaga ya da Yaga Tatyana dememeyi akıl ediyorum.

"Evet." Benjamin'in babası başını sallıyor. "Tatyana, kendisinin senin büyükannenin eski bir arkadaşı olduğunu söyledi. Burada sana göz kulak olacağı için çok mutlu oldum. Sen yalnız yaşadığını söyleyince çok endişelendiğimi söylemeliyim. Sen sabah kahvaltıya gelmeyince biz de bu nedenle buraya gelmiştik."

Başımı kaldırıp gökyüzüne bakıyorum ve neredeyse öğlen vakti olduğunu fark ediyorum. "Üzgünüm, uyuyakalmış olmalıyım."

"Önemli değil." Benjamin gülümsüyor. "Kasabaya inmek ister misin? Göl kenarında bir müzik festivali var. Beraber gidebiliriz."

Kaslarım, gergin bir heyecanla dolarak kasılıyor. Yaşlı Yaga'ya bakıyorum ve o da gülümseyerek karşılık veriyor. "Sen hazırlanırken ben de size biraz *kasha* yaparım," diyor. "Sonra Benjamin'in evinde buluşabilirsiniz."

Gitmek için hazır olduğumda verandanın son basamağında duruyorum, avuç içlerim terliyor ve bacaklarım kurşun gibi ağır.

"İyi olacaksın." Yaşlı Yaga beni çimenlere doğru ittiriyor.

"Ya soluklaşırsam?" Kalbim bu düşünce karşısında tekliyor.

"O zaman Benjamin'e iyi hissetmediğini söyler ve eve dönersin."

Derin bir nefes alıp evime el sallamak için arkama dönüyorum ama bakışlarım Yaşlı Yaga'nın evine takılıyor. Hasar dün gecekinden bile daha kötü görünüyor. Evi tamamen çöküyor ve yere gömülüyor gibi duruyor. "Senin evin iyileşecek mi?" diye sorarken alnım kırışıyor.

Yaşlı Yaga'nın gözleri yaşlanıyor. Ağzını açıyor ama hiçbir şey söyleyemiyor. Ne yaptığımı bile fark etmeden kollarımı ona dolayıp sıkıyorum. O da bana sarılıyor ve boğazından minik bir kahkaha kaçıyor. "Hadi git," diyor. "Ben saçmalıyorum işte. Git ve biraz eğlen." Bir kez daha sarılıyor ve sonra beni nazikçe itip evine dönüyor. "Ben biraz kendi

evimle vakit geçireceğim, döndüğünde görüşürüz." Elini kaldırdıktan sonra ön kapının ardında gözden kayboluyor.

Kendi evime dönüyorum. "Ev," diye fısıldıyorum, "Yaşlı Yaga'nın evine yardım etmek için yapabileceğin bir şey var mı?"

Kapı çerçevesi büzülüyor ve pencereler daralıyor.

"Beni mutlu etmek için yapabileceğin her şeyi yapman doğruysa – ve şimdiden çok fazla şey yaptığını biliyorum, hatta belki de buna mecbur olmasan bile beni canlı yapman..." Titrek bir nefes alıyorum. "Çok fazla şey istiyor olabilirim ama Yaşlı Yaga'nın evini kurtarmak için yapabileceğin herhangi bir şey *varsa*..." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. "Lütfen?"

Ev hafifçe başını sallıyor ve ben de gülümsüyorum.

Benjamin'in evine hoplaya zıplaya yürüyorum. Köyden uzaklaşıp göl kenarındaki küçük kasabaya yürürken de yanaklarım sürekli gülümsemekten dolayı acıyor.

Solup solmadıklarını görmek için sürekli ellerimi kontrol edip dursam da içimde bir yerlerde böyle bir şey olmayacağını biliyorum. Kendimi ölümüne canlı hissediyorum. Damarlarımın içinde kanlar akıyor ve zihnim gördüğüm, duyduğum ve dokunduğum tüm o yeni şeyler karşısında uğulduyor.

Göl kıyısına giden bir patikadan geçiyoruz. Işıklar ve gölgeler, hışırdayan yaprakların oluşturduğu bir gölgelik altında dans ediyorlar. Karabataklar, kuruması için kanatlarını açık tutarak minik adacıklara tünüyorlar. Tüylü yavruları

ayaklarının dibinde dolanırken kazlar da sazlıklardaki yuvalarından uzak durmaları için insanlara uyarılar gönderiyor.

Gölün dalgaları yavaşça kıyıya vuruyor ve dağları, gökyüzünü ve bana Baba'nın saçlarını hatırlatan yumuşak beyaz bulutların görüntüsünü yansıtıyor. Parmaklarımı suya daldırıp pürüzsüz ve parlak taşlardan topluyorum.

Ben farkına bile varmadan kasabanın kıyısından hızla ilerleyip pazar tezgâhlarının ve binaların ve gerçek, canlı insanların yanlarından geçiyoruz. Neredeyse, yıldızlarda olduğum kadar hafif hissediyorum. Bakışlarım yiyeceklerle dolu dükkân vitrinlerinden el ele tutuşan ve samimi şekilde gülümseyen insanlara kayıyor. Herkes çok sıradan bir gün geçiriyormuş gibi hayatlarına devam ederken benim içim, tüm bunların ne kadar harika olduğu hissiyle dolup taşıyor.

Festival, kasabanın ucundan göl kıyısına kadar uzanan bir parkta yapılıyor. Bir sahne kurulmuş, üzerinde büyük bir davulcu grubu var ve etrafı çınlayan davul sesleriyle dolduruyorlar. Bedenimdeki her bir kas titriyor ve aynı şey diğer insanlara da oluyor olmalı çünkü onlar da tıpkı benim gibi zıplayıp duruyorlar.

Sahneye sırayla farklı müzisyenler çıkıyor; bazıları güneşte parıldayan müzik aletleriyle dans ediyor, diğerleriyse gitarlarını tıngırdatıp şarkılar söylüyor. Melodiler yükselip göl boyunca dalgalanıyor. Baba bu müziklerin hepsini çok severdi. Onu düşünmek bedenimin ağırlaşmasına ve ayaklarımdaki ritmin kaybolmasına neden oluyor.

Benjamin bunu fark etmiş olmalı çünkü bana dinlenmek ve yemek tezgâhlarının birinden yiyecek bir şeyler almak isteyip istemediğimi soruyor. Pembe renkli, kabarık bir bulut gibi görünen bir şey seçiyorum çünkü tadının nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Ben yapışkan parçalar koparıp dilimin üzerinde erimelerine izin verirken Benjamin de parçalar koparıp sert pembe şekerler gibi olana kadar onları eziyor.

Güneş batıyor ama müzik çalmaya devam ediyor. Sahnenin önünde, etrafımız insanlarla çevriliyken, ben artık ciğerlerimde hiç hava kalmamış gibi hissedinceye kadar dans ediyoruz. En sonunda festival bitiyor ve göl kıyısına geri dönüp gümüş rengi ay ışıklarının dalgalar üzerinde dönüp durmasını izliyoruz.

Hem zihnim hem de bedenim ağırlaşmış ve yorgun halde ama bu, hayatımda hissettiğim en güzel ve sıcak hislerden biri; çünkü hayatım boyunca hayalini kurduğum şeylerden bazılarını yapmaktan dolayı bitkin düşmüş haldeyim. Dönüp eve ve Yaşlı Yaga'ya günümden bahsetmek için sabırsızlanıyorum.

"Bir dakika bekler misin?" diye soruyor Benjamin, onun evine vardığımızda. "Sana bir şey getireceğim."

Eve koşuyor ve tanıdık gelen bir çerçeveyle dönüyor. Baba'nın ve benim bebeklik fotoğrafım. Kulakları kızarıyor. "Bunu sana sormadan ödünç aldığım için özür dilerim ama iyi bir sebebi vardı." Bana diğer eliyle büyük bir kâğıt parçası uzatıyor.

Kâğıtta beni ve Jack'i barakada resmettiği bir çizim var ama resme Baba'yı da eklemiş. Baba, tıpkı Benjamin'in ödünç aldığı fotoğraftaki gibi görünüyor, yüzünde kocaman bir gülümseme var ve gözleri gururla parıldıyor. Jack'in ve benim çizimlerimizi de birazcık değiştirmiş, biraz daha gölge ve detay eklemiş ve ben kendi gözlerime baktığımda onları eskisinden daha mutlu çizdiğini görüyorum; göz bebeklerimin içinde birer heyecan pırıltısı parlıyor.

"Umarım senin için sorun değildir." Benjamin gergince kıpırdanıyor.

"Çok beğendim," diye fısıldıyorum. "Harika olmuş."

Evimin bulunduğu alana doğru yürürken üstümüzdeki ay daha büyük ve parlak. Silüeti daha farklı görünüyor ve neler olduğunu anlamak için başımı eğiyorum.

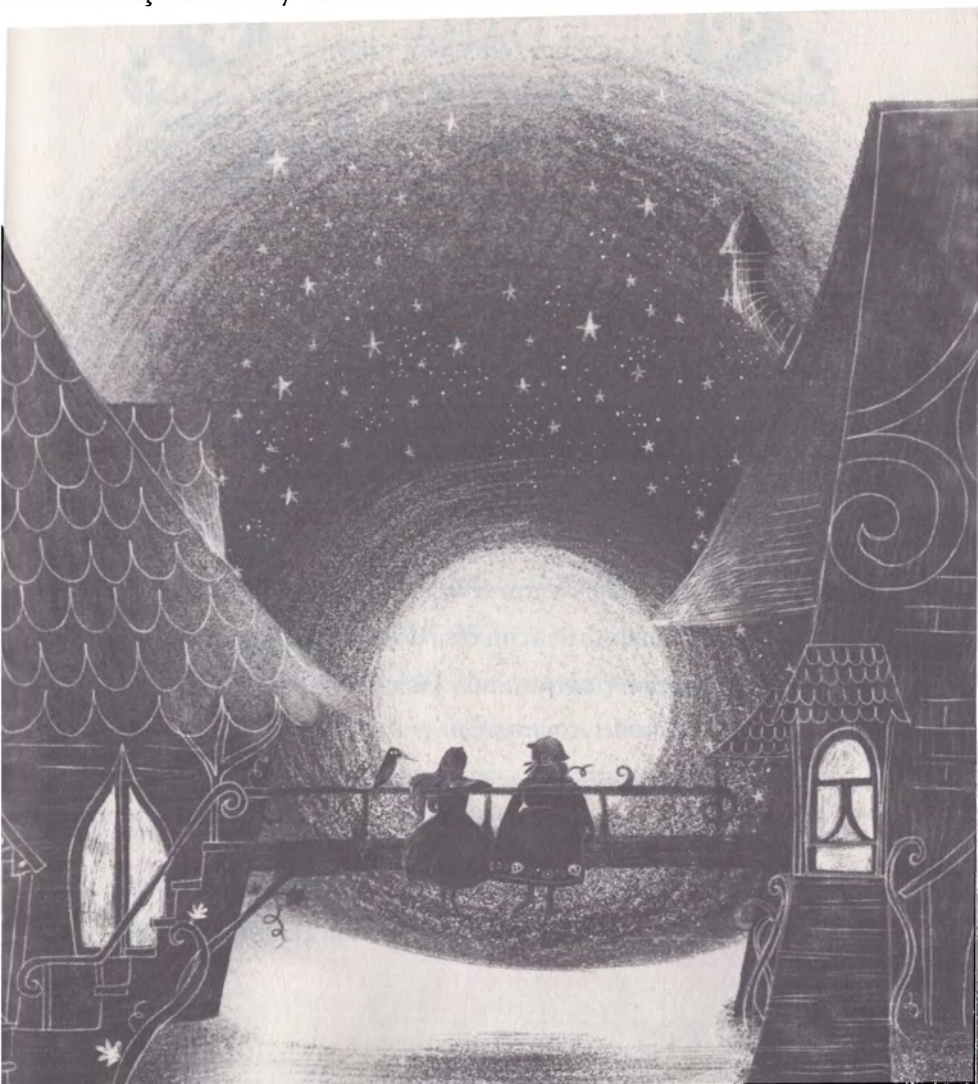
Verandanın bir tarafından yeni bir bölüm uzanıyor ve her iki yanında da iki yeni duvar yükseliyor. Muhtemelen kalınlaşıp çatı kirişi olacak üç budak, duvarların arasında büyüyor. Yaklaştıkça iki evi birbirine bağlayan yeni bir oda olduğunu fark ediyorum.

Sarmaşıklar duvarlara tırmanıp Yaşlı Yaga'nın evine doğru sürünüyor. Karanlıkta bile Yaşlı Yaga'nın evinin bu sarmaşıkların değdiği noktalardan iyileştiğini görebiliyorum. Ahşap duvarları artık daha güçlü, daha dik ve ay ışığında sanki bal mumuyla cilalanmış gibi parlıyorlar.

Yeni zemine adım atıyorum ve Yaşlı Yaga'nın ortasında oturmuş, duvarların üzerinde büyüyen taze budakların

üzerimizdeki boşlukta ilerlemesini izlediğini görüyorum. Jack onun omzunda oturuyor ama beni görünce gaklayıp dirseğime doğru uçuyor.

Yaşlı Yaga başını kaldırıp bana bakarak gülümsüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Yıldızların altında sessizce yanına oturuyorum ve ikimiz de evlerimizin gece karanlığında birleşmesini izliyoruz.

SON BÖLÜM

YAGA VE YAGA'DAN DAHA FAZLASI

Benim evimin tavuk bacakları var ama yılın çoğunluğunda bir göl kenarındaki küçük bir kasabada kalıyor. Arkadaşım Benjamin tarlanın karşı tarafında oturuyor ve kuzu Benji de aramızdaki çimlerde ve kır çiçeklerinde geziniyor.

Artık şişman ve aç bir kuzuya dönüştü. Baba ondan yapılma bir kuzu eti *borsch*'unu severdi. Baba'yı hâlâ özlüyorum ama ona ne zaman ihtiyacım olsa düşüncelerimde benimle beraber oluyor, ayrıca yanımda Jack var ve ev de bana iyi bakıyor.

Yaşlı Yaga da bana göz kulak oluyor. Evlerimiz artık bütünleşti. Yaşlı Yaga'nın evinin bacakları döşeme tahtalarına dönüştü ama benim evimin bacakları fazladan ağırlıkla başa çıkmak için daha kalın, daha güçlü ve daha geniş hale geldi.

Ayrıca evim artık daha hızlı koşuyor. Yazın Bozkırlar'da yarış yaptığımızda hiçbir ev onu geçemedi.

Ben bir yaşayanım, bir ölüyüm ve bir Yaga'yım. Tanıştığım herkesten farklıyım. Ama bu şekilde mutluyum. Bu, farklı dünyalar arasında gidip gelebileceğim anlamına geliyor.

Yagalar bizi ziyaret etmeyi, benim ölümüm, hayatım ve yıldızlara yaptığım maceralar hakkında konuşmayı seviyorlar. Yaşlı Yaga'dan ruh *trost*'u alıyorlar, bize kendi hikâyelerini anlatıyorlar ve Yaşlı Yaga'ya yazması ve daha çok basması için yardımcı olduğum *Yaga Hikâyeleri* kitabından satın alıyorlar.

Yaşayanlarla da bir hayatım var. Göl kenarındaki küçük kasabaya gidiyorum; kütüphaneyi kullanıyorum, tiyatro gösterileri izliyorum ve Benjamin'in babası haftada birkaç gün okula gitmem için gerekli ayarlamaları bile yaptı.

Kaderim belirsiz ama bu şekilde olmasını seviyorum. Olasılıklar, yıldızlar kadar sonsuz miktarda. Hem yaşayanların hem de Yagaların dünyasını dolduruyorlar ve hatta Yaga partilerinde ışıldıyorlar.

Yaşlı Yaga'ya rehberlik konusunda yardımcı oluyorum ve bazen birkaç ruha kendi başıma rehberlik ettiğim bile oluyor. Kendine ait bir hayatın olduğunda rehberlik işinin o kadar da kötü olmadığı ortaya çıkıyor.

Ancak Göller Diyarı'nda hiç rehberlik gecesi yapmıyoruz. Oradayken evlerimiz iskelet depolarını sıkı sıkıya kapalı

tutuyor. Ama canı istediğinde ev gecenin bir yarısı ayağa kalkıyor ve Yaşlı Yaga'yla beni ve bazen de Benjamin'le babasını yeni bir yere götürüyor. Evimizin bacaklarının olması hoşuma gidiyor. Birlikte istediğimiz yere gidebiliyoruz.

Adalara ve bataklıklara, yağmur ormanlarına ve kırlara, yüksek dağlara ve derin vadilere gidiyoruz. Gideceğimiz yere vardığımızda çiti kuruyor, kafataslarının içindeki mumları yakıyor ve bir ziyafet hazırlıyoruz. Partiler her zaman güzel oluyor. Ölülerle şarkılar söyleyip danslar ediyor, onların hikâyelerini dinliyor ve sonra da Geçit için onlara rehberlik ediyoruz.

Ama en iyi partiler Yaga partileri oluyor. Yaşlı Yaga ve Yaga Onekin, en azından her mevsim bir kere Yaga evlerini bir araya getirecek bir plan üzerinde çalışıyorlar. Şimdiye kadar Bozkırlar'daki yarışı ve Uzun Ağaçlar Diyarı'nda bir grup dansını organize ettiler. Kısa süre içinde küçük, ıssız ve tropik bir adanın kumsalında, yıldızların ışıkları altında yüzmeye gideceğiz.

Ama şu anda evimiz Benjamin'in babasının tarlasına yerleşmiş halde. Ben verandanın basamaklarında oturup bir geyik ailesinin ay ışığında otlamasını izliyorum. Yaşlı Yaga hemen yanımda oturmuş piposunu tüttürüyor ve çıkan duman yıldızlara doğru süzülüyor.

Jack, verandanın son basamağının altında dolanıp yeri eşeleyerek solucan arıyor. Bugün erken saatlerde yağmur yağdı, o yüzden toprak yumuşak ve nemli. Yaşlı Yaga, pi-

posuyla Jack'in ayaklarının dibindeki bir su birikintisini işaret ediyor. "Ne görüyorsun?" diye soruyor.

Öne doğru eğiliyorum ve kendi yansımamı görmeyi bekleyerek suya bakıyorum; kızıl saçlarım yeni yün şapkamın altından çıkıyor. Jack küçük bir taşı havaya fırlatıyor ve taş su birikintisine düşüp yüzeyde dalgalar oluşturuyor. Gökyüzü suyun üzerinde dans ediyor; gümüş rengindeki Ay, ateş böceği gibi yıldızlar ve Samanyolu'nun sonsuz gibi gözüken yayı. Minik su birikintisinde tüm evreni görüp gülümsüyorum.

MARINKA'NIN SÖZLÜĞÜ

Balalayka: üçgen gövdeli ve üç telli bir müzik aleti

Beghrir: bala bulanmış süngerimsi bir krep

Bessara: koyu kıvamlı bir fasulye çorbası

Blini: küçük krepler

Borsch: kırmızı pancar çorbası; farklı tatlara uygun çok farklı çeşitleri vardır

Chak-chak: derin yağda kızartılmış, sıcak bala bulanmış ve sertleşmeye bırakılmış hamur topları

Çerkes peyniri: yumuşak bir peynir

Kasha: çoğunlukla karabuğdaydan yapılan yulaf lapası

Kissel: koyulaştırılmış meyve suyundan yapılan bir tatlı

Kolbasa: haşlanmış ya da fümelenmiş bir tür sosis

Kozinaki: fındık, çekirdek ve baldan yapılan tatlı bir atıştırmalık

Kvass: ekmek veya tahılların fermente edilmesiyle yapılan ekşi, keskin bir içecek

Magaria: kahverengi, kiraz büyüklüğünde meyveleri olan bir çöl ağacı

Pastilas: pişmiş jöleli meyve çubukları

Pchelka: küçük arı anlamına gelen bir sevgi sözcüğü

Pirog: içi tatlı ya da baharatlı dolgulu bir turta

Shchi: lahana çorbası

Shebakia: derin yağda kızartılmış, bal kaplı susamlı kurabiye

Trost (ruhlar için *trost*): ölüler için sert bir içecek; baston anlamına gelen *trost* adı verilmiştir çünkü ölülere yolculuklarında yardımcı olur.

Tushonka: konserve haşlanmış et

Uhka: balık çorbası

Vatrushka: genelde içi peynir dolu yuvarlak bir hamurişi

Vobla: bir tür balık

Zakusi: genelde bir öğünden önce yenen atıştırmalıklar

SOPHIE ANDERSON İLE SORU-CEVAP

Sophie,* Tavuk Bacaklı Ev *konusunda sana ilham veren şeylerden biraz bahseder misin?

Küçükken büyükannem bana Baba Yaga ve onun tavuk bacaklı evi hakkında peri masalları anlatırdı. Öykülerin bazıları korkutucuydu ama aynı zamanda beni büyülerlerdi. Baba Yaga, klasik bir peri masalı cadısından çok daha fazlasıydı. Bazen acımasız olabilirdi ama aynı zamanda kibar ve şefkatli biriydi. Baba Yaga'ya insanların ondan korkusunu açıklayan bir rol ve ölümle bağını açıklayan bir rol verirken aynı zamanda onun bu yönünü de keşfetmek istedim.

Tavuk Bacaklı Ev'deki ev, en nihayetinde benim büyükannemin evine benzer bir hale geliyor: ölülerin anılarıyla dolu ama aynı zamanda yaşamı da kutsayan; lezzetli yemek

kokuları, güzel müzikler ve mükemmel hikâyelerle dolu bir ev.

Marinka'ya ilham olan, esasen çitlerin ötesine tırmanmayı ve kendi kaderlerini inşa etmek isteyen kendi çocuklarımdı. Ama Marinka'yı yazmaya başlar başlamaz kendisi bana inanılmaz derecede gerçekmiş gibi gelmeye başladı. Sanki onun dünyası ve hikâyesi gerçekten vardı ve ben bunları bir pencereden izliyormuşum gibi hissettim.

En sevdiğin mitler ve halk hikâyeleri neler?

Slav peri masallarının, büyükannemden dolayı bende özel bir yeri var. En sevdiklerim arasında, kendisini kötü üvey annesinden kurtaracak olan ve yanan gözlere sahip bir kafatası kazanmak için Baba Yaga tarafından belirlenen ve imkânsız gibi görünen görevleri tamamlayan *Güzel Vasilisa*; kendisini eritiyor olsa bile aşkı ve mutluluğu arayan *Kardan Kız*; ve çılgınlarca dans eden Deniz Çarı'na müzik çalan *Sadko*.

Ayrıca, dünyanın farklı yerlerinden çıkma halk hikâyelerini de seviyorum; Gökyüzü Tanrısı'nın hikâyelerini öğrenmek için gökyüzüne doğru bir ağ ören, bilge ve kurnaz bir örümcek adam olan *Anansi* hakkındaki Afrika hikâyelerini; kendisinden daha büyük hayvanlara üstün gelmek için zekâsını kullanan *Kurnaz Tavşan* hakkındaki Afrika-Amerika hikâyelerini; ve Şehrazat'ın kendi hayatını

kurtarmak için anlattığı ve içlerinde destansı yolculuklar, cinler, büyücüler, konuşan hayvanlar ve büyülü nesnelerle ilgili hikâyelerin bulunduğu Binbir Gece Masalları gibi Orta Doğu hikâyelerini.

Senin de bir günlüğüne tavuk bacaklı bir evin olsaydı nereye gitmek ya da ne yapmak isterdin ve neden?

Her zaman büyükannemin hikâyelerine ilham olan yerleri görmek istemişimdir. Bu yüzden tavuk bacaklı evim, şu andaki evimin yakınlarındaki yamaçları ve çocukluğumun Galler tepelerini aşarken, Manş Tüneli'nden zıplayıp geçerken, Avrupa boyunca dörtnala koşup büyükannemin ilk evinin büyülü ormanlarına, göllerine ve denizlerine ulaşırken ben de evin çatısına otururdum.

Ama bu da bana yetmezdi! Dünyada görmek istediğim çok fazla şey var; kuzey ışıkları ve denizgergedanları, baobab ağaçları ve ayılar, kaplıcalara dalan kar maymunları ve göç eden kral kelebeklerini görmek isterdim.

Ev ile Rio sokaklarında samba yapar, Fiji'de ateş etrafında dans eder, Ölü Deniz'e dalar ve Kore'de kiraz çiçeklerinin altında dolaşırdık. Bunların hepsini bir günde yapabilir miydim, bilmiyorum ama denemesi eğlenceli olurdu ve kesinlikle yeni hikâyelere ilham verirlerdi.

Bu kitabı yazarken nasıl araştırmalar yaptın?

Bulabildiğim tüm Baba Yaga hikâyeleri de dahil olmak üzere, yığınla Slav peri masalı okudum. Ayrıca antik Slav inançlarını da araştırdım ve denk geldiğim pek çok fikir –bir yolculuk olarak ölüm, şeffaf dağlar, kara okyanus ve Baba Yaga'nın antik bir Ölüm Tanrıçası'yla ilişkisi– *Tavuk Bacaklı Ev*'de kendilerine yer buldu.

Rus yemek tariflerini denedim, ilk *borsch* çorbasını yaptım ve ilk yabanturpumu yedim. Geleneksel Rus müziklerini dinledim, birçok ilginç ve harika Rus deyişi keşfettim ve kitapların ve filmlerin büyüsüyle, oturduğum yerden Venedik, Afrika, Rusya ve Kuzey Kutbu gibi güzel yerleri ziyaret ettim.

Bu hikâyede hem karanlık ve hem de iyimser temalar var – okurlarının bu kitaptan hangi mesajı almalarını istersin?

Yaşam; neşe ve hüzünle, yalnızlık ve yoldaşlıkla, gurur ve pişmanlıkla doludur. Yaşamak demek, bunların hepsini deneyimlemek demektir. Bazı şeyler kalp kırıcı olabilir ama hiçbir zaman gerçekten kalbinizi kırmazlar. Her zaman daha aydınlık bir gelecek için umut vardır ve bu umudu hiç beklemediğiniz yerlerde bulabilirsiniz – genç bir dostla ya da yaşlı bir Yaga'yla karşılaşmanızda, düşmanınız olduğunu düşündüğünüz bir evde, bir kuşun gagasında ya da bir su birikintisinin yüzeyindeki dalgalanmalarda.

Okurlarımın her ânın –ister karanlık ister aydınlık olsun– tadını çıkarmalarını ve mutluluk peşinde koşmaya devam etmelerini umuyorum. Kendi geleceklerimize şekil verebiliriz ve olasılıklar, yıldızlar kadar sonsuz miktardadır!

Senden okuyacağımız bir sonraki şey hakkında biraz ipucu verebilir misin, Sophie?

Bir sonraki kitabım da Slav folklorundan, özellikle de *Limon Ağacı* ya da *Ayıların Pençeleri Neden Ele Benzer* adındaki hikâyeden ilham alıyor ve tıpkı *Tavuk Bacaklı Ev* gibi kendini tanıma ve ait olma temalarını içeriyor. Kitap, dünyanın en büyük ormanı olan Sibirya Kar Ormanı'nda geçiyor ve içinde insan karakterlerin yanı sıra cesur bir gelincik, birazcık huysuz bir kurt, korkak bir geyik ve bir ya da iki ayı da var.

Ana hikâyede, Zmei Gorynhych, Ölümsüz Koschei ve Ayaz Ata gibi folklor karakterlerinden ilham alan birkaç kısa hikâye de var. *Tavuk Bacaklı Ev*'den küçük bir karakter de daha büyük bir rolle karşımıza çıkacak. Acaba okurlar, bu karakterin kim olacağını tahmin edebilirler mi?

TEŞEKKÜR

Tavuk Bacaklı Ev, edebi yıldızlardan oluşan bir takım-yıldızın rehberliğinde uzun ve mükemmel bir yolculuktu. Bir evren dolusu teşekkürler şu kişilere gidiyor:

Marinka'yı doğu esintisinden kurtaran, sayfalara bilgelik katan ve onu (ve beni) çok daha umutlu bir geleceğin olduğu bir dünyaya taşıyan, menajerim Yaga Gemma Cooper.

Marinka'yı kollarını açarak karşılayan ve hikâyesini, benim hayal edebileceğimden çok daha güçlü bir noktaya getirene kadar tutku ve içgörüyle besleyen editörlerim; Usborne'dan Yaga Rebecca Hill ve Scholastic'ten Yaga Mallory Kass.

Marinka'ya kara okyanusta yüzme ve şeffaf dağlara tırmanma gücü veren nazik ve yetenekli yayıncılar olan

*

Yaga ekibi. Her birinize ayrı ayrı teşekkür ediyorum fakat şu kişiler için balalaykamı fazladan tıngırdatmak istiyorum: Usborne'dan Becky Walker, Sarah Stewart, Sarah Cronin, Anna Howorth, Stevie Hopwood ve Hannah

Reardon Steward; serbest yayıncı Fritha Lindqvist; Scholastic'ten Melissa Schrimer ve Maeve Norton; ve güzel mektuplarıyla beni ağlatan (iyi anlamda) Rizzoli Ragazzi'den Giordano Aterini.

Tavuk Bacaklı Ev'i, benim hayal edebileceğimden çok daha harika biçimlerde hayata geçiren parlak sanatçılar: mükemmel kapağı tasarlayan Katharine Millichope; muazzam çizimleriyle kapağı süsleyen Melissa Castrillón; enfes masalsı çizimleriyle iç sayfaları büyülü hale getiren Elisa Paganelli ve ABD kapağı için *Tavuk Bacaklı Ev*'i sihirli bir yetenekle resmeden Red Nose Studios.

Zihnim tavuk bacaklı bir evde dolaşırken ruhuma sahip çıktıkları için şu kişilere de sonsuz sevgi ve teşekkürlerimi sunuyorum:

Eşim Nick ve çocuklarımız Nicky, Alec ve Sammy. Sizler benim dünyamı ışıl ışıl hale getiriyor ve merakla dolduruyorsunuz.

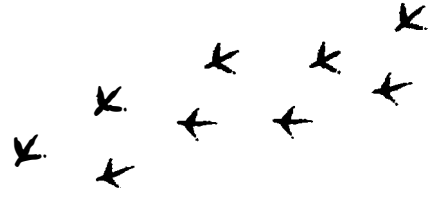
Geçit'in her iki tarafında sahip olduğum aile galaksim: ebeveynlerim Karne ve John ile erkek kardeşlerim Ralph ve Ross; özellikle de bu hikâyeye ilham olan hikâyeleri bana anlatan Gerda dahil olmak üzere büyükanne ve büyükbabalarım; ve sınırsız sevgi ve nezaketleri için Sheila

ve Frank'e, Nick aracılığıyla sahip olduğum aileme, özel bir teşekkür etmek istiyorum.

Arkadaşlarıma: Gülüşüyle göğü aydınlatan Lorraine, dünyanın öbür ucundan bana dayanak olan Gillian; bana müziği getiren Matthew; ve ilk sözcükten itibaren elimden tutan Nadia. Ayrıca kalem için Ken'e, büyülü çark için Michelle'e ve gerçekten sihirli alıntılar için Kiran Millwood Hargrave'a teşekkürler.

Okurların bu kitabı ellerinde tutmasına yardımcı olan kitapseverlere de kocaman bir şükran bulutu gidiyor: kütüphaneciler, öğretmenler, kitap satan kişiler, yorumcular ve kitap blogcuları (özel birer teşekkür, Jo Clarke, Fiona Noble, Vincent Ripley, Scott Evans ve Ashley Booth için).

Ve her şeyden önemlisi, değerli vaktini bu kelimeler için harcayan ve hayal gücü sayesinde bu hikâyeleri gerçek kılan okurlara teşekkür etmek istiyorum. Bir kitap bir okuru bulduğunda, olasılıklar yıldızlar kadar sonsuz miktardadır.

"Klasik bir masalın güzel, cesur ve dokunaklı yeniden anlatımı..."
-Thomas Taylor, *Çok Satan Malamander*'in Yazarı

Marinka'nın tek istediği bir arkadaş ama büyükannesi bir yaga, yani ölülere rehberlik eden bir koruyucuyken bu imkânsız. Üstelik bu görevi gizli tutmak için dünyayı dolaşan tavuk bacaklı bir evde yaşıyor. İşin kötüsü, Marinka bir yaga olmak için eğitiliyor. Bu da şu anlama geliyor: Hayatında okula, eğlenceye ve yaşayan arkadaşlara yer yok.

Marinka gerçek bir arkadaş edinme şansı yakaladığında, tüm kuralları çiğner ve bunun yıkıcı sonuçlarıyla baş başa kalır. Çok sevdiği büyükannesi gizemli bir şekilde ortadan kaybolunca onu bulmak Marinka'dan başkasının görevi değildir. Bu, başka dünyalarda tehlikeli yolculuklar yapmak anlamına gelse bile...

GENÇ TİMAS

ROMAN

İÇİNDE NE VAR?
FANTASTİK
MİTOLOJİ
MACERA

ISBN: 978-605-08-4736-9

9 786050 847369

iyi ki kitaplarım var... genctimas.com genctimas genc_timas